

Concurs – Sărbătorile de Paște în Grecia

FLACĂRA

Cadou:
Calendar
730 de pag.

www.revistaflacara.ro

Codul Da Vinci, Sfântul Graal și România

Dumnezeu vine
prin semne: slujbe
pentru surzi

Inginer român,
caut patrie

Politicieni curați
și murdari

Avocatul lui Saddam
a vrut să facă
afaceri la București

Chilian Termopan

Luptătorii
de sumo

6 422258 000016 00003

P/12391

24

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's, Inc.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

Seria Dezastre în aer revine cu al treilea sezon pe National Geographic Channel

O nouă serie fascinantă, **Dezastre în aer**, analizează zece dintre cele mai șocante dezastre aviatice din istoria recentă, scoțând la iveală în plus și captivantele povești umane din spatele fiecărei tragedii. Prin intermediul unor reconstituiri spectaculoase, filmări reale și declarații ale martorilor oculari, telespectatorii își pot da seama de dimensiunea reală a ultimelor momente de teroare trăite atât de cei implicați propriu-zis în accidentul aviatic, cât și de cei care se aflau la sol.

Fiecare episod surprinde aceste momente critice în detaliu, îmbinând reconstituiri incredibile cu analize edificatoare. Examinarea atentă și minuțioasă a cauzelor accidentelor ia în calcul toate aspectele posibile, de la defecțiunile tehnice, ipoteza pilotilor sinucigași sau a neglijenței pilotilor, până la cea a deturării de către forțe teroriste. Numeroase investigații evidențiază în final schimbările survenite în industria aeronautică, oferind speranța că, uneori, chiar și cele mai devastatoare erori pot avea ca rezultat uimitoare progrese în privința siguranței traficului aerian.

Atac sinucigaș - luni, 13 martie, ora 23.00

Pe 7 aprilie 1994, zborul 705 FedEx tocmai părăsea statul american Memphis, când un inginer de zbor aflat în afara programului a dat buzna în cabina pilotului. Înmarmat cu un ciocan și o arbaletă, atacatorul le-a aplicat membrilor echipajului numeroase lovituri, părănd decis să-l ucidă și să preia controlul avionului. Copilotul, abia revenindu-și din șoc, având craniul fracturat și brațul drept paralizat, a fost nevoit să-l înfrunte folosindu-se de ultima armă rămasă la dispoziția sa - avionul însuși. Pentru a-l face pe agresor să-și piardă echilibrul, el supune uriașul aparat unei serii de acrobații aviatice riscante, zburând cu viteze atât de mari încât aparatura de bord a avionului nici nu le poate înregistra! Dar sângele din rana de la cap șiroiește abundent și pilotul nu realizează că aparatul său se îndreaptă spre sud-vest, exact în direcția opusă aeroportului, acolo unde el se străduiește cu disperare să ajungă. Descrierile martorilor oculari recrează groaza, dar și eroismul incredibilelor evenimente petrecute în cabina însângeraată a zborului FedEx 705.

Fals inamic - marți, 14 martie, ora 23.00

USS Vincennes este un puternic crucișător în valoare de un miliard de dolari, echipat cu un sistem de arme Aegis, capabil să urmărească peste 100 de ținte simultan. Dar, pe 3 iulie 1988, când un aparat de zbor neidentificat s-a apropiat de vas, în mijlocul unei aprige bătălii maritime în largul coastei iraniene, operatorii sistemului Aegis au confundat inofensivul avion comercial cu un avion de vânatoare inamic F-14. Între timp, în aer, pilotul civil al zborului Iran Air 655 nu bănuia că, la mile distanță sub el, pe mare, nave de război se înfruntă sau că unul dintre cele mai precise sisteme de lansare a rachetelor avea laserele ațintite asupra avionului său. Atunci când căpitanul crucișătorului a luat decizia să tragă asupra aparatului neidentificat, pilotul, sperând că poate evita distrugerea, ia o decizie care va șoca întreaga lume. Eroarea sa fatală duce la moartea a 290 de oameni nevinovați, dintre care 66 de copii.

Andreea Marin prezintă noile episoade din seria "Dezastre în aer" pe National Geographic Channel

Egypt Air 990 - miercuri, 15 martie, ora 23.00

La data de 31 octombrie 1999, într-o noapte cu un cer calm și care nu prevedea nici o surpriză, căpitanul unui aparat Boeing 767 îl lasă pe copilotul său să preia comanda pentru o scurtă perioadă de timp, în lunga cursă New York - Cairo. Acesta rămâne singur în cabină când, deodată, avionul intră în picaj atât de rapid, încât în cabina pasagerilor se creează fenomenul de imponderabilitate. Căpitanul, plutind, revine pe scaunul său din cabină, preluând sistemul de direcție și forțând avionul să urce de la 4.800 la 7.300 de metri. Dar situația scapă de sub control și, în scurt timp, avionul intră într-un alt picaj, de data aceasta ireversibil. La ora 1:52, zborul Egypt Air 990 dispare de pe ecranul radarului, fiind înghițit de Oceanul Atlantic la aproxima-

tiv 100 de kilometri de coastă. Familiile celor 217 pasageri dispăruți sunt devastate, iar anchetatorii se străduiesc să afle cauzele biza-rei catastrofe. Experții egipteni susțin ipoteza unei defecțiuni mecanice care a provocat moartea tuturor celor aflați la bord, pe când cel american propun o teorie șocantă, cu implicații criminale, transformând tragicul mister într-o uriașă controversă internațională.

Copilul din cockpit - vineri, 17 martie, ora 23.00

Recent echipată cu o flotă de Airbus-uri, compania rusă Aeroflot inaugurează o nouă rută directă de la Moscova la Hong Kong. La un an după respectivul moment, pe data de 22 martie 1994, un căpitan de elită al acestei rute devenită deja de rutină, își invită fiul și fiica în cabina de comandă permițându-le chiar să se așeze pe scaunul său pentru câteva minute. "Pot să pun mâna pe asta?", întreabă băiatul. Câteva momente mai târziu, avionul se înclină cu 45 de grade și intră într-un picaj în spirală. Aparatul are o viteză atât de mare, încât forța gravitației din interiorul său mai întâi se dublează, apoi se cvadru-plează, pilotul aflându-se în imposibilitatea de a se mai întoarce la scaunul său sau de a-și mișca măcar mâinile. Echipajul, paralizat de

teamă, încearcă să acopere zgomotul vibrant al avionului și al alarmei asurzitoare și să-l dea anumite instrucțiuni băiatului de 15 ani.

În câteva minute, avionul se prăbușește în sălbăticia Siberiei - toți cei 75 de pasageri de la bord sunt morți! În cursul anchetei se

descoperă erori evidente ținând atât de me-canica aparatului, cât și de discernământul pilotului.

Înregistrarea din cabina de zbor ne dez-văluie acțiunile adolescentului aflat la co-manda avionului.

Sfântul Graal

și adevărul bine „virusat” al

«Codului da Vinci»

Misterul Graalului continuă să exercite și acum, în plină epocă a triumfului științei și supertehnologiilor, aceeași atracție asupra celor cu aspirații înalte spre Dumnezeu și ezoterism, întocmai ca acum un mileniu! Dacă ar fi să-i parafrazăm cuvintele rabinului Gamaliel – din Sinedriul care-l condamnă pe Iisus – cu privire la dăinuirea creștinismului, am spune că „dacă lucrul acesta este de la Dumnezeu se va vorbi despre el peste timp”. Iată că misterul Sfântului Graal face ca autori ca Dan Brown, ca și cei care-i comentează ficțiunea – având ca punct central o teorie asupra naturii Graalului – să aibă un succes comercial de invidiat de către autorii cărților „serioase”. Deși Brown nu este primul care exploatează fascinația Graalului! Înaintea sa, best-sellerul din anii '90, *Pendulul lui Foucault*, aparținând mai celebrului Umberto Eco, oferă și el o alternativă la forma materială pe care ar avea-o Graalul: prin personajul Ardeni, Graalul este identificat cu un imens cufăr pentru comori, apoi ca un material radioactiv, care, controlat de templieri, le-ar fi permis acestora să conducă lumea. Pentru cultura din secolul XX, Graalul a ajuns să reprezinte o întruchipare a perfecțiunii intangibile sau „transcendența perfecțiunii pământești”, așa cum îl definea – în mod inspirat – Wolfram Eschenbach, autorul variantei templiere a mitului Graalului – *Parzival*, cu mai bine de opt secole în urmă!

Vasul sacru

Se poate vorbi despre trei niveluri de înțelegere ale Sfântului Graal, care pot fi simbolizate prin **spiritul Graalului**, **sufletul Graalului** și **trupul Graalului**.

Spiritul Graalului este Sf. Duh al creștinilor, după cum arată și porumbelul Duhului care coboară pe ostia fără pată, în viziunea autorului lui *Parzival* – Wolfram von Eschenbach. Este Lumina divină a „Fiat luxului” originar care transcende orice materie (vezi *Mouvement de Graal*).

Sufletul Graalului este acțiunea Duhului Sfânt sau a Luminii Divine asupra omului, care îl determină să evolueze prin misterul și atracția față de Dumnezeu pe care o exercită asupra spiritului omenesc!

Însă prima treaptă de înțelegere spre cele două niveluri superioare de înțelegere de mai sus o reprezintă legenda „**trupului**” Graalului – cea care atrage neînțelegerea precum o lampă puternică găzele noaptea. Pare normal – parafrazându-l pe Voltaire care vorbea despre suflet – ca „oamenii să fi avut cu toții păreri diferite despre Acesta, întrucât nu știau nimic despre El!”

Din acest punct de vedere cercetarea întreprinsă de Deike și Ean Beigg, **publicată în 1995**, realizează o trecere în revistă, destul de obiectivă, a povestilor legate de Sfântul Graal și Sfântul Sânge al Mântuitorului.

La ora actuală există mai multe pretenții Sfinte Potire sau mai multe obiecte pretendente la sacralitatea dublă a acestui obiect. Se uită totuși – cu excepția deosebit de inspiratului film al marelui regizor Steven Spielberg – *Ultima Cruciadă* – că vasul respectiv, dacă era un artefact din timpul apostolilor – care deseori nu aveau ce mânca – și al căror **Învățător** fusese de meserie tâmplar, nu putea fi decât de... lemn! Deci în nici un caz nu putea fi vorba despre lucrări sofisticate din aur și argint – așa cum sunt unele variante pretins originale ale Graalului, cunoscut azi în lume.

Cel care deține însă cheia Graalului – suveranul pontif al Graalului – este misteriosul Preot Ioan, considerat Regele Lumii (Rex Mundi).

„**Evangelia lui Nicodim**” a făcut din Nicodim și Iosif din Arimateea depozitarii mistici și secreți ai ezoterismului creștin derivat din marea Tradiție inițiativă primordială.

„**Evangelia lui Nicodim**” este alcătuită din două părți distincte, autonome la început: *Acta Pilati* (desfășurarea procesului) și așa-numita *Coborâre a lui Hristos în*

Infern (*Descensus Christi ad Inferos*). Prima parte, „*Faptele lui Pilat*”, care este interesantă pentru căutătorul Graalului și al primului său Păzitor – **Iosif din Arimateea**, datează din 376, potrivit lui **Epifaniu**. Se presupune că această operă nu a fost scrisă de Pilat, ci provine din actele oficiale păstrate în pretoriumul din Ierusalim. Presupunerea original ebraică al textului în limba greacă și care a ajuns până la noi este atribuit lui Nicodim, dar titlul de „**Evangelia lui Nicodim**” este de sorginte medievală, întrucât în acea epocă variantele mai puțin cunoscute în zilele noastre ale Patimilor Mântuitorului erau foarte răspândite și foarte populare în rândul creștinilor. Acest fapt este dovedit și de multitudinea de traduceri ale textului grecesc – în coptă, armeană și latină. Variantele în latină au fost tipărite și au circulat în Occident în secolele XV și XVI.

Iată cum este oglindit începutul suferințelor lui Iosif – ca Păzitor al Sf. Graal – în cap. XII al „**Evangeliei lui Nicodim**” (vezi pag.222-223 „**Evangeliei apocrife**”, Editura Humanitas, 1996, București):

„*Auzind iudeii că Iosif a cerut trupul lui Iisus, au început să-l caute, pe el, pe toți care mărturisiseră că Iisus nu s-a născut din preacurvie, pe Nicodim și pe ceilalți care ieșiseră înaintea lui Pilat ca să-i înșire faptele bune. Toți stăteau ascunși, în afară de Nicodim. Acesta s-a arătat căci era unul dintre conducătorii evreilor. Și îl întreabă pe Nicodim: «Cum ai îndrăznit să intrai în sinagogă?», dar iudeii răspund: «Cum ai îndrăznit tu să intri-n sinagogă, fiindcă tu ești martorul aceluia și partea lui o vei avea în veacul viitor?» «Amin, amin», răspunde Nicodim. La fel și Iosif s-a apropiat de ei și le-a zis: «De ce v-ați supărat că am cerut trupul lui Iisus? Iată, l-am așezat în mormântul meu proaspăt săpat, l-am învelit într-un cearcăf curat și am rostogolit o piatră peste gura peșterii. Rău v-ați mai purtat cu acest om sfânt, căci nu v-ați mulțumit doar să-l răstigniți; l-ați străpuns și cu suliță.» Atunci iudeii au pus mâna pe Iosif și au poruncit să fie ținut închis până a doua zi după sabbat. Și i-au zis așa: «După cum bine știi, acum nu-ți putem face nimic fiindcă începe sabbatul; dar îți făgăduim că nu te vei învrednici de-un mormânt, ci-ți vom lăsa hoitul să-l mănânce păsările cerului.» Iosif răspunde: «Acele vorbe seamănă cu ale trușăului Goliat care i-a înjurat pe Dumnezeu cel viu și pe sfântul David.» (...) Când au auzit iudeii cuvintele acestea parcă li s-a înfipt un spin în inimă. L-au înșfăcat pe Iosif, l-au legat și l-au încheiat într-o casă fără nici o fereastră. Apoi au pus paznici și au pecetluit ușa.*

Sâmbătă, mai marii sinagogii, preoții și leviții au rugat pe toată lumea să vină a doua zi la sinagogă. Și iată dis-de-dimineață,

mulțimea s-a adunat, ca să hotărască în ce fel îl vor omorî pe Iosif. Luând loc, sinedriul porunci să fie adus acuzatul, cu toată lipsa de respect. Dar când au deschis ușa, nu l-au găsit. Toți au rămas încremeniți de spaimă, fiindcă pecețile erau neatînse, iar cheia de la ușa o aveau doar Caiuza...”

Iosif a mai primit de la Pilat și vasul folosit la celebrarea Cinei, pe care soldații lui Pilat îl luaseră de la Sfântul Simion! Fînd considerat suspect de evrei, Iosif a fost aruncat apoi în închisoare, fără nici un fel de hrană. Legenda spune că Iisus Hristos i-a apărut în celula lui Iosif și i-a arătat Graalul care a început să strălucească și care apoi i-a procurat energia sau hrana care l-a menținut în viață mulți ani peste viața unui om din timpul său. La distrugerea Ierusalimului de către romani, Iosif a fost eliberat de împărații Titus și Vespasian. Iosif a reușit chiar să-l convertească la creștinism pe acesta din urmă, primind în schimb o navă pentru a părăsi Tara Sfântă. Sora sa, **Enigeus**, l-a însoțit în cursul călătoriei. Ea era căsătorită cu un anume **Bron** sau **Bren**, al cărui nume aminteste de un șef de trib celt, **Brennus** – care ajunsese cu expansiunea neamului său celtic până în Asia Mică. În timpul călătoriei sale pe mare, **Iosif din Arimateea** va institui liturgia Graalului, iar pe masă, lângă vasul sacru, va sta un „pește” pescuit de **Bron**. Peștele este simbolul ezoteric al primilor creștini – *ichthys* – regăsit în catacombele romane și care anunță era astrologică a Peștilor – pe care Iisus o inaugurează cu nașterea sa.

Potrivit lui Robert de Borron, fragila corabie în care se află Iosif nu l-a dus în Provence, ci în Orient – unde Iosif va rămâne până la moarte! El îi va încredința Graalul lui **Bron** care, însoțit de cei 12 fii ai săi (dintre care cel mai faimos va fi **Alain**), va pleca din nou în Occident.

În urma acestor povestiri legendare – ce fac parte din epopeea celto-creștină a Graalului, se situează, către anul 1220, „*L'Estoire del Saint-Graal*”, unde-l vom regăsi pe fiul lui Iosif din Arimateea, convertindu-l la noua religie pe regele **Evallach-Nascien** (potrivit lui Xavier de Langlais este vorba de două personaje diferite care sunt în realitate cumnați. În panteonul celtic există un zeu de mai mică importanță – **Avallac** – care guvernează lumea subterană. În timp ce zeitatea lumii subterane în spiritualitatea antică, preceltică este **Cibele** sau **Kubele**, **Marea Mamă Divină**).

Remarcabil este firul roșu care unește legenda Graalului de Glastonbury (care etimologic înseamnă „Cetatea de sticlă” – **n.n.**). Și anume faptul că în acest loc – pe care britanicii îl leagă de povestea regelui Arthur și de locul unde ar fi acesta

Fecioarele
negre

In anul 2001,
legiștii
britanici
au reconstituit
Adevărata față
a lui Iisus

Regele Lumii

Înmormântat – era cunoscut în antichitate ca loc de adorație al **Zeitei-Mame**. De aceea, pe acest fond mitico-teologic, nu este de mirare că locul – pe care se va ridica apoi abația de la Glastonbury – este cunoscut ca loc de închinăciune al Maicii Domnului, încă din secolele al V-lea și al VI-lea d.Hr.

Dar Graalul este și un vas sacru – cel care conține Sângele lui Hristos, și mai ales cel care a servit la Cina cea de taină, pentru instituirea euharisticii, transformând pâinea și vinul în Trupul și Sângele lui Hristos. Sângele nu este decât un simbol al vieții, iar conținutul Graalului este un foc spiritual, așa cum se exprima clar **Fulcanelli** în ale sale „*Demeures philosophales*”: „Aici e Graalul care conține vinul euharistic, licoarea focului spiritual, licoarea regelată, vie și însuflețitoare introdusă în lucrurile materiale.”

INRI – Inscriptia pusă deasupra capului lui Iisus pe cruce înseamnă pentru cei mai mulți **Iesus Nazaraeus Rex Iudaeorum**, dar în realitate se traduce pentru inițiați prin **Ignis Natura Renovatur Integra (Natura întreagă se reînnoiește prin foc – n.n.)**. Aceasta reamintește reînnoirea lumii de către jertfa hristică, după cuvintele lui Ioan Botezătorul: „Eu botez cu apă, dar acela care vine după mine vă va boteza cu foc!”

Potrivit lui Jacob Boehme, eternul feminin constituie „înțelepciunea virgină a lui Dumnezeu”, al cărei arhetip îl reprezintă Sophia – în gnoză, unde nu se ezită să fie evocat sub numele de „Sfântul Duh”. Beatrice a lui Dante va fi – de altfel – replica Sophiei lui Pitagora, iar Sfânta Fecioară Maria va încarna Potirul sau Graalul care îl primește pe copilul Hristos.

Însuși numele de Arimateea este elocvent: Arima înseamnă în scită unul, unitate; Dumnezeu unic (Arimateos), în grecește En. În opinia lui Alfred Weyss în cartea sa *L'Île des veilleurs*, numele Arimathia constituie un anacronism din moment ce nu exista pe vremea lui

Hristos. Într-adevăr, cetatea Arimathia din Palestina se numea Rama.

Pentru Déodat Roché, autorul cărții *Le Graal pyrénéen, Cathares et Templiers*, Iosif din Arimateea ar fi devenit Sf. Trofim. În Galia, orașul Arles și magnifica sa catedrală aduc un omagiu memoriei sale. (pp. 60+61).

Sosirea lui Iosif și a

Mariei Magdalena ar fi avut loc pe țărmul Franței în dreptul localității ce poartă azi numele de Saintes Maries-de-la-Mer și care anterior a purtat denumirile de Notre-Dame-de-la-Barque și Notre-Dame-de-la-Mer. Maria de Clopas și Maria Salomeea s-au hotărât să se stabilească aici, ca și misterioasa Sarah, căreia țiganii vin să-i aducă un omagiu în fiecare an, cu ocazia unui pelerinaj în luna mai (luna Sfintei Maria) și care întrușchipează perfect, prin nuanța pielii sale și prin legenda care o însoțește, pe Fecioara cea neagră sau prima materie a alchimistilor! Țigăncile poartă, de altfel, numele de *saracines*, care îl amintește pe sarazinul – arabilul cu tenul închis la culoare.

Trebuie spus că, potrivit legendei populare, Sarah – tânăra slujnică a Mariei-Salomeea – s-a remarcat prin curajul său generos și prin emoționanta violență a minții. În fața ostilității evidente a pescarilor față de cei care sosseau, trebuia găsită rapid o monedă de schimb, dar bieții călători epuizați nu posedau nimic. Sarah a avut atunci ideea să se dezbrace complet, descoperind astfel farmecele frumuseții sale pescarilor vrăjiti, care s-au considerat plătiți din plin și au condus fără nici o greutate vasul naufragiaților până în port.

Sfintele Marii sunt legate efectiv de cultul Mamei Divine, aflat în legătură cu energiile Lunii și cu Pământul. Cultul sfintelor Marii este celebrat în localitatea Mignieres, mai sus de Chartres. Potrivit istoricului și geografului antic Strabon, în acest loc se ridica un templu dedicat Diane, deasupra construcției închinată lui Ra (oppidum Ra). Potrivit lui Laurence Talbot, oppidum Ra, departe de a sugera Soarele, ar desemna mai degrabă un turn precum cele care încoronează statuile zeitei-mamă Artemis-Rehne, a tracilor, care amintește de Cibela și de coroana sa de turnuri – care i-a adus supranumele de *Mater Turruta*, la romani.

Înainte de cultul creștin al Sfintei Fecioare Maria și al Fecioarelor Negre – care corespundeau Mamei Divine, zeitei Cibela și Venus au îndeplinit acest rol. Indiferent de epocă, statuile și simbolurile Fecioarelor Negre – *virgini parituae* – erau așezate la răspântii de curenți telurici și cosmici deosebit de puternici.

Iosif din Arimateea, discipolul secret al lui Iisus, a fost reprezentat întotdeauna în imageria populară – la francezi – purtând căciula frigiană, care va fi aleasă în sec. al XVIII-lea de către francmasoni ca emblemă a revoluției franceze. Este simbolul cunoașterii supreme sau căciula inițiaților în misterele lui Mithra și ale Cibelei, zeita mamă – al cărei cult era celebrat la origine în Frigia, pe muntele Ida.

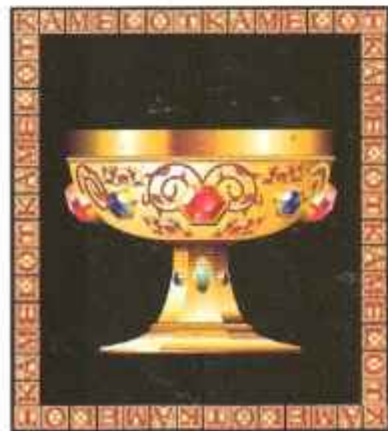
Xavier de Langlais – autor prestigios din Evul Mediu – a evocat cu talent, în respectul Tradiției, epopeea lui Iosif din Arimateea în Europa în al său *Roman de roi Arthur*. Potrivit acestui roman inspirat de legende și povestirile populare din epocă, Iosif a convertit la creștinism regatele Northumberland și Norgalles în Anglia, după ce a înfruntat mii de pericole. Fiul lui Iosif din Arimateea a fost hirotonisit episcop de Bretagne. Acesta este preotul care apare în fața lui Galaad la oficierea Graalului, care a avut loc în ținutul Logres. Povestea spune că în jurul frunții sale apăreau litere strălucitoare al căror înțeles era „lată-l pe fiul lui Iosif din Arimateea, primul episcop al creștinilor din Bretagne, pe care însuși Domnul nostru l-a hirotonisit în **cetatea străină Sarraz**”.

Folosind cele mai avansate tehnici de medicină legală, care servesc recreării computerizate a unei fizionomii, o serie de informații cuprinse în Biblie și craniul unui bărbat evreu care a trăit în secolul I, o echipă de legiști britanici, condusă de expertul Richard Neave, de la Universitatea Manchester, a reconstituit ceea ce ei au numit „adevărata față a lui Iisus Hristos”, prezentând-o drept imaginea cea mai apropiată de realitate a Mântuitorului. Prezentată în cadrul documentarului *Fiul lui Dumnezeu*, realizat de BBC, imaginea este radical diferită de reprezentările clasice cu care eram familiarizați din icoanele ortodoxe sau catolice.

Portretul reconstituit al Mântuitorului înfățișează un bărbat scund, smead, cu ochii câprui, părul și barba scurte, de culoare neagră, acoperind o față rotundă, pe care se reliefează un nas „puternic”.

Specialiștii britanici – medici legiști, programatori și istorici – s-au inspirat și din frescele sinagogilor evreiești din secolul II, existente în Siria, care arată că evreii care trăiau în acea perioadă aveau părul și barba tunse scurt, la fel ca toți bărbații din Imperiul Roman. Într-un document scris de Sfântul Pavel, acesta apreciază că este rușinos ca bărbații să poarte părul lung, remarcă pe care nu ar fi făcut-o în cazul în care Iisus ar fi avut părul lung! Referitor la imagine, BBC menționează că nu pretinde că aceasta ar fi fost chiar fața lui Hristos, „ci doar feța probabil în care ar fi arătat, în baza informațiilor științifice dobândite”.

Titulatura funcției celui care se ascunde sub anagrama *Christien de Troyes* face trimitere la mitul „**Regelui Lumii**” – prezent atât în tradițiile spirituale occidentale, cât și în cele orientale – constituind

Țara
pelasgilorTrupul
Graalului

chiar titlul unei lucrări ezoterice scrisă de **Réné Guénon**. Potrivit mitului, „**Regele Lumii**” este un om desăvârșit din punct de vedere spiritual, care este mandatarul Voinței Divine pe Pământ și conduce lucrarea entităților angelice care au misiunea de a-i ajuta pe oameni să evolueze, pentru a se apropia de Dumnezeu. La moartea sa, conducerea misiunii de mântuire a pământenilor este preluată de un alt desăvârșit aflat în trup. „**Regele Lumii**” întrupează atât autoritatea sacerdotală, cât și autoritatea regală, așa cum, la un moment dat, poporul evreu era condus de un mare înțelept cum a fost Solomon; care era și rege, în același timp, iar Marele preot al Daciei, Deceneu, era – totodată – și regele dacilor.

De fapt, chiar Iisus – Dumnezeu-om avea să mōară pe cruce sub inscripția „Iisus Nazarineanul – Regele evreilor”, fiind din seminția regală a Regelui David, dar – în același timp – după cum evidențiază toți teologii creștini, era și preot după „rânduiala Marelui preot Melkisedek”. Deci chiar **Iisus este primul Rege (Împărat) al Lumii**, întrunind ambele funcții supreme: cea regală și cea sacerdotală. În calitatea sa de Mare Preot era firesc ca Domnul Iisus Hristos să transmită, încă în viață fiind, inițierea cu ajutorul Sfântului Potir (adică **Sfântul Graal**) unui cerc restrâns de adepți, format din Sfinții Apostoli, prin celebrarea „**Cinei cele de taină**”, **Taina euharistiei**.

Denumirea cupei folosite la acest ritual, perpetuat până azi în cultele creștine ortodox

și catolic, a ajuns să fie cunoscută în tradiția creștină occidentală, care a asimilat mai multe mituri precristine drept **Sfântul Graal**. Denumirea sa de **Saint-Graal**, sau – în forma specifică limbii franceze vechi și occitane – „**San-Graal**” provine de la o epenteză uzitată frecvent de ezoteriști și anume: **San-Graal – Sang Raal – Sang Real** (în traducere din franceza veche „**Sânge Regal**”), adică „**sângele care mântuie**” sau „**Sfântul Sânge al Mântuitorului**”.

Spre deosebire de celelalte obiecte legate de prezența lui Iisus pe Pământ, așa cum se cunosc ele din Biblie și din tradiția creștină, singurul care apare în două momente cruciale ale vieții Mântuitorului este „**Sfântul Graal**”. Conform tradițiilor creștine, **Graalul** este folosit la instituirea tainei fundamentale a creștinismului – Sfânta Euharistie, iar – ulterior – Iosif din Arimatea îl folosește din nou pentru a aduna sângele Mântuitorului care curgea din rănilor celui răstignit pe cruce.

În textul apocrif *Faptele lui Pilat*, reluat de romancierul francez Robert de Boron în trilogia sa pe tema **Graalului** – *Iosif din Arimatea*, *Merlin*, *Perceval* se relatează că, după moartea lui Iisus prin crucificare, la palatul lui Pilat apare Iosif din Arimatea – enigmaticul bogătaş devenit ucenic al lui Hristos, care solicită cadavru Mântuitorului pentru a-l îngropa – potrivit legii iudaice în mormântul construit pentru sine. Interesant este că Pilat îi mai face o favoare acestuia, în afară de a-i ceda corpul Mântuitorului, și anume aceea de a-i returna și **Sf. Potir** – ce fusese confiscat apostolilor de către soldații romani.

Denumirea de **Sf. Graal** provine din limba celtă – în care **gradale** sau **graale** înseamnă **vas** – realizează legătura dintre

tradiția celtică precristină și creștinism. La rândul ei, tradiția spiritual-celtică, după cum demonstrează în operele lor atât ezoteristul francez René Guénon, cât și cel român Vasile Lovinescu, derivă din tradiția primordială hiperboreeană, din care – potrivit scriitorilor și filozofilor antici – originează întreaga spiritualitate indo-europeană.

În *Dacia preistorică*, marele istoric român Ovidiu Densusianu demonstrează cu argumente că **Hiperboreea** era **Țara Pelasgilor**, având în centru teritoriul Daciei Mari din timpul lui Burebista. Aceasta și din cauză că – datorită urmelor ultimei glaciațiuni – pământul Daciei Mari era cel mai nordic pământ locuit din leagănul european al civilizației mediteraneene care rămăsese neacoperit de gheață! Se cunoaște că climatologii au imaginat în zilele noastre – și în modelul viitoarei glaciațiuni – o Europă de Nord acoperită de gheturi, inclusiv jumătate din Insulele Britanice, toată Scandinavia și țările baltice. Potrivit și acestui model, regiunile din Europa care nu sunt acoperite de gheață sunt cele de la latitudinea limitelor nordice ale teritoriului locuit de români!

În acest context se înscrie și decriptarea a la Vlaicu Ionescu a denumirii SARRAS cu trimitere la astrologia inițiativă și la solstițiul de vară – care era legat de cultul morților, moment cunoscut de inițiații antici pentru că deschidea o poartă către altă dimensiune – cea a sufletelor morților (de unde și denumirile sărbătorilor populare „Moșii de vară” și „Moșii de iarnă”!).

Potrivit inițiaților dotați cu clarviziune, „trupul” Graalului nu se mai află azi în planul nostru terestru, palpabil, urmând – se pare – drumul urmat de trupul Mântuitorului într-o altă dimensiune a Creației. Dar, ca și Mântuitorul Iisus – care exista „dinainte de toți vecii” ca **Fiu al lui Dumnezeu**, adică înainte de nașterea sa pe Pământ – Sf. Graal, indiferent de cum ar arăta forma expresiei sale materiale, este doar proiecția unei **realități spirituale, care există și va exista dincolo de aspectul material al Creației Divine ca atribut al Sfântului Duh, „persoana” cea mai absconsă și mai greu de înțeles din Sfânta Treime, de către inteligența omenească.**

Tocmai pentru că **Sf. Graal** nu se mai află pe Pământ, în planul fizic, puterea sa de fascinație culturală și mistică nu a încetat o clipă să crească, exact ca și numărul de creștini și întinderea creștinismului în lume.

text și foto

Valentin Laurențiu Gheorghiu

În căutarea Graalului pe teritoriul... României

Se știe că Heinrich Schliemann a reușit să localizeze mitica cetate a Troiei bazându-se pe indicațiile oferite de textele vestitelor *Ilada* și *Odissea* lui Homer. Tot astfel, legendara cetate a Sarrasului – care apare în ciclul romanelor *Cavalerii Mesei Rotunde* aparținând lui Chrétien de Troyes – se află... în România, după cum vom demonstra cu argumente istorice, arheologice, ezoterice și de literatură comparată.

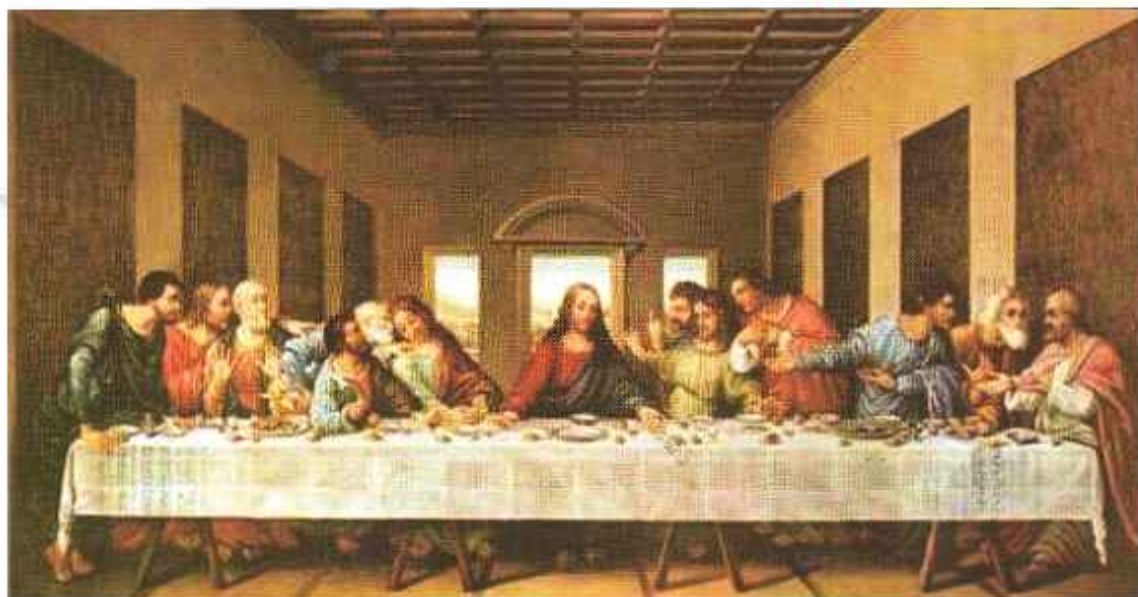
După cum susțin și Mircea Eliade în *a sa Istorie a religiilor* și I.P. Culiianu în cartea sa *Gnozele dualiste ale Occidentului*, ciclul de romane *Cavalerii Mesei Rotunde* ascunde – într-o formă livrescă, ezoterică – doctrina și mesajele ezoterice ale unei organizații inițiatice din care făcea parte și Dante Alighieri, intitulată *Fedeli del Amore* (*Supușii iubirii* – n.n.). Tot așa cum masoneria speculativă renunță la secretomanie și iese la lumină în secolul al XVI-lea, pentru a atrage adepți, prin Testamentul lui Christian

Rosenkreuz, unde autorul este un personaj fictiv în spatele căruia se ascunde un șef al Ordinului Antic și Acceptat al Rozacrușienilor, ciclul *Cavalerii Mesei Rotunde* reprezintă ieșirea din adormire a Ordinului *Fedeli del Amore*, iar numele autorului francez este o anagramă ce ascunde funcția înaltului personaj masonic și natura creștină a ordinului respectiv. În aceeași manieră utilizată de marele ezoterist român Vlaicu Ionescu pentru a decripta *Centurile* lui Nostradamus, ce a căpătat și valențe literare în operele lui Umberto Eco și, mai nou, în romanele lui Dan Brown, numele lui Chrétien de Troyes se decriptează astfel: **CHRETIEN DE (T)ROY(ES)** provine din **(Le) ROY ES(T) CHRETIEN** – în care „roy” este termenul folosit în franceza veche pentru „roi” = „rege”. Adică „**REGELE (Lumii)**” (a se citi al ordinului inițiativ din acea vreme! – n.a.) **ESTE CREȘTIN!** Acest tip de încifrări simple – prin anagramare – era foarte răspândit în epoca în care au apărut *Cavalerii Mesei Rotunde*. Spre exemplu, autorul lui *Gargantua și Pantagruel* – Rabelais – se numea în realitate... **Regele Lumii**.

Adevărul despre

Prioria din Sion și Cavalerii Templieri

Romanul *Codul lui Da Vinci* (comentat pe larg și din diverse perspective în *Almanahul Flacăra*) și-a tras cam toate ideile, exceptând câteva noțiuni de simbolistică – uimitoare pentru cititorul neavizat, dar absolut banale pentru acela care s-a preocupat cât de cât de acest domeniu –, dintr-o carte apărută cu două decenii mai înainte. Este vorba de lucrarea *Sângele Sfânt și Sfântul Graal* de Michael Baigent, Richard Leigh și Henry Lincoln, care a făcut destulă vâlvă la data apariției, în 1982, stârnind numeroase controverse, dar numai în cercurile științifice și religioase. Aici apar pentru prima dată referiri ample despre Prioria din Sion, despre posibilitatea ca Maria Magdalena să fi avut un rol mult mai important în viața lui Iisus, precum și o teorie absolut șocantă despre ceea ce ar putea reprezenta Sfântul Graal.

ORMUS este un fel de simbol sau anagramă, care combină cuvinte cheie și simboluri (vezi simbolul de mai jos)

Abilitatea lui Dan Brown a constatat în realizarea unei variante pentru marele public a acestor teorii, amestecând ideile de acolo cu o poveste polițistă spectaculoasă (cam prea spectaculoasă, de fapt) după rețeta binecunoscută și aducătoare de succes a filmelor de la Hollywood, cu neașteptate răsturnări de situații, de dragul tensiunii, necontând faptul că trama devine tot mai neverosimilă.

Chiar dacă n-a reușit să-i convingă pe toți istoricii Evului Mediu că Prioria din Sion a existat în realitate, trebuie remarcat faptul că lucrarea celor trei cercetători britanici oferă o demonstrație fascinantă, întinsă pe câteva sute de pagini, care a implicat îndelungate cercetări în arhivele mai multor țări. Totul a pornit de la o pagină, una singură, dintr-un document intitulat *Dossiers secrets*, în care este menționată Prioria din Sion. În partea de sus a acelei pagini se află un citat din René Grousset, unul dintre cei mai de seamă cercetători ai cruciadelor, referitor la Baudouin I, fratele mai mic al lui Godfroi de Bouillon, duce de Lorena și

cuceritor al Țării Sfinte. După cum susține René Grousset, după moartea lui Godfroi, coroana i-a fost oferită lui Baudouin, devenit primul rege cunoscut al Ierusalimului. Acesta a întemeiat o dinastie. Fiind „întemeiată pe piatra din Sion”, consideră documentul, aceasta poate fi considerată egala dinastiilor europene – dinastia Capet din Franța, dinastia Plantagenet din Anglia, precum și dinastiile Hohenstauffen și Habsburg, care au condus Germania și vechiul Sfânt Imperiu Roman –, deși Baudouin a fost rege ales, nu născut.

Textul din *Dossiers secrets* se referă și la Ordinul Templier, enumerându-i pe fondatorii acestuia. Se menționează faptul că, în martie 1117, Baudouin I, „care datora tronul Sionului”, a fost obligat să se ocupe de constituirea Ordinului Templului, pe situl Saint Leonard din Acra. Se înțelege, astfel, că Ordinul din Sion era la vremea respectivă o organizație atât de puternică, încât putea oferi regate și chiar sili regii să-i satisfacă cererile.

În alte documente se afirmă că, în 1152, la întoarcerea din A Doua Cruciadă, Ludovic al VII-lea i-a adus în Franța pe membrii Ordinului din Sion. Conform textului, „șazezi și doi dintre aceștia au fost instalați în încăpătorea mănăstire Saint-Samson din Orleans”, șapte au devenit templieri, iar alți douăzeci și șase, împărțiți în grupuri de câte treisprezece, s-au alăturat „micii Priorii a Muntelui Sionului”, aflată la Saint Jean le Blanc. Hrisoavele date de Ludovic al VII-lea există, originalele putând fi găsite în arhivele municipale din Orleans. În aceleași arhive este păstrată și Bula emisă de Papa Alexandru al III-lea în 1178, care atestă bogățiile, puterea și influența Ordinului din Sion, fiind enumerate și posesiunile sale: clădiri și terenuri întinse în Picardie, în Franța, în Lombardia, Sicilia, Spania și Calabria, precum și un număr de locuri în Țara Sfântă, inclusiv Saint Leonard din Acra. Erau, însă, acei călugări, membrii organizației secrete care a reușit să-și păstreze anonimatul până în 1982, sau formau

Alain Demurger Vie et mort de l'ordre du Temple

În cele două cărți prezentate, în coperti, se dezbate probleme cheie ale Ordinului Templierilor

doar un ordin religios?

Existența Ordinului din Sion este susținută, însă, și de argumente colaterale, care țin de logică. Astfel, este de presupus că acei nouă cavaleri fondatori ai Ordinului Cavalerilor Templieri nu s-ar fi bucurat încă de la început de fonduri generoase, susținere din partea Vaticanului, privilegii și onoruri disproportionat de mari, dacă nu ar fi avut în spate o organizație puternică.

Dacă documentele cercetate sunt demne de crezare, atunci 1188 a fost un an de importanță deosebită atât pentru Ordinul din Sion, cât și pentru Cavalerii Templieri. Cu puțin înainte, în 1187, Ierusalimul fusese pierdut, datorită nechibzuinței și pripelii lui Gérard de Ridefort, mare maestru al Templului, fiind recucerit de musulmani. Textul din *Dossiers secrets* vorbește chiar de „trădare”. Ca urmare, „inițiatii” din Sion au fost nevoiți să se mute cu toții în Franța.

Se pare că trădarea lui Gérard de Ridefort și pierderea Țării Sfinte au provocat ruptura dintre Ordinul din Sion și Ordinul Templului. În *Dossiers secrets*, precum și în alte documente, se arată că această ruptură a fost însoțită de un ritual, de o anumită ceremonie, care a fost numită „tăierea ulmului” și se pretinde că ar fi avut loc la Gisors.

După cum scriu cei trei cercetători, din cartea cărora am preluat povestea în întregime, relatările acestor evenimente sunt trunchiate și enigmatice, dar atât istoria, cât și legenda confirmă faptul că, în 1188, la Gisors s-au petrecut lucruri extrem de ciudate, printre care și tăierea unui ulm. În vecinătatea fortăreței se găsea o păște, numită *Champ Sacre* – Câmpia Sacră. Cronicarii din Evul Mediu

susțin că locul era considerat sacru încă din epoca precreștină și că, pe parcursul secolului al doisprezecelea, a fost ales să găzduiască numeroase întâlniri între regii Franței și ai Angliei. În mijlocul acestei câmpii se înălța un ulm foarte bătrân, care în 1188, în timpul întrevederii lui Henric al II-lea al Angliei cu Filip al II-lea al Franței, a devenit, nu se știe din ce motiv, obiectul unei dispute neașteptate și sângeroase. Acel ulm bătrân, despre care se povestește că avea peste 800 de ani și că trunchiul său era așa de gros încât nouă bărbați ținându-se de mâini abia puteau să-l cuprindă, oferea singurul loc umbros de pe Câmpia Sacră. Se presupune că Henric al II-lea și suita sa se instalaseră la umbra acestui copac, lăsându-l pe regele Franței, care venise mai târziu, sub arșița nemiloasă a soarelui. În a treia zi a negocierilor, când francezii deveniseră irascibili din pricina căldurii, oștenii din ambele tabere s-au insultat reciproc, iar din rândul mercenarilor velși ai lui Henric a pornit o săgeată. Incidentul a declanșat un atac violent al francezilor, care erau mai numeroși. Englezii au căutat adăpost între zidurile fortăreței, în timp ce francezii, furioși, au tăiat copacul. După care, ofensat, Filip al II-lea s-a întors la Paris, declarând că el nu venise la Gisors ca să joace rolul unui tăietor de lemne.

Povestea este caracterizată de pitorescul specific medieval și se rezumă la o narare superficială a faptelor, deși lasă să se întrezărească ceva de mai mare importanță – explicații și motivații care rămân nedezvăluite. Textul în sine pare aproape absurd, dar cei trei istorici au găsit și alte înregistrări care îl confirmă, chiar dacă nu toate detaliile coincid.

O altă cronică povestește că Filip al II-lea l-ar fi anunțat pe Henric că intenționează să taie copacul, iar acesta a consolidat trunchiul cu benzi de fier. A doua zi, francezii au atacat. Cinei escadroane, fiecare comandat de către un nobil de vază, s-au îndreptat spre ulm, împreună cu un grup de dulgheri înarmați cu securi și ciocane. Se narază că, la lupta care a urmat, a participat și Richard Inimă de Leu, fiul și moștenitorul lui Henric, care, încercând să protejeze copacul, a făcut mare vărsare de sânge. Cu toate acestea, la sfârșitul zilei francezii stăpâneau câmpia, iar copacul fusese tăiat.

Această a doua relatare presupune ceva mai mult decât o încăierare neînsemnată și spontană, fiind vorba de o adevărată luptă, cu un număr mare de participanți și, probabil, cu foarte multe

victime. Cu toate acestea, nici o biografie a lui Richard nu detaliază această întâmplare.

Nu există, de asemenea, nici un document din care să reiasă de ce tăierea ulmului de la Gisors are legătură cu disensiunile dintre Ordinul din Sion și Ordinul Templier. Este probabil ca Templierii să fi participat la bătălia de la Gisors, ei însoțindu-l adesea pe Richard. În plus, fortăreața de la Gisors le aparținea, fiind încredințată ordinului lor cu 30 de ani înaintea acestui incident.

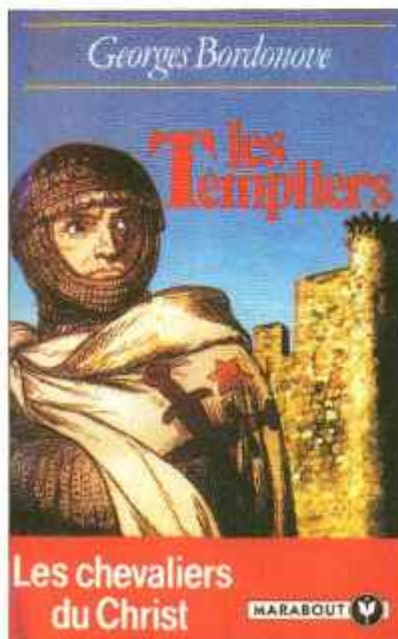
Pornind de la cele relatate, este aproape sigur că tăierea ulmului a însemnat ceva mai mult – sau cu totul altceva – decât înregistrează cronicile. Faptele consemnate fiind extrem de bizare, nu ar fi surprinzător ca dincolo de ele să se ascundă altceva, ceva trecut cu vederea sau ceva ce niciodată nu a fost făcut public. Ceva pentru care înregistrările ajunse până la noi sunt doar niște alegorii, care sugerează – și în același timp ascund – o întâmplare de o mult mai mare importanță.

Autorii sunt de părere că, începând cu anul 1188, Cavalerii Templieri devin o organizație autonomă, care nu s-a mai aflat sub autoritatea Ordinului din Sion, și nici nu a mai acționat ca o anexă militară și administrativă a acestuia. De atunci înainte au fost liberi să-și urmeze propriile obiective și scopuri, de-a lungul răstimpului de mai bine de un veac care îi despărțea de cruda lor osândă din 1307.

Se menționează, totodată, și faptul că, în 1188, Ordinul din Sion și-a schimbat numele, adoptându-l pe acela care – după cum se spune – este valabil și în prezent: *Prioria din Sion*. A fost adoptat, de asemenea, ca un fel de subtilu, curiosul nume *ORMUS*. Se presupune că acesta ar fi fost folosit până în 1306, cu un an înaintea arestării templierilor francezi. *ORMUS* este un fel de simbol sau anagramă, care combină cuvinte cheie și simboluri. *Ours* înseamnă *urs* în franceză, reprezentând o evocare a lui Dagobert al II-lea și a dinastiei merovingienilor. *Orme* este cuvântul francezesc pentru *ulm*, iar *or* înseamnă, desigur, *aur*. Iar litera *M*, care formează cadrul ce include celelalte litere, este simbolul astrologic al Fecioarei – Notre Dame (Madona), în limbajul iconografiei Evului Mediu.

După 1188, Prioria din Sion a început să-și aleagă proprii Mari Maestri, fără nici o legătură cu Templierii, primul dintre aceștia fiind Jean de Gisors.

text: Dan Medeanu, comandor,
Mare Maestru al Construcției

2006: criză economică globală, impactul Pământului cu o cometă, un mare cutremur de pământ, holocaust atomic – prevestiri nefaste care... sperăm să nu se adevărească.

Prevestirile secrete ale *Bibliei*

Profeții care s-au împlinit

Prin luna mai a anului 1997, publicația franceză *Le Figaro* semnala că un reporter american, Michael Drosnin, a reușit, folosind un ordinat, să... decodifice *Biblia*. „Există o *Biblie* ascunsă în *Biblie*. Aceasta este construită ca un rebus uriaș și este compusă, de la cap la coadă, din cuvinte codificate, care ne povestesc o istorie secretă. Un singur verset

poate cuprinde trecutul, prezentul și viitorul pe o perioadă de zeci de ani, prin comparație cu profețiile făcute de Nostradamus și de epigonii săi, care nu au reușit să demonstreze nimic”, spunea Drosnin. Rezultatele sale, rodul a cinci ani de cercetări, au fost materializate într-o carte (prima ediție în iulie 1997), care a apărut și în versiunea românească la Editura Nemira, în 1999 (*Codul Bibliei*). Recent, pe 24 decembrie 2005, televiziunea națională a prezentat un documentar realizat de BBC pe această temă. De fapt, codul a fost descoperit de israelianul dr. Eliyahu Rips, unul dintre experții de primă mărime ai lumii în teoria grupurilor, un domeniu al matematicii care stă la baza fizicii cuantice. Codul *Bibliei* a fost descoperit în versiunea originală, în limba ebraică a *Vechiului Testament*, *Biblia*, așa cum a fost scrisă ea inițial. Trebuie spus, de altfel, că Sir Isaac Newton (1642-1727), savantul care a descoperit forța gravitației, era încredințat că în *Biblie* există un cod secret care dezvăluie viitorul, petrecându-și peste 50 de ani de viață încercând să-l găsească. Newton avea certitudinea că *Biblia*, de fapt întregul univers, era o „criptogramă alcătuită de Atoșputernicul” și voia să descifreze „enigma Divinității, enigma evenimentelor trecute și viitoare, predestinate de puterea dumnezeiască”. Newton încă mai căuta codul *Bibliei* când a murit.

Potrivit lui Rips, *Biblia* e construită ca o gigantică grilă de cuvinte încrucișate. De la început până la sfârșit, ea comportă cuvinte codificate care se leagă între ele pentru a relata o poveste ascunsă. *Biblia*

nu este numai o carte, este și un program de calculator.

Întrebarea care se pune este dacă informațiile din codul *Bibliei* ne spun ce se va întâmpla sau ce s-ar putea întâmpla, dacă prezic un viitor predeterminat sau toate viitorurile posibile. Și mai mult: dacă viitorul poate fi prezis, poate fi și schimbat? Majoritatea oamenilor de știință consideră că principiul de incertitudine este o proprietate fundamentală și ineluctabilă a lumii înconjurătoare. Iar acest principiu susține că nu există un singur viitor, ci mai multe viitoruri posibile. Dar, spune Drosnin, „încă nu am acumulat suficientă experiență în privința predicțiilor din codul *Bibliei* (...), s-ar putea ca până și aparent inderogabilul principiu de incertitudine să nu se aplice în cazul codului. În fond, s-ar putea ca întreaga știință convențională și, de fapt, toate concepțiile convenționale despre realitate să fie irelevante. Dacă cine știe ce ființă care se află în afara sistemului, în afara universului nostru tridimensional, în afara timpului, a codificat *Biblia*, s-ar putea ca acest cod să nu se supună nici uneia dintre legile noastre, fie ele științifice sau de altă natură”.

La rândul său, Rips spune: „S-ar putea ca în cod să apară toate probabilitățile, iar ceea ce facem noi să determinăm ceea ce se întâmplă în realitate. Poate că așa a fost conceput codul, pentru a păstra liberul nostru arbitru. Cel mai rău lucru ce s-ar putea întâmpla ar fi ca unii oameni să interpreteze cele descoperite în codul *Bibliei* drept porunci, drept indicații cu privire la ceea ce au de făcut, or, nu-i vorba de așa ceva; codul conține doar informații, și s-ar putea ca ele să fie doar probabilități”.

Nimeni nu știe încă dacă nu cumva fiecare dintre noi, cu tot trecutul și tot viitorul său, figurează în vreun cod de nivel superior și încă necunoscut al *Bibliei*, și dacă aceasta este, într-adevăr, un fel de *Carte a Vieții*. Dar, după toate aparențele, fiecare personalitate importantă și fiecare eveniment major din istoria lumii pot fi găsite la nivelul de codificare ce ne este deja cunoscut. După părerea lui Rips, întregul cod al *Bibliei* a fost conceput

dintr-o dată, într-o clipită. El conchide: „Codul este produsul unei inteligențe superioare. S-ar putea ca ea să vrea să înțelegem totul cum se cuvine, dar la fel de bine s-ar putea să nu vrea. Codul ar putea să nu ne dezvăluie viitorul decât dacă suntem demni de acest lucru.”

● Numele tuturor protagoniștilor celui de-al doilea război mondial – „Hitler”, „Stalin”, „Roosevelt” și „Churchill” sunt prezente în codul *Bibliei*. Toate țările angajate în conflict – „Germania”, „Anglia”, „Franța”, „Rusia”, „Japonia” și „Statele Unite” – sunt codificate în asociație cu sintagma „război mondial”.

● Toate asasinările care au schimbat cursul istoriei – cele ale căror victime au fost Abraham Lincoln și Mahatma Gandhi, Anwar el-Sadat și Yitzhak Rabin, John și Robert Kennedy – au fost prezise de *Biblie*.

● În singurul loc în care apare „președintele Kennedy”, cuvintele următoare în aceeași secvență sunt „va muri”. Numele orașului în care avea să fie asasinat J.F. Kennedy, „Dallas”, e codificat în același pasaj. „Oswald” este codat cu „numele asasin(ului, care) va asasina”. Cuvintele „trăgător de elită” și „țintaș” sunt, de asemenea, codificate cu „Oswald”. Moartea lui Oswald este, și ea, prezisă în cod. Numele omului care l-a împușcat, „Ruby”, apare împreună cu „Oswald”, iar textul ascuns menționează: „El va ucide asasinul”.

● Un mare seism din zona Los Angeles, cel din ianuarie 1994, a ucis 61 de persoane. Cutremurul nu s-a produs pe o falie cunoscută și nu a fost anticipat de seismologi. Dar, în codul *Bibliei*, anul ebraic „5754”, adică 1994 în calendarul modern, era codificat împreună cu „mare cutremur de pământ” și „L.A. Calif.”.

● China a fost locul celui mai catastrofal seism din istoria lumii, cataclismul din 1976, care a ucis 800.000 de oameni. Acest an, „5736” în calendarul ebraic, intersectează „cutremur de pământ” chiar deasupra cuvântului „China”.

● „Hiroshima” este codificată cu aceeași secvență de intervale ca 1945, anul

Previzii pentru anul 2006 și următorii

în care a fost lansată bomba atomică. Impactul primei arme nucleare e, de asemenea, descris: „Hiroshima, pentru a pune capăt bătăliei în întreaga lume”. „5705”, anul ebraic corespunzător lui 1945, intersectează sintagma „holocaust atomic” – singura dată când ea apare în *Biblie*.

● În 1994, o cometă recent descoperită a intrat în coliziune cu planeta Jupiter, creând globuri de foc de dimensiunile Pământului și formând gigantice cratere negre. Astronomii au prezis cataclismul cu doar câteva luni înainte de a se produce, însă acesta figura și în *codul Biblic*. Numele cometei, „Shoemaker-Levy”, era codat împreună cu numele planetei, „Jupiter”, și cu data exactă a impactului, 16 iulie 1994.

● Primul an codificat în mod deslusit cu termenul „cometă” este „5766”, adică 2006 în calendarul modern. La intersecția cu 2006 apare un enunț alarmant: „Traectoria sa le-a lovit sălașul”. Ultimele cuvinte ale acestui avertisment, care este suprapus anului, sunt: „obiect asemănător unei stele”.

● Sunt codificate și alte probabilități. Anii „5770” și „5772”, adică 2010 și 2012, apar, de asemenea, cu cometă. Sintagma „zile de groază” intersectează anul 2010. Cuvintele „întineric” și „deznădejde” intersectează „cometă”, imediat dedesubt.

● Distrugerea lumii de către un cutremur gigantic de pământ e o amenințare constantă în prevestirile textului biblic. Astfel, primele seisme ar putea să survină în cursul celui dintâi deceniu al acestui secol. Statele Unite, China, Japonia și Israelul sunt, toate, codificate în asociație cu „mare cutremur de pământ” și aceasta chiar în 2006. Predicția codului este și mai limpede: un mare seism va lovi orașul Los Angeles în anul 2010.

● Dacă întreaga lume ar putea fi pusă în pericol de războiul despre care *codul Biblic* prezice că va începe în Israel, întreaga lume ar fi bulversată, în egală măsură, de un cutremur de mari proporții pe teritoriul Japoniei. Japonia este în momentul de față atât de importantă pentru economia globală încât orice calamitate care s-ar abate asupra ei ar afecta întreaga lume. N-ar fi exclus ca adevărata catastrofă globală să fie un mare „colaps economic”, mai degrabă decât un „mare cutremur de pământ”.

● Anul 2006 este codificat atât cu „holocaust atomic”, cât și cu „război mondial”. Bineînțeles, nu se poate ști dacă pericolul este real. Conform codului, însă, următorul război va fi purtat cu arme de distrugere în masă pe care lumea nu le-a mai văzut niciodată folosite în luptă. Cel de-al doilea război mondial s-a terminat cu o explozie nucleară (Hiroshima), cel de-al treilea ar putea să înceapă astfel. Dar, în locul unui război nuclear între supraputeri, lumea poate fi confruntată, în prezent, cu o amenințare inedită, cea a teroristilor dotați cu arme nucleare. Prăbușirea bruscă a Uniunii Sovietice a schimbat lumea. Ea a eliminat principalul adversar al Statelor Unite, însă a făcut accesibil teroristilor cel mai vast depozit de arme nucleare din lume. „Terorism” e codificat și cu „război mondial”, iar imediat sub numeralul „al treilea” apar cuvintele „război până la cutit”. Expresia este în mod clar codată și în asociație cu „holocaust atomic”.

Text selectat de

Pompiliu L. Dumitrescu

Mitul Cavalerilor

Care este *codul* informațiilor noi care se pot afla despre întrebările puse de Dan Brown prin cartea sa? Ce nu se știe (sau se știe prea puțin) despre faimoasele subiecte dezvoltate și înlănuțite în *Codul lui Da Vinci*? Păi, despre Templieri, să menționăm două cărți fundamentale, scrise de oameni „serioși”, care vin să facă lumină în privința Cavalerilor Templului, averilor și masacrului executat asupra oamenilor săi. Cele două cărți sunt *Les Templiers*, de Georges Bordonove, și *Vie et mort de l'ordre du Temple*, semnată de Alain Demurger (ambele neapărute în română, după știința noastră). Dar despre Da Vinci? Este sigur că ne va mai rezerva surprize personalitatea celui mai important om al Renașterii, căruia, de altfel, revista noastră îi va închina un material viitor. Și, nu în ultimul rând, reamintim, **ALMANAHUL FLACĂRA**, pe care încă îl mai puteți răstoli pe tarabe – dacă nu cumva s-a epuizat și nu mai apucați să îl prindeți, el mai rămânând în vânzare doar trei săptămâni de la data apariției revistei noastre.

Templieri

În 1919, ofițeri americani, detașați în spitalul de campanie din Beaune, au achiziționat piese (catapeteasma, de pildă) ale capelei Comanderiei templiere din Beaune. Ei au demontat-o și au transportat-o în Statele Unite pentru a o instala în muzeul din Boston. Ofițerii aparțineau, după cum menționează sursa, Alain Demurger (în *Viața și moartea Ordinului Templier*, Editions du Seuil), sectei *Cavalerii lui Columb*, care se ratașează ordinului Templier. Multe date despre istoria templieră le datorăm și resurgenței templiere, care a luat o anume amploare în 1984: apariția *Fraternității Iohanite*. Comunicările științifice s-au ținut lanț, iar la final de mai 1987, într-un mic orașel din Toscana, s-a reunit un colocviu științific pe tema **TEMPLIERII, MIT ȘI ISTORIE**, organizat de Universitatea din Siena, dar, surpriză, și de *Asociația Cavalerilor Templului*, cu sediul chiar la Poggibonsi, în Toscana. Celălalt autor, citabil ca o persoană foarte informată în privința templierilor, Georges Bordonove, descrie o Comanderie a Templului, în starea sa actuală. Bordonove localizează Comanderea undeva în apropierea localităților franceze Chatillon și Nantes. Satul se numește chiar... *Templu!* Cavalerii Sfântului Ioan (deveniți ulterior de Malta) au respectat dispunerea inițială a locației. Mai întâi de toate, construcția/ansamblul constituia un cămin pentru călugări-soldai care aveau, astfel, un acoperiș deasupra capului. Autorul a vizitat și Comanderea din Mauleon, unde a găsit „suflul templierilor, prezent la fiecare pas”. De aici, noi date „vii” care vin să-i creioneze pe Templieri.

Leonardo Da Vinci, omul

Museo Vinciano, muzeul lui Da Vinci chiar din localitatea în care el s-a născut, are patru mari săli, în fortăreața *Palazzo Pretorio*, pline numai cu mașinile – în jur de patruzeci – pe care geniul lui Leonardo le concepu. Un grup de ingineri din Milano au replicat, la o scară mai mică, mașinările pe care Leonardo le imaginase. S-au ghidat după schițele și desenele lui Da Vinci. Și, surpriză, toate funcționează impecabil! Cine și-ar fi închipuit că același Leonardo, sobru, serios, geniu care a epuizat pictura, sculptura, desenul, geometria, literatura – ca experiențe, a scris, cu aceeași mână, anecdote – și încă decolate: „facezie”, cum se cheamă ele în italiană, cu aerul de glume, snoave, vorbe de duh, bancuri aproape! Dar, tot omul Da Vinci este și autorul unor „vizii” sau „profeții”, intitulate „alegorii”! Așa că, înainte de a fi un mister **CODUL**, este, negreșit, un mister **OMUL DA VINCI**!

Almanahul Flacăra

ALMANAHUL FLACĂRA a dedicat o ediție specială **CODULUI DA VINCI**. Problemele care s-au pus sunt: *Cine este Dan Brown? Ar fi putut un român să scrie cartea? Cu Brown la psiholog? Cine a fost Leonardo da Vinci? Ce cred clericii despre CODUL DA VINCI? Adevărul despre Maria Magdalena. Manuscrisele de la Marea Moartă. Un milion de euro pentru Rao. Dan Brown contra NASA. În total, în jur de 50-60 de pagini cu problematica aferentă, care include și o anchetă de opinie printre personalitățile românești, plecând de la veridicitatea/verosimilitatea ipotezelor spectaculoase din cartea lui Dan Brown.*

Text: Mihail Gălățanu

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor
în eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicația se beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

REDACTOR-SEF: Mihail Gălbani - mihail.galbani@revistaflacara.ro
mihail.galbani@publicatiileflacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Ferus Stănescu

ferus.stanescu@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR: Ilona Petre - ilona.petre@revistaflacara.ro

EDITOR: Alice Ghemara

SPORT: Pompiliu Ionescu Dumitrescu

COLABORATORI PERMANENȚI

Tudor Călin Zamfirescu, Călin Așteaz, Ionuț Gălbani, Muguel Măgălaș, Hora
Păunescu, Florentina Stănescu, Iulian Șerban, Eufim Șerban, Dana Zamfirescu

SENIOR EDITOR FOTO: Clăvia Tibăi - clavia.tibai@revistaflacara.ro

FOTOREPORTERI: Robert Hancuș - robert.hancus@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR: Irina Tătar - irina.tatar@revistaflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE - ROMÂNI: Gelu Yaghi (Moldova)

Camel Toma, Vasile Comănescu (Roma), Agneta Motocanu (Londra), Eugen Hurduș

(Canada), Adina Dădău (Italia); **STRĂINI: Liudmila (Belgia), Horia Jankov**

(Coreea de Sud), Inuentea Șerban (Canada)

ÎN TERITORIU: Maria Corbă (Slovacia), Dana Măndă (Catalia)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului din
București, J4/3888/1997 din 06.07.1997
Cod unic de înregistrare: 582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A., este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Poșcu

alexandru.poscu@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumbă

gabriel.bumba@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Mariana Roxandra Arion

mariana.arion@publicatiileflacara.ro

CONTABIL SEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE și MARKETING

Paul Dumitru - paul.dumitru@publicatiileflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Tepeșanu Tel: 317.91.42-317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa București, sector 1, Piața Pieșii, nr. 1, cod 0113701, CP 33, CP 32

Cod IBAN RON: RO74BN08301000007890001, BCR, sector 1, București

Cod IBAN USD: RO20BN08301000007890003, BCR, sector 1, București

Cod IBAN EUR: RO90BN08301000007890004, BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

REBUS®

Publicație audioasă BRAT

Redactor-șef: **MIRAI ZIGUEA**

REBUSACHE®

Redactor-șef: **DANIEL POPA**

Redactori artiști: **Aurel Ștefan Alexandrescu**

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocășanu

Corectură: **Victoria Scutari**

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Secțiune, fax: 317.91.39, 317.91.42

Contabilitate: **Florentina Tudor**

Distribuție: 317.91.37, 317.91.44; Marian Celcar,

Constanța Epure, Mihail Ios, Nicoleta Frăsescu

Oficiile de vânzare și distribuție se pot obține

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.;

Clienții se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Printr-un art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGAPRESS - BUCUREȘTI**

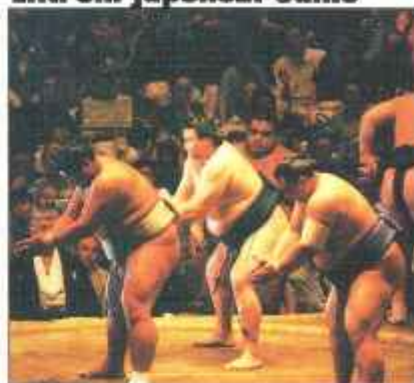
EXCLUSIVITATE

Avocatul lui Saddam a încercat să se facă român

INEDIT

Extrem japonez: sumo

REPORTAJ

Toboșarul cetății „bate” iubirile lui Dracula

Inginer român, caut patrie

POLITICĂ

Politicieni în instanță

ISTORIA

UNUI PRODUS

Absintul

VIP

Realitatea Melaniei Medeleanu

Florin Chilian: „Lasă, băi, Tănase, le-arătăm noi case!”

POLITICIENI TINERI

Mircea Toader	20
Ion Sârbulescu	21
Attila Varga	22

REPORTAJ

Slujbe pentru surzi	40
---------------------	----

BUSINESS

Răzvan Pașol: „Nu intri pe piața de capital cu așteptări nerealiste“	46
--	----

MEDIA

Ligia Zaharia: „Advice oferă perspective, stabilitate și o echipă pe măsură“	48
--	----

FILM

München	50
---------	----

AUTO

Renault va lansa 26 de modele noi până în 2009	60
--	----

TURISM

Paște în Tenerife	62
-------------------	----

SĂNĂTATE

Boli parazitare transmisibile de la animale domestice la om	64
---	----

STIL DE VIAȚĂ

Parfumuri de la Body Shop	70
---------------------------	----

ISTORIA UNUI PRODUS

Lumea nouă continuă tradiția	78
------------------------------	----

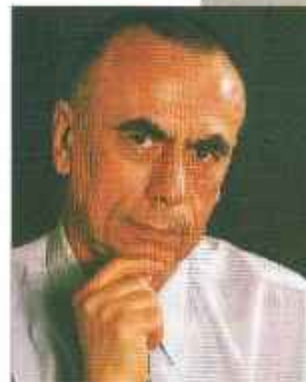
SPORT

Jumătatea plină a paharului	80
-----------------------------	----

coperta I
colaj: Octavian Tîbăr

Altceva

De mai multe luni, lupta împotriva corupției din România a căpătat o nouă turnură. E zgomotoasă, e puternic mediatizată, e urmărită uneori cu sufletul la gură.

DE OCHII GALEȘI AI EUROPEI

Se întocmesc de zor dosare marilor corupți, altele sunt scoase de la naftalină, procurorii îi pun sub acuzare pe împicinati, unii mai sunt și arestați – e drept, li se dă imediat drumul, se iau la purecat averi, e preconizată chiar și o percheziție într-o casă a celui care visa să devină numărul 1 în stat. Întreaga țară pare să fie cuprinsă de febra curățeniei de primăvară, după ce, de la Bruxelles, au venit semnale clare: dacă justiția nu-și face datoria și nu prinde în năvodul ei „peștii mari”, aderarea la Uniunea Europeană la 1 ianuarie 2007 poate fi compromisă.

Oare? Chiar s-au trezit românii din „somnul cel de moarte” și s-au apucat să dea cu azvârlita cu toți profitorii îmbuibăți în urma evenimentelor sângeroase din Decembrie '89?

Traian Băsescu ne asigură cu orice prilej: calendarul european va fi respectat. Pe ce se bazează? Pe informațiile certe care i s-au furnizat: vom fi primiți în UE, indiferent de rezultatul mult trâmbițatei lupte contra corupției, ca de altfel și Bulgaria, unde conturile dintre mafioți se regleză cu gloanțe. Însă de ochii galeși ai Europei trebuie să creăm impresia unei campanii furibunde împotriva înăvuiților prin înșelăciune. Nu de alta, dar mai trebuie temperat zelul vreunui parlamentar neamț sau olandez care văd intrarea României în comunitatea europeană ca pe o catastrofă. Lor trebuie să li se inoculeze ideea că românii vor să scape de flagelul care i-a sărăcit pe cei mai mulți și a înăvuit o mână de profitori. De fapt, la noi nu se va întâmpla nimic, așa cum nu s-a întâmplat niciodată. Eventual, vor mai fi prinși câțiva pești mici, care nu beneficiază de protecție înaltă și doar din întâmplare vreun barosan își va frânge gâtul, pentru că a deranjat pe cineva din actuala putere. O perdea de fum amăgitoare, creată de artizani iscusiți în păcăleli, acoperă pentru totdeauna realitățile din România...

Sergiu Brîncu

În numărul viitor:

Vă vom da o șaradă: ce înțelegeți din înșiruirea K 1, Bioritmurile în viața dumneavoastră, Medicina isihastă și specificul ei, Se vor uni Partidul Național Liberal și Partidul Democrat – sau nu? Subiecte variate, care ating (sau încearcă să atingă) coarde sensibile, nevralgice, ale societății și vieții românești, încercând, deopotrivă, să atingă dezideratul revistei fixat și prin slogan: **FLACĂRA – ÎN EXCLUSIVITATE!**

Noroiul ucigaș

Peste 1.500 de persoane au dispărut, în Guinsaugon, Filipine, înghițite de o alunecare de teren. Satul în care 200 de victime sunt copii surprinși de catastrofă în timp ce erau la școală se află în sudul provinciei Leyte, din centrul țării. Soldații americani din cadrul celei de-a 31-a Forțe Expediționare Marine, cu baza la Okinawa, în Japonia, au făcut, alături de militarii filipinezi și autoritățile civile, eforturi disperate pentru a salva câți mai mulți oameni de sub noroiul ucigaș. Prăbușirea este departe de a fi prima din istoria statului filipinez.

Și achitat, și cu creierul spălat?

În iunie 2005, Michael Jackson a fost achitat în toate cele zece capete de acuzare ale procesului intentat pentru presupusa molestare sexuală a unui băiețel. Drept care a prins curaj să-și scoată din nou nasul în lume. Mă rog, ce are el acolo în loc de nas. Iată însă că acum, după ce s-a refugiat în Bahrein, familia lui suspectează că șicilii l-au sechestrat și i-au spălat creierul. N-am înțeles prea bine despre ce e vorba.

Sorry!

E posibil ca o parte din gerul american să fi fost provocat de cotidianul *Washington Post*, care – „citându-l” pe Traian Băsescu – a mințit de-au înghetat apele. Întrebat dacă a permis aterizarea la București a avioanelor CIA în care se zice că ar fi fost torturați teroriști, presedintele român a spus că n-a interzis nici o aterizare și că nici nu se ocupă cu așa ceva. Drept care ziarul a scris că avioane CIA ar fi primit permisiunea de aterizare pe aeroportul *Mihail Kogălniceanu*. Se întâmplă și la case mai mari, nu? Da, numai că astfel de case au țaria să dea ulterior dezmințiri, așa cum a făcut *Washington Post*. Oricum, *love means never having to say „I'm sorry”*...

Aviara urbană

Gripa aviară a trecut pragul dintre sat și oraș, lovind păsările din Tuzia și Năvodari. În prima localitate s-a creat chiar o situație foarte complicată, întrucât eventuala izolare a orașului, cum stipulează regulile, implica întreruperea legăturii dintre nordul și sudul litoralului. Între timp, semnale privind păsări bolnave – domestice sau sălbatice – au continuat să curgă din toate direcțiile: India (foto), Austria, Germania, Franța, Italia, Ungaria, Bulgaria, Egipt, Nigeria... Deocamdată nu sunt cazuri în America, nici în Australia, iar îmbolnăvirile umane sunt, din fericire, extrem de puține.

Generalul Iarnă

Autoritățile au fost din nou prinse pe picior greșit de căderea bruscă a iernii. Numai că de data asta e vorba de autoritățile statului New York, iar provocarea a fost cel mai mare viscol din istoria zonei, lovind inclusiv Washingtonul. Zăpada căzută a ajuns la 68 de centimetri, iar vântul și frigul și-au făcut de cap, scoțând din uz rețelele de transport, întrerupând activitățile comerciale și perturbând serios

aprovizionarea cu energie electrică în 14 state americane.

Televiziunea australiană a transmis noi imagini, încă mai atroce decât cele so-

Soldățești

date deja cu condamnări, cu tratamentul inuman la care au fost supuși prizonierii din închisoarea de tristă celebritate Abu Ghraib, în Irakul anului 2003. Majoritatea scenelor nici nu pot fi publicate. Scandalul, implicând armata americană, vine la doar câteva zile după ce săptămânalul britanic *News of the World* a dat publicității imagini șocante de la arestarea brutală a unor civili irakieni în 2004: soldați britanici bat cu bestialitate tineri civili neînarmați, iar cel care filmează râde sardonice și gâfăie: „Așa! Omorâți-i!” No comment.

THE SCOTCH

Politicieni în instanță

În România, cu greu poți găsi un politician asupra căruia să nu planeze suspiciuni. Asta, în cel mai bun caz. Pentru că, în cel mai rău, el se află deja sub anchetă, a fost chemat să dea cu subsemnatul la DNA/PNA (după gust). **Flacăra** vă prezintă, pentru prima oară/în exclusivitate în presa românească, o listă cu politicienii aflați sub anchetă. Este vorba nu de un material de dezvăluire, ci de unul sintetic, mai mult un synopsis politic. Este semnul că revista **Flacăra** are de gând să se implice tot mai mult în politic, fără a se aronda unui grup de interese. Provocarea noastră este ca **Flacăra** să rămână singurul lunar „serios”, care contează, pe mai departe, pe politic, social, economic, cultural, reportaj, interviu, valoare.

Există politicieni curăți în România? Este evident că nu toți cei aflați sub anchetă vor fi găsiți vinovați. Însă întrebarea de mai înainte stăruie pe buzele fiecărui cetățean, deși electoratul nu votează cu o asemenea listă sub nas.

ION ILIESCU Sărac, dar curat, însă nu pe de-a-ntregul. Dacă nu despre averea sa se întreabă lumea, atunci se întreabă, cu siguranță, asupra implicărilor sale în mineriada din 13-15 iunie. Cum a fost văzut de o țară întreagă mulțumind, în direct, minerilor, problema care se pune este când va fi învinovat cu adevărat, iar nu doar. Procurorul Dan Voinea a declarat că învinuirile au fost aduse la cunoștința inculpatului încă din 2005. Însă Ion Iliescu a refuzat să se prezinte la audieri. Printre infracțiunile din timpul mineriadei din 1990 se află subminarea puterii de stat (articolul 162 din Codul Penal), subminarea economiei naționale (articolul 165), tâlhărie (articolul 211), distrugere (articolele 217-218), asociere în vederea comiterii de infracțiuni, arestare ilegală și cercetare abuzivă (articolul 266), lipsire de libertate în mod ilegal (articolul 189), aplicare de rele tratamente (articolul 267 și 267 indice 1) și crime împotriva umanității (articolele 356-360). Dacă ajunge la vârsta lui Gică Petrescu, dosarul riscă să se prescrie. Poți să mai bagi o buniuță la pușcărie?

TRAIAN BĂSESCU Are în spate *Afacerea Flota*. Inculpații din *Afacerea Flota* își păstrează această calitate și pe mai departe. Dosarul durează deja de 10 ani. Șeful Departamentului Național Anticorupție/DNA, Daniel Morar, a declarat, cu o lună înainte, că președintele are imunitate pe durata mandatului său. Un motiv în plus pentru Bănescu de a-și mai adjudeca încă un mandat, pe viitor. Copios, dosarul a ajuns la dimensiunea unui roman-fluviu: 130 de volume. Să fie un scenariu de bestseller? Măcar de-ar vorbi engleză mai bine decât Bunicuța!

CĂLIN POPESCU TĂRICEANU Dincolo de micile causerii tête-à-tête cu cei de la DNA aflați pe urma afacerii telefoanelor sau a întâlnirilor de taină, Tăriceanu are în coastă *Afacerea SAFI*. Postul său prieten politic și coleg de partid, Viorel Cataramă, a declarat că Tăriceanu a avut de câștigat de pe urma fenomenului SAFI. Dosarul este supărător doar pentru că, întâmplător, multă lume a avut, dimpotrivă, de pierdut. Dacă s-ar redeschide dosarul, premierul ar avea de suferit măcar un deficit de imagine, ceea ce, pentru cineva aflat în această poziție de echilibru delicat, n-ar fi cel mai de dorit

lucru. De la SAFI, conform lui Cataramă, Călin Popescu Tăriceanu s-ar fi aflat în câștig cu peste 54.000 de euro, la vremea aceea, în 1996, ceea ce nu e puțin lucru, în zece ani banii fac alți pui, chiar dacă ar fi să luăm la socoteală numai dobânda.

ADRIAN NĂSTASE O lovitură grea a fost *Afacerea Mătușa*, de curând, dar punerea sub acuzare s-a petrecut în urma dosarului *Zambaccian*. Alte dezvăluiri au fost făcute de presă privind achizițiile întreprinse prin intermediul Danei Năstase, plus legătura cu Alexandru Bittner. Din toate acestea rezultă o afacere încălcată, râmuroasă, cu potențiale capete de acuzare multiple. Dacă ar fi devenit președintele României, în noiembrie/decembrie 2004, nici una dintre acestea nu i-ar mai fi dat bătaie de cap. Acuzăția adusă la cunoștința lui Adrian Năstase de către procurori se referă la o luare de mită. Un cap de acuzare obscur și spectaculos, despre care, încă, se știu puține lucruri. Năstase a replicat, susținând că dosarul ar fi „fabricat” de actuala putere. Referințele l-au indicat clar pe Traian Bănescu. Oricum, Adrian Năstase a reușit performanța de a fi primul fost premier de după Revoluție care a intrat sub incidența

anchetei penale. Atenție, se poate recunoaște ușor, chiar și pe stradă: e supărat pe **Flacăra**. A refuzat până și interviul nostru, după ce ne-a acuzat în public. Cum mai poți sta de vorbă cu omul ăsta?

MIRCEA GEOANĂ Este unul dintre cei mai „curați” politicieni la această dată. Dacă nu ar fi fost vărul Octavian, probabil că Geoană ar fi dormit (mai) liniștit. Mircea Geoană a fost „deconspirat”, în luna ianuarie, de către *Evenimentul zilei*, ca fiind beneficiarul unui târg litigios. Conform cotidianului, Geoană ar fi renunțat foarte iute la un teren „fierbinte”, aflat în opisul averii sale. Dar pe care nu avusese timpul necesar pentru a-l „transcrie” în declarația de avere. De fapt, el îl achiziționase, la un preț subevaluat, de la unul dintre verii soției sale. Până una-alta, „Prostănacul” i-a topit și pe „Bombonel” și pe „Bunicuța”. Se topește în mână, nu în gură. La vot.

THEODOR STOLOJAN Pe urmele sale se poate dezgropa *Afacerea Megapower*. Ea e adusă mai frecvent în discuție de către inamicii politici. S-a petrecut în anul guvernării Convenției, a explodat în 1999. Vlad Stolojan, unul dintre fiii ex-ministrului de finanțe Stolojan, ar fi fost acționar la Rompower, o firmă care își propunea să continue afacerea Megapower. Theodor Stolojan ar fi propus avansarea de către statul român a unui împrumut de 12 milioane de dolari, pentru înființarea firmei Megapower (cu un obiect de activitate destul de dubios, printre altele, telecomunicații, high-tech etc.) care s-ar fi dus, ulterior, în neant. Omul de bază în toată afacerea ar fi fost un anume Grigore Maimuț, prezentat de presă ca fiind o persoană cu un trecut dubios. Nota de finanțare a IIRLC și Megapower ar fi fost aprobată și de prim-ministrul în exercițiu la acea vreme, Petre Roman. Ar putea face bani buni scotând la licitație lacrimile lui Traian Bănescu din campania electorală.

DAN MIRCEA POPESCU Face valuri de curând o altă afacere despre avere: cea a lui Dan Ioan Popescu, fost ministru. Dezvinovățirea lui DIPO are la bază o arie comună în PSD. Avera ar avea ca punct de pornire vânzarea către firma Luxten a unui portofoliu de acțiuni pe care s-ar fi încasat un milion de dolari. DIPO se consideră o victimă a noii

ocărmui. Și aici este vorba despre o încălceală de conturi, tablouri, colecții numismatice, bijuterii, bani aflați în Italia etc. Ce de griji fabrică atâtea bijuterii, numismați, experți în arte plastice...

NICOLAE VĂCĂROIU Pe fruntea sa scrie *Dosarul Jimbolia*. El se referea la încălcarea embargoului asupra carburanților impus de ONU Iugoslaviei. Extragem, mai departe, din documentele Coaliției pentru un Parlament curat: „Cercetarea nu a putut progresa datorită faptului că domnul Văcăroiu avea imunitate parlamentară. După alegerile din 2000 dosarul Jimbolia a fost închis. Văcăroiu a deținut timp de șase luni funcția de director al Băncii de Investiții și Dezvoltare, BID, care a făcut obiectul unui dosar penal în care este cercetat controversatul om de afaceri Sorin Ovidiu Vântu. În anchetă s-a descoperit că banii prin care s-a constituit BID provin din retrageri de la Fondul Național de Investiții, prin falimentul căruia mulți investitori mici și-au pierdut banii. În 1999, Nicolae Văcăroiu a semnat un contract cu Sorin Ovidiu Vântu, prin care a fost plătit ca «specia-

list», cu sute de mii de dolari. Văcăroiu s-a aflat în conflict de interese, deținând, în timpul mandatului de senator și președinte al Senatului, și funcția remunerată de președinte al BID. Nu avem noi atâtea vodcă-n casă câtă tehnocrație are omul ăsta în el!

MIRON MITREA Până acum, a scăpat (încă) ușor. Chiar nesperat de ușor. De unde se putea preconiza că ar fi foarte vulnerabil, Miron Mitrea, ca vicepreședinte al PSD, a reușit să scape fără prea multe tiruri îndreptate asupra sa, mai ales după înfrângerea partidului în alegerile de acum un an și jumătate. De curând, a apărut ca actor în *dosarul Zambaccium*. Miron Mitrea ridică, nedumerit, din umeri. I se atribuie, de către media și, la origini, de către procurori, o implicare în luarea/darea de mită, dar și, probabil, trafic de influență. Toate pornesc de la faptul că, în timp ce era ministru, a ajutat la numirea Irinei Jianu într-o funcție care îi era ierarhic inferioară. *Diverșii* i-au pus o poreclă care, mai devreme sau mai târziu, sigur îi va înlocui numele: Piron Pitrea.

...**ȘI LISTA POATE CONTINUA.** Ar putea fi oricând adăugați, de-a valma, Micky Șpagă, Ion Diaconescu, Radu Sârbu, Gabriel Bivolaru ș.a.m.d. (unii vor fi „prezenți”, chiar *in extenso*, în numerele viitoare). Ar rezulta o listă aproape interminabilă. Clasa politică începe să se corupă plecând, mai cu seamă, de la verbul lui Hemingway: „a fi și a avea”. Cred că e foarte greu de depistat politicieni care sunt, cât de cât, mai „uscați, mai curați”.

LA CAPITOLUL PARTIDE. Cel mai greu încercat a fost PSD. Explicabil, este fostul partid aflat la guvernare, care acum a trecut în opoziție. Și se consideră vânat de partidele aflate la putere.

PD are puține nume, dar grele. PNL, la fel, ca, parcă, pentru a respecta algoritmul coaliției.

PC are doar două nume, și ele de prim-plan. Numele din PPCD s-au cam uitat, dar pot reveni în atenție. ALIANȚA POPULARĂ este, ce-i drept, mai slab reprezentată, dar la vârf. La UDMR au fost la modă afacerile cu cherestea, ceea ce ar putea dovedi că udmuriștii sunt băieți cu „cherestea fină”.

Text: **Mihail Gălbănu**

DNA VOX la raport

După șapte luni de când se află în fruntea Departamentului Național Anticorupție, Daniel Morar a ieșit la raport cu câteva cifre: din 2.314 cauze înregistrate de procurorii anticorupție și ofițerii de poliție judiciară, 1.114 au fost soluționate în 2005, fiind trimiși în judecată 744 inculpați, dintre care 127 cu funcții importante. E un raport sec, care nu spune deocamdată prea mult.

Despre ce șanse are DNA să ducă lupta până la capăt, despre cine este luat și cine nu în vizorul procurorilor și, nu în ultimul rând, în ce măsură există lideri politici care nu pot fi suspectați de corupție, ham rugat să ne răspundă pe câțiva analiști și oameni politici.

Sorin Ioniță, președinte Societatea Academică Română: „Nu cred că DNA va duce dosarele până la capăt, pentru că nu va fi lăsat. Nu știu cum, dar în 4-6 luni, într-o formă mai subtilă, va fi împiedicat să termine ceea ce a început. Nu am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi următorul chemat la DNA, dar eu aștept ceva și de la Parchetul General, care, în afara unor declarații, nu s-a mișcat deloc. Bănuiesc că și acolo există niște sesizări. Dacă DNA va lucra, îi ia la rând, și nu va fi lăsat în pace nici PD. Să nu uităm că recent Traian Băsescu s-a contrat cu Daniel Morar, care și-a impus autoritatea, așa că nici președintele nu stă prea bine, dar el are imunitate.”

Victor Alistar, director Transparency International: „Deocamdată nu avem suficiente cifre care să reliefeze activitatea DNA după numirea noului procuror-șef Daniel Morar. Nu se poate face o evaluare, pentru că timpul a fost prea scurt și, pe de altă parte, nu au fost făcute publice nici un fel de detalii despre cauzele respective. Cred că era bine ca acest raport să fi fost mai detaliat, chiar dacă, evident, nu se pot da informații despre fiecare dosar în parte. Ar fi destul de elocvent dacă DNA ar face publice câteva nume din dosarele respective și câteva cauze mai importante. Nu știu dacă este corect să spunem că dosarele la care se lucrează în cazul lui Adrian Năstase și Miron Mitrea sunt cauze minore și nici nu știm ce alte cauze instrumentează în această perioadă DNA. Dacă va ajunge la cazurile semnalate de presă ca

fiind «privatizări frauduloase», acest lucru depinde de capacitatea acestei instituții de a instrumenta și mai ales de a putea să probeze cauzele respective. Faptul că acum există niște dosare nu spune foarte mult: și în 2003, când a apărut PNA, ni s-a spus că s-au instrumentat 47 de dosare și nu am văzut nici un inculpat. Nici acum nu putem avea certitudini, dar DNA pare să își fi luat un angajament ferm.”

Mugur Ciuvică, director Grupul de Investigații Politice: „Din păcate, prin acțiunile sale de până acum, DNA a arătat că se supune comenziilor politice venite de la Cotroceni. Acest lucru e demonstrat de faptul că anchetele în curs îi privesc exclusiv pe adversarii lui Traian Băsescu. Vom avea verdicte definitive doar pentru dosarele comandate de Traian Băsescu. PD a fost și va fi ocolit pentru că este partidul protejat de Traian Băsescu, iar PRM nu este o țintă, pentru că Vadim Tudor este mai util Cotroceniului ca armă împotriva adversarilor politici, decât ca personaj care să se prezinte ca o victimă permanentă a puterii. După mine, miza nu e aceea de a găsi câțiva politicieni cinstiți, ci de a-i găsi pe cei corupți. În final doar Justiția stabilește cine e vinovat și cine nu.”

Cozmin Gușă, președinte Partidul Inițiativa Națională: „Nu cred că DNA va duce anchetele până la capăt, pentru că pe cât de corupt e mediul politic, cel puțin la fel de corupt este și cel juridic, chiar dacă e minister public, Parchet sau oricare

alt organism din sistemul de justiție. La ultimul vot (când a căzut ordonanța DNA - n.r.) s-a văzut că lupta împotriva corupției nu e nici în interesul președintelui și nici în al vreunui alt partid. Nu știu cine ar putea să urmeze, dar cineva dintre dușmanii politici ai președintelui, ținând cont de subordonarea sistemului din justiție față de politic. Până acum DNA nu a luat în vizor pe nimeni de la PRM, pentru că ei nu au fost la guvernare și de aceea beneficiază de mai puțini mari corupți, iar PD se bucură de imunitate specială fiind partidul președintelui. Dar însuși Traian Băsescu are o problemă, având calitatea publică de învinuit, deci nu e cu nimic mai prejos decât Năstase sau Mitrea. Din păcate, nu pot să dau nici un campion la capitolul lideri politici incoruptibili.”

Cristian Pirvulescu, analist politic: „După doar câteva luni de funcționare, DNA nu avea motive serioase pentru bilanț, iar experiența PNA nu îl avantajează. De aceea bilanțul, ca și în cazul Parchetului General, trei zile mai târziu, a fost ocazia unei reprezentări mediatice și a afirmării sprijinului prezidențial. Cifrele, oricare ar fi statistica, sunt relevante doar dacă sunt raportate la rezultate. Acestea apar numai după ce procesele se vor încheia. Până atunci lupta anticorupție nu poate fi evaluată. Cu siguranță, sunt și politicieni cinstiți, și necinstiți, dar ultimii dau tonul. Iar tonul face muzică.”

Text: **Dana Zorojanu**

desen de **Aurel Ștefan Alexandrescu**

Ministru Secretar de Stat PD

Mircea Toader

„Tranziția politică la noi încă nu s-a încheiat!”

Care sunt, domnule ministru, problemele cruciale ale Ministerului de Interne?

– Ministerul de Interne are ca obiective principale aderarea României la Uniunea Europeană. La ora actuală, M.I. a recuperat absolut toate rămășițele în urmă ale anului 2004. Aceste întârzieri erau în special de natura securizării frontierelor, condițiilor pentru emigranții ilegali și, în general, din zona poliției și mai puțin din cea a administrației locale. În sectorul de care răspund eu direct erau probleme referitoare la modificarea legislației locale. Pachetul legislativ a intrat în Parlament și a fost dezbătut punct cu punct cu toate partidele, inclusiv cu PSD-ul. Noi am ținut cont și de opinia lor. Am dorit să dăm o lege care excede zona politică, considerând că administrația locală trebuie să fie o zonă politică numai în perioada alegerilor. Când am intrat în politică, am considerat că oamenii politici trebuie să fie mult mai atașați și mai loiali partidului din care fac parte. Am luptat și voi lupta împotriva migrației politice. Prin această lege de care v-am pomenit încercăm să sensibilizăm atât primarii cât și consilierii locali printr-o prevedere prin care acela care părăsește partidul pe ale cărui liste au fost promovați să piardă demnitatea respectivă. După mine asta va stabili toată clasa politică. Sigur, au fost dispute destul de puternice referitoare la dreptul de conștiință al alesului...

– Nu este o legare de partid?

– Nu, poate că este o perioadă intermediară

obligatorie, cred că tranziția politică la noi încă nu s-a încheiat. La nivel local, primarul este ales mai puțin pe considerente politice și mai mult pe considerente de persoană și de calitățile sale administrative, dar candidând pe listele unui partid, atrage voturi pentru întregul partid. Asta a fost bătălia pentru primari și pentru consilierii locali și județeni! Reforma asta noi nu o facem pentru Partidul Democrat sau pentru Alianță, o facem pentru viitor. Primarul, datorită puterilor sale sporite, numește, alege, demite directorii din instituțiile subordonate cu o singură condiție – criteriile de performanță stabilite de către consiliu. I-am dat posibilitate primarului să-și facă un cabinet al său, respectivul cabinet intră în primărie și pleacă de acolo când primarul și-a încheiat mandatul. În acest fel nu mai trebuie să schimbe directorii din primărie fiindcă nu sunt ai săi. Astfel, primarul vine cu trei-cinci oameni pe care îi coordonează și care răspund de diverse direcții din primărie.

– Care este atmosfera în PD, se dorește fuziunea?

– Da, noi dorim fuziunea cu PNL-ul. Pentru a crea o stabilitate politică în România este necesar să existe doi poli.

– Este justificată opinia că PD va înghiți PNL, verbul potrivit este a absorbi sau nu?

– Plecăm ambele partide de la o poziție egală și trebuie să înțelegem că vom face un partid pe picior de egalitate. Sigur că mai există unele asperități la nivel local, dar ele vor cădea dacă dorim să facem această fuziune. Dacă ești pragmatic te duci către un grup parlamentar puternic, dacă vrei să fii atașat tradițiilor, rămâi cu tradiția, cum a rămas PNȚCD-ul! Există și un calendar de fuziune propus de noi, el poate fi discutat din toate punctele de vedere.

– Suferă PD din lipsă de tradiție?

– Nu, Eu, de exemplu, am intrat în acest partid fără a avea o tradiție în familie și ca mine sunt mulți colegi în PD. Din familiile politice au rămas foarte puțini și cine spune m-am atașat unei tradiții când el nu a avut tradiție în familie pe linie politică, minte. Nu cred că este momentul tradițiilor acum. Când mergeam prin județ să caut oameni valoroși, am găsit, la un moment dat, un om pe care am încercat să-l determin să vină la noi în PD. Mi-a spus că-i place gândirea noastră, dar că nu poate, mi-a arătat o diplomă de la Coposu și mi-a spus că a stat la Canal și și-a sacrificat viața pentru un ideal și nu poate pleca de acolo, mai bine pleacă în mormânt cu idealul său. Mi-am scos pălăria în fața lui! Viața și istoria merg, însă, înainte.

– Este Emil Boc un lider real?

– Emil Boc a crescut lângă mine, odată cu mine. Amândoi am intrat în același timp în Parlament, era un parlamentar de calitate și este un lider foarte bun. Desigur, un lider se creează în timp, nu se poate compara cu Băsescu. Emil Boc are un singur dezavantaj: este prea departe de București, iar ora exactă se dă de la București.

– Oamenii din partid datorează lui Băsescu prima loialitate?

– Noi toți din partid, după cum recunosc și

liberalii, considerăm că prezența noastră la guvernare și poziția pe care o avem se datorează lui Traian Băsescu.

– Nu e incomod pentru Boc în exercițiul puterii?

– Nu. De multe ori, Boc reprezintă un forum unde sperî că poți să te adresezi, unde poți să întrebi și să capeti un răspuns.

– Domnule Toader, sunteți un om bogat, din perspectivă financiară?

– Nu mă consider un om bogat. Depinde ce înțelegi prin bogat. În vechiul regim erai considerat bogat dacă aveau o casă și o mașină. În acest sens, am o casă, mașină nu am, dar soția mea, care este avocat, are de la cabinet. Sunt la un standard de viață mediu în România. Înainte de a intra în politică am intrat în afaceri. Vă spun din experiență că persoanele care încearcă să facă și politică și afaceri le fac pe amândouă prost. De când am intrat în politică nu mi-a mai crescut averea și nici nu poate să-mi crească. Din salariul de demnitar nu poți acumula avere pe căi cinstitute. Am suficienți bani, dar nu acumulez.

– Un om politic trebuie să fie și un om de afaceri de succes?

– Dintr-un tehnocrat sau un om de afaceri de succes, care își știe bine meseria lui, poți să faci un politician de succes, dintr-un om politic să faci un om de afaceri de succes, niciodată! Politica este o profesie care se creează în timp, noi nu avem așa ceva, poate peste 15-20 de ani va exista profesia de politician în România.

– Ce mai face TransEuropa?

– V-am spus că nu se poate să faci și politică și afaceri? La început am vrut să le fac pe amândouă, cam vreo două luni, apoi m-au sunat colegii mei de la firma TransEuropa și mi-au zis: Hotărăște-te, nu poți să conduci o firmă prin telefon! Eu eram în Parlament, stăteam de la 9.00 la 16.00, munceam și noaptea și ziua, eram în Opziție, cred că la legile din perioada respectivă am adus amendamente cam în proporție de 80%.

– Cum merge firma fără dv.?

– Merge. E greu să spun că merge foarte bine sau foarte prost. După performanțe aș putea spune că nu merge așa de bine, dar a fost o conjunctură cu războiul din Iugoslavia care a dat toată flota română înapoi. Am fost administrator la TransEuropa, sunt acționar cu 4,7%, dar asta nu prea are importanță!

– Este PD primul partid al țării?

– La ora actuală, da, este, dar nu cred că poate guverna niciodată singur, fără PNL. Și, oricum, nu văd pe altcineva din spectrul politic să poată fi compatibil cu noi. PD-ul are o creștere fundamentală și reală, pe un procent ceva-mai mic decât arată sondajele, întrucât multe dintre puncte le adună Traian Băsescu și se transferă direct către noi. Actualul PD este un partid în ascensiune, care se consolidează. Nu avem o listă neagră de corupți, oameni de care să ne fie teamă că ni se va bate la ușă și ne vor fi arătați cu degetul. Nu avem nici dintre vechii comuniști din linia a doua sau a treia.

Text: Mihail Gălățanu, Alice Gherman

Foto: Robert Hancianec

Ion Sârbulescu

PNL

„Integrarea României în UE poate grăbi fuziunea PNL-PD”

Se va uni PNL cu PD?

— Cred că este necesară în acest moment o fuziune PNL-PD, ceea ce nu înseamnă că nu țin în mod deosebit la identitatea mea liberală sau la istoria acestui partid. *Partidul Național Liberal* este un partid cu o istorie de peste 131 de ani, fiind de fapt și primul partid din România. În 24 mai 1875, I.C. Brătianu, Mihail Kogălniceanu și C.A. Rosetti au fost înaintașii noștri care au constituit acest partid. Dar cred că este necesară această fuziune pentru că viața politică trebuie să se așeze într-un fel, după cum există un pol social-democrat, prevăd în timp și un pol liberal-democrat. Chiar aș vrea să sugerez ca viitoarea formațiune politică să se numească *Partidul Național Liberal și Democrat*. În ce formulă europeană se va regăsi acest partid rămâne de văzut, însă consider că o formulă de acest gen poate echilibra scena politică de centru dreapta.

Sunt șanse ca această uniune să se realizeze?

— Bine ar fi ca fuziunea să se realizeze în acest an. Oricum ea va avea loc înainte de 1 ianuarie 2007, când sper că România se va integra în Uniunea Europeană, și vom guverna cu o formulă politică de acest gen.

Este o asemenea unire în detrimentul PNL, așa cum încearcă să acrediteze unii această fuziune?

— Sunt rețineri la nivelul filialelor, la nivel de județ, dar aceste rețineri sunt subiective, țin și de calitatea oamenilor din filialele județene atât din

partea celor aparținând PNL cât și PD. Viața politică se schimbă de la o perioadă la alta și cred că ne aflăm într-o altă perioadă acum. Repeti în condițiile păstrării identității liberale această fuziune nu ar aduce prejudicii *Partidului Național Liberal*.

Ce proiecte aveți în cazul asocierii oamenilor de afaceri români și sârbi?

— În perioada 2000-2004, când eram senator al României, am fost președinte al grupului parlamentar România-Iugoslavia. Am inițiat o serie de proiecte, dar situația politică din România în această perioadă nu este compatibilă cu situația politică din Serbia-Munteșu. În momentul în care se vor clarifica relațiile dintre cele două state, cel puțin la nivel de graniță, se vor intensifica relațiile culturale, comerciale și sportive. Există proiecte, dar care nu sunt materializate. Sper că în următorii doi ani să se construiască o relație culturală, economică, sportivă foarte bună cum a fost din totdeauna între noi și sârbi.

Cum arată activitatea nucleară în România?

— Activitatea nucleară în acest moment este la un moment de răscruce, se vor finaliza lucrările la reactorul doi de la Cernavodă. Reactorul unu funcționează, reactorul doi va fi pus în funcțiune. Energia nucleară produsă în acest an va însemna 18%-20% din energia produsă în România, ceea ce reprezintă destul de mult. În lunile februarie și martie se va structura o strategie, un program național nuclear pe o perioadă mai lungă, luându-se în calcul oportunitatea construirii reactoarelor trei, patru și chiar cinci la Cernavodă. Deja avem o tradiție în energia nucleară, avem apa grea la Tumu-Severin, avem combustibilul nuclear, avem institute de cercetare nucleară, institute de proiectare, zone stabilite pentru execuția acestor reactoare și cred că activitatea nucleară în România va continua.

Îeș bani din sectorul acesta?

— Nu, iese energie! România și până la urmă toate țările sunt interesate să-și producă singure energie și să aibă astfel o independență energetică. Nu cred că România, în condițiile în care se va realiza acest program energetic nuclear, va fi nevoită să importe energie electrică.

Cum se fac compensările cu alte zone bugetare și energetice? De., în calitate de conducător al unei unități mari cum e cea producătoare de apă grea, aveți preocupări în zona aceasta. Există blocaje?

— Există de la o perioadă la alta blocaje economico-financiare, acest sistem de compensare cu obligații față de bugetul statului și compensări cu energie electrică a fost o soluție de salvare, de finanțare a producției de apă grea de la Drobeta Tumu-Severin, dar încet-încet, va intra cândva în desuetudine pentru că, începând cu anul 2007, nu se mai pune problema unui ajutor de stat sub nici o formă și atunci toate decontările vor fi făcute direct între furnizor și beneficiar.

Este scumpă energia în România acum?

— Nu aș putea să spun că este scumpă energia în România, depinde cum privim prețurile. Dacă privim prețurile ca și consumator direct ni se pare a fi scumpă, dacă privim prețurile în com-

parație cu prețuri din alte zone ale Europei, ale Asiei nu este scumpă. Ne aflăm undeva la media prețurilor pe plan mondial la energie electrică.

Dar apa grea? Produceți la un preț ridicat?

— E foarte greu să răspund dacă apa grea este scumpă sau nu, pentru că nu există o piață a apei grele. Noi producem o apă grea, apă virgină, apa grea produsă la Uzina de Apă Grea de la Drobeta Tumu-Severin este una dintre cele mai bune din lume, e chiar cea mai bună din lume. Există stocuri de apă grea, mai ales în Canada, dar care nu întrunește calitățile apei din România. Nu știu cu cine să compar prețul apei produse din România în aceste condiții. Este un preț adaptat la economia românească, în condițiile de producere din România.

Deci putem spune că statul român deține monopolul la apă grea?

— Deocamdată *Regia Autonomă pentru Activități Nucleare* este o regie de stat. Evident că este undeva în subordinea statului, dar această Regie constituie un interes strategic deosebit și deci nu mai putem vorbi de monopol. Nu se pune problema concurenței, pentru că nu avem cu cine să ne concurăm. Producția de apă grea ține de strategia României.

Regia Autonomă pentru Activități Nucleare este alcătuită din Romag Prod și Romag Termo. Care e mai profitabilă dintre cele două? Se completează una pe cealaltă?

— *Regia Autonomă pentru Activități Nucleare* are în componența sa patru sucursale: *Romag Termo*, cea care produce energia termică și cea electrică necesară *Uzinei de Apă Grea*, *Uzina de Apă Grea* fiind într-o altă sucursală care se numește *Romag Prod*, dar în afară de aceste două sucursale mai avem *Sucursala Cercetări Nucleare Pitești* și *Sucursala de Inginerie Tehnologică pentru Obiectivele Nucleare de la București-Măgurele*. Ele se completează între ele. *Sucursala de la Pitești* face cercetarea nucleară, iar cea de la Măgurele proiectare în mod deosebit pentru obiective nucleare. Aș vrea să amintesc aici că *SITON București-Măgurele* a fost proiectantul general al reactorului unu de la Cernavodă, iar pentru reactorul doi este proiectantul de specialitate.

Se poate face o restructurare în anumite sectoare cheie? Este supraincercată schema?

— Da, depinde cum privim restructurarea, trebuie văzute toate componentele — restructurare organizatorică, restructurare administrativă și nu strict restructurarea de personal, în sensul că dăm cu orice preț oamenii afară. Schema la acest moment nu este supraincercată, dar se pot face redistribuiri dintr-un sector în altul, chiar pe platforma de la Tumu-Severin, platforma din jurul celor două sucursale *Romag Termo* și *Romag Prod* ca să creăm o zonă asemănătoare unui parc industrial. În funcție de activitățile care se vor crea acolo putem să redistribuim dintr-o zonă în alta oamenii care într-un anumit sector de activitate pot să fie prea mulți.

text: Mihail Gălățanu,

Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva Ion Sârbulescu

deputat UDMR

Attila Varga

„Ar fi grav să ajungem la concluzia că interesele Consiliului Europei sunt în contradicție cu interesul României!”

▼ Conform declarației dv. de avere, nu ați prea profitat de poziția de parlamentar...

– Eu am intrat chiar din 1990, la 26 de ani, și nu am îndeplinit nici o funcție, dar chiar dacă aș fi avut nu aș fi folosit-o ca să fac avere. Nu pot să spun că am grija zilei de mâine, dar nu am acumulat niște sume importante. Am doi copii și cred că asta este investiția cea mai profitabilă și cea mai rentabilă. Mă consider bogat întrucât copiii mei sunt sănătoși și am încredere că se vor realiza.

– Chiar dacă mi-ați spus că nu agreeți declarațiile pe teme de actualitate, nu pot să ocolesc un subiect fierbinte: de ce s-a agitat atât de mult clasa politică, urmare a declarației domnului Frunda la APCE?

– Agitația aceasta mi se pare puțin artificială, puțin forțată. György Frunda este cunoscut atât de politicieni, cât și de opinia publică din România, ca un profesionist și un om onest în tot ceea ce face. El a îndeplinit o sarcină primită de la APCE, de care s-a achitat și a spus un lucru corect, dar care a fost scos din context și anume că orice membru al Parlamentului European, indiferent de țara care l-a trimis acolo, se poate asocia cu alți parlamentari pe o ideologie, fie ea creștin-democrată, social-democrată sau liberală, și în această situație parlamentarii reprezintă și această grupare. Și chiar dacă a fost o exprimare nefericită, nu intră în logica activității domnului Frunda să se tragă concluzia că ar trăda intere-

sele României. Un lucru foarte grav ar fi să ajungem la concluzia că interesele Consiliului Europei, care recunoaște tot ceea ce face Frunda, sunt în contradicție cu interesul României!

– După știrea dv., a mai existat vreun precedent în care șeful delegației unei țări în APCE să fi făcut o declarație asemănătoare?

– Dar nici György Frunda nu a spus ceva grav. Dacă luăm cele trei sau patru cuvinte puse la un loc, fără să ținem seama de toate antecedentele și rapoartele pe care le-a depus, eu cred că greșim. El este unul dintre cei mai consecvenți și mai loiali parlamentari din România. În APCE reprezintă mai multe interese, dar a spune tăios că Frunda nu reprezintă interesele României este o greșală.

– Pornind de la raportul senatorului Frunda, APCE a adoptat o recomandare, în timp ce există țări în Europa, cum ar fi Franța, în care nici măcar nu este acceptată ideea de minoritate națională. Credeți că lobby-ul dv. va ajunge până acolo, veți schimba mentalitățile europene?

– Nu cred că în domeniul minorităților naționale Franța este un model. Dar chiar și acolo s-au schimbat multe lucruri. Le place sau nu francezilor, Corsica are o autonomie consistentă, chiar dacă au anumite conflicte interioare din acest punct de vedere. Nu trebuie ca noi, UDMR, și nici nu cred că putem face acest lucru, să schimbăm mentalitatea în Europa. Există foarte multe modele, Franța este particulară și minoritară. De ce nu spuneți de Spania?! Zilele acestea se discută statutul Catalaniei, care vrea să se constituie într-o națiune aparte. Guvernul catalan discută de la egal la egal cu Guvernul de la Madrid. Nu este vorba despre secesiune. Ca să nu mai vorbim de Italia, și despre cum s-a format în decursul deceniilor autonomia Tirolului de Sud. Deci nu e vorba să convingem noi Europa, pentru că avem foarte mulți parteneri care gândesc la fel ca și noi. Dl. Băsescu a spus că el nu cunoaște vreo autonomie culturală în Europa, probabil că de bună-credință a spus acest lucru, dar nu înseamnă că nu există!

– Luând apărarea senatorului György Frunda, președintele Marko Bela a spus că scoaterea din Constituție a definiției de stat național a fost și rămâne un deziderat al UDMR. Pe cine și cum veți convinge?

– Încă din 1990, când au început primele dezbateri, am fost împotriva acestei sintagme. Atunci era o atmosferă foarte încălcată, exagerat emotivă, și evident că nu am avut nici o șansă. După noi, această sintagmă este anacronică, este depășită, a avut rolul istoric în secolul al XIX-lea, astăzi nu mai este modernă. În primul rând, nu este un termen juridic, este o categorie istorică, a avut rolul ei atunci când s-au format statele naționale. În prezent poate să devină o sursă de nerespectare a drepturilor minorităților naționale. În 2002-2003, când s-a ajuns la revizuirea Constituției, din nou am ridicat această problemă și, ca să vedeți că totuși lucrurile s-au schimbat și în mentalitatea românilor, chiar dacă dezbaterile au continuat să fie destul de vehemente,

punctul de vedere a fost: ce interpretare poate să aibă statul național? Unii politicieni români susțin că trebuie să înțelegem aspectul civic al statului și nicidecum cel etnic. Eu am răspuns acestei afirmații, chiar în plenul Camerei Deputaților, că dacă toți politicienii ar înțelege „statul național” ca pe un simbol, atunci, deși o consider o sintagmă perimată, nu aș avea nici o problemă. Dar, din păcate, nu toți înțeleg în sens civic acest cuvânt, ci în sens etnic: un singur stat, o singură cultură și așa mai departe. Trebuie să recunoaștem că totuși s-a schimbat ceva, pentru că la ora actuală nu se leagă niște consecințe negative pornind de la această sintagmă, nu se deduce că minoritățile nu ar avea drepturi, dar dacă spunem că nu putem accepta autonomia culturală pentru că România este stat național, atunci este ceva grav. Există în Europa mai multe state, cum ar fi Spania și Italia, care sunt unitare, dar nu se definesc ca state naționale.

– Dincolo de sintagme precum „stat național” și „autonomie culturală”, ce lipsește de fapt comunității maghiare din România?

– Autonomia. Deciziile să fie luate cât mai aproape de cetățean. Dacă se poate rezolva ceva pe plan local, să nu fie necesar să intervină Guvernul de la București.

– Aceasta ar fi o autonomie locală dorită de toți cetățenii României...

– Există probleme specifice minorităților etnice. Ce este grav dacă prin organele lor alese (alegeri supravegheate de statul român) ar urma să decidă în problemele lor de cultură, de învățământ? Inspectoratele școlare servesc în primul și în primul rând interesele învățământului românesc. Dar și noi suntem cetățeni români loiali, suntem contribuabili, și vrem ca în acea părticică de cultură, de învățământ în limba maternă, să putem decide singuri.

– Să înțeleg că, dacă veți obține autonomia culturală, veți renunța să luptați ca să scoateți din Constituție sintagma „stat național”?

– Într-o țară civilizată cum este România, dacă se dorește din motive emotive, simbolice, ca statul să fie definit drept unul național, și în rest funcționează mecanismele democratice, aș putea spune că nu am nici o problemă cu treaba asta, decât că o consider nepotrivită. Din păcate, încă foarte mulți politicieni resping ideea de autonomie culturală pe baza acestei conexiuni cu stat național, ceea ce este o atitudine greșită.

– Autonomia culturală nu ar determina ca în zonele în care populația maghiară predomină, românii de acolo să ajungă să își ceară drepturile ca populație minoritară?

– Nu, pentru că autonomia culturală face-un serviciu populației maghiare care nu trăiește în județele Harghita și Covasna. Importantă este pentru maghiarii care trăiesc în Hunedoara, în Satu Mare, în Cluj. Și nu cred că ar putea exista un guvern care să nu aibă în vedere interesele românilor din aceste județe. În România, românii nu pot fi minoritate, este absurd.

Interviu de Dana Zarojanu

Foto Robert Hanciarec

4 ANI
garanție*

Noul Mégane Sedan.
Îți place să fii propriul tău șofer.

Noul Mégane Sedan. Mai dinamic ca niciodată! Un design cuceritor, o nouă direcție asistată electric variabilă, mai confortabil și mai bine echipat. Preț începând de la 11.342 Euro** CIP (13.631 Euro TTC). Ofertă promoțională RCI Leasing România: dobândă de 7,5%***.

*Ofertă valabilă în limita a 100.000 km, între 1-31 martie; **preț pentru Mégane Sedan Authentique 1.4 i; consum în litri/100 km: urban 9,2, extraurban 5,5, mixt 6,8; emisii de CO2 (g/km) 164; ***Ofertă realizată pentru avans 50%, valoare reziduală la final maxim 20%, durată maximă 48 luni. Detalii și condiții de comercializare în rețeaua Renault.

Informații la tel. 021/ 203 88 58. Vizitați www.renault.ro

MEGANE
RENAULT CRÉATEUR D'AUTOMOBILES

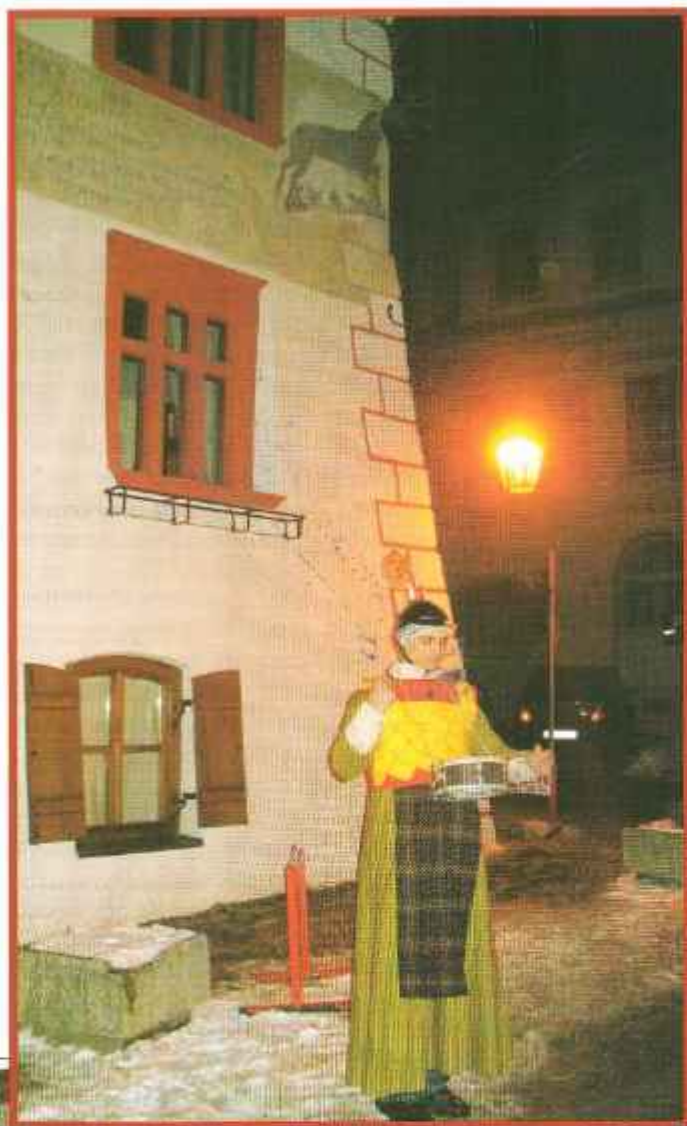

Le cerem scuize claustrofobilor

Am făcut lumea să pară mult mai mică.
Orice serviciu oferit de noi are rolul de a micșora
distanțele dintre oameni.

Toboșarul cetății „bate” iubirile lui Dracula

Ai zice că-i nebun. Umblă prin oraș cu niște lumânări în cap, lipite pe o cască de pompier. Îmbrăcat într-o haină cu solzi, galbeni și roșii. Bate în tobă ca și când ar anunța potopul: „Lume, lume, să știe tot natul, toboșarul vă spune...” Și urmează fel și fel de anunțuri de interes local. De unde înțelegem că e treabă serioasă. Din 3 ianuarie 2006, ciudatul ăsta este angajatul Primăriei Sighișoara. În funcția de toboșar al cetății. Un personaj foarte important în istoria locului. Și readus în actualitate, spre deliciul turiștilor, de actorul Dorin Ștanciu. Mai mult de dragul spectacolului, decât de faptul că este plătit cu salariul minim pe economie.

Turul cu ceas, simbolul Sighișoarei, încă din anul 1684, este o construcție cu ziduri masive, cu patru etaje și un balcon. Fatadele turnului sunt „decorate” cu plăcuțe metalice care indică direcția și distanțele unor destinații îndepărtate: Rusia, Suedia, Spania, Italia, Polul Nord...

ROMA
→
1096 Km

Străzile pavate, treptele
din piatră și arcadele
din interiorul cetății
păstrează și astăzi
atmosfera Evului
Mediu

Dorin și-a început cariera artistică în Școala populară de artă, secția actorie. Acum este student, în ultimul an, la Universitatea de arte plastice și design, din Cluj. Merge doar la examene. În rest, e foarte ocupat. Ca să aibă din ce trăi, lucrează la Fabrica de faianță, în „rolul” de manipulant marfă. O „piesă” destul de grea, de altfel, cu muncă brută și bani puțini. „Scenariul”, însă, are și părțile lui bune, în sensul că aici a cunoscut-o pe Laura. Și se vor iubi până la adânci bătrâneți. Nunta este planificată pentru 21 octombrie 2006. Ideea cu toboșarul îi aparține: „M-am gândit, așa, că orașul ăsta e prea mort pentru importanța istorică pe care o are. Și-apoi, să nu uităm, totuși, că e singura cetate medievală din Europa locuită și astăzi! N-ar fi păcat să nu scoatem asta în evidență? Am citit, m-am documentat, am luat ca model toboșarul din Turnul cu ceas. El închidea cetatea, după lăsarea întinericului, de aceea avea nevoie de lumânări pe cască. Tot cu el se deschideau porțile, în zori. Mai bătea ora exactă, făcea anunțuri, îi călăuzea pe străini. După ce mi-am gândit rolul, ca să zic așa, m-am dus la domnul primar Ioan Dorin Dănășan. Nici n-a trebuit să insist, a fost de acord imediat. Mai văzuse așa ceva, prin niște orașe din Germania, și tare i-a mai plăcut. Așa că iată-mă toboșarul al cetății! Treabă care îmi ia câteva ore pe zi. Și pe care o tratez cu drag și cu multă responsabilitate. Că, dacă faci așa ceva, n-ai decât două variante: ori ești dedicat serios, ori ești nebun!”

Turiștii, mai ales cei străini, văd în prezența toboșarului pe străzile Sighișoarei o adevărată delicatessă. Îi urmăresc recitalul la toabă, aplaudă pentru bis, îi cer informații, stau cu el la taclale, îl vor ca ghid, îl aleargă prin toată cetatea. De nici nu mai face față, de unul singur. Așa că, în curând, primarul va angaja și alte personaje medievale: vrăjitoare, halebardieri, judecători și boieri. Chiar dacă era o surpriză pentru „intrarea în muncile de primăvară”, toboșarul cetății ne-o dezvăluie, cu bucurie. Va fi angajat și un Vlad Țepeș-Dracula. Tot pe contract civil și tot cu salariul minim pe economie. Din „fișa postului” nu vor lipsi, desigur, celebrele scene cu trasul în țeapă. Să ofere ceva? A, aveți o listă!?

Chiar dacă nu moare de dragul subiectului, toboșarul cetății a fost obligat, de „demnitatea funcției”, să se documenteze și în legătură cu Dracula. Vrei, nu vrei, turiștii tot acolo ajung. Dacă s-a născut aici, unde e casa, câte neveste a avut, ce-a făcut prin Sighișoara? Și nu poți să-i iei cu una e Vlad Țepeș, alta e Dracula, că le-ai stricat ziua, pur și

**Vlad Tepeș
va fi angajat
pe contract
civil, cu
salariul minim
pe economie**

**O bere
în salonul
în care se juca
vampiru'
ăla mic**

**Omora tinere
virgine, ca să
se scalde
în sângele lor**

simțu. Trebuie să le spui ceva, acolo, să fie și istorie, da' și parfum de Bram Stoker, dacă ăstuia tot i-a venit ideea să folosească un prinț valah ca model pentru sângerosul vampir. Desi, probabil din cauza atmosferei medievale din Sighișoara, turiștii par dispuși să înghită orice, Dorin Stanciu nu bate niciodată câmpii. Spune, răspicat, că asta e cu documente, celelalte sunt din folclor. După știința lui, Vlad Tepeș s-a născut la Sighișoara, în 1431, tatăl lui fiind Vlad III Dracul, domnitorul Țării Românești. Casa părintească, fostă casă a Corpului de gardă a cetății, iată-o, găzduiește acum un restaurant banal. Dar cu niște prețuri pentru care n-ar strica o simulare de tras în țepă. Desi, altfel, patronii sunt băieți simpatici: „Pai, ce, e de ici, de colo, să bei o bere în salonul în care s-a jucat vampirul ăla mic?”

Certitudinile istorice, ca să zicem așa, se cam opresc aici, în materie de „Dracula și Sighișoara”. Fapt confirmat și de Adriana Antihi, directorul Muzeului orașenesc, din Turnul cu ceas: „Domnitorul Țării Românești a locuit aici, în actuala casă Vlad Dracul, între 1431 și 1436. Într-un atelier al breșlei aurarilor, din cetate, au fost bătuți ducății de argint cu titlul său. Toate celelalte povestiri legate de *circutul Dracula*, în care este inclus și orașul nostru, le prezentăm ca făcând parte din legendă.” Și, evident, legendele sunt destul de generoase. Se spune, de pildă, că prima dintre soțiile contelui s-a sinucis în 1462, aruncându-se în râu, din

turnul Cetății Sighișoara, în timp ce aceeași era atacată de turci. În cartea lui Bram Stoker, episodul sinuciderii domniței Mina este supradimensionat și încărcat de romantism. Se mai știe că Vlad Tepeș s-a căsătorit, apoi, cu sora regelui Matei Corvin, care l-a ținut în captivitate 12 ani, probabil din interese politice. Cică ar fi avut mai mulți copii nelegitimi și că n-ar fi făcut economie de cruzime nici la capitolul amante. Pe una dintre ele a omorât-o, cu sânge rece, pentru o bănuită necredință. Recent, o fostă profesoară de istorie, din Brașov, Berta Krauser, a descoperit, într-o *Cronică transilvană* apărută în secolul al XVIII-lea, informații senzaționale legate de viața amoroasă a lui Vlad Dracula. În documentul respectiv este detaliată povestea de dragoste dintre prințul valah și frumoasa Katharina, o săscaică de 17 ani, fata unui țesător din

Schei. Se pare că această idilă a grăbit sfârșitul domnitorului, căzut victimă unui complot pus la cale de pretendenții fetei. Katharina s-a ales cu trei copii, plus regretul că Tepeș n-a apucat s-o ia de nevastă, așa cum îi promisese.

Nimeni nu spune că pe Vlad Tepeș l-ar fi dat delicatetea afară din casă, dar, totuși, până la vampir e cale lungă. Chiar și pentru folclor. „S-a ajuns la această combinație, confuzie, cum vrei să-i spunei, pentru că în legende s-au amestecat cruzimea recunoscută a domnitorului și elemente de groază luate de la alte personaje, cum ar fi Contesa Bathory”, susține Adriana Antihi. Documentele atestă, în Ungaria, existența contesei Elisabeta Bathory, a cărei cruzime nu avea limite. Desi era o femeie inteligentă și educată, Elisabeta avea în ea o răutate înăscută. Se amuza chinându-și servitorii, inventând, de fiecare dată, noi metode de tortură. Iarna, de pildă, îi scotea în curte și turna apă peste ei. Era încântată să-i observe cum se transformă în stane de gheață. Aceeași contesă, obsedată de ideea îmbătrânirii, făcea baie, în fiecare seară, într-o cadă umplută cu sânge.

Se spune că ar fi omorât doar fete virgine, pentru a-și procura sângele care să o mențină în formă. Cadavrele erau aruncate, apoi, la marginea castelului, de unde sătenii au tras concluzia că zona este bântuită de vampiri. Elisabeta a fost arestată după ce a încercat să ucidă câteva tinere de viță nobilă. A fost închisă în încăperea ei din castel, unde a și murit, câțiva ani mai târziu.

În fine, legendele cu vampirul Dracula s-au inspirat și din cazuri medicale. Există oameni care suferă de o boală rară, numită *porfirie*, ale cărei simptome sunt asemănătoare vampirismului: rău de lumina soarelui, retracția mecanică a gingiilor, accese de nebunie. Boala a fost diagnosticată și tratată de-abia în secolul nostru. În Evul Mediu, deficiența de fier apărută la acești bolnavi putea fi compensată doar prin consumul de sânge. Iar de aici până la vampiri n-a mai fost decât un pas.

text **Liliana Petruș**

foto **Valentin Racoviță**

**Chris Tofield
și Steve Clarke,**
un solo și un bas
de zile mari

**Mademoiselle
chante des blues!**
Adică Luiza Zan,
solista de la *Blues
Opened Version*.
Singura prezentă
feminină
a festivalului.

**Băieții de la
Crossroads** cred că
sunetistul le-a băgat
bețe în roate. Nu
s-au auzit, pe scenă.
Nici noi, în sală, nu
am fost prea fericiți.

Foame *de* blues

A tunat și l-a adunat. Americani, sârbi, nemți și români. Niște împătimiti ai blues-ului, mai pe scurt. Într-o insomnie, sau, dacă vreți mai civilizat, festival, care a ținut trei nopți de februarie, la Sighisoara. Pe scenă, în sală, pe hol, la bufet, în hotel ori în crămă. S-a cântat peste tot. Ca și cum era o goană după cântecul de jale pierdut. De unde rezultă și o anume „foame de blues” autohtonă, care l-a zăpăcit, în primul rând, pe americani: „Să ne faceți voi, nouă, așa ceva!”, s-a mișnat Chris Tofield, cu a lui *Band*, de-a făcut înconjurul lumii. Sigur că asta îl unge la suflet pe Harry Tavitian, altfel supărat că blues-ul a căzut în capcană comercială: „S-a pierdut din starea aceea de grație, din sinceritatea sunetului, chiar și din mesaj, mai exact din combinația, la origini dumnezeiască, dintre durere și revoltă. După ce că

blues-ul a fost singura lor contribuție la civilizație, americanii au reușit s-o facă de tarabă și pe astă! Un păcat ispășit, la Sighisoara, cel puțin, prin prestația basistului Steve Clarke. Un mulțumire din ăla de-a supt blues de la mama lui. De-am înțepenit și-am uitat să mai respirăm când s-a ciupit sufletul prin chitară. Bașca modest și prietenos din fire, că s-a tras de șireturi cu toți doritorii. Vezi CD-ul *Cinderella*, la care a fost invitat de al nostru George Baicea. Și următoarea ediție a festivalului, unde a promis să-și aducă și odraslele. Două fetițe gemene, deja „contaminate” de blues. Deocamdată, sunt la capitolul voci pe CD-uri. Dar vor ajunge, cu siguranță, și pe scenă. Tatăl lor susține că muzica asta se transmite prin sânge.

text **Liliana Petruș**
foto **Valentin Racoviță**

Harry Tavitian
cântă blues din ce
în ce mai rar. Dar,
când o face, iese
ceva al naibii de
frumos.

**Din punctul
de vedere al prezen-
tatorului, Berti
Barbera, atmosfera
a fost cool**
„Am făcut mari
eforturi ca să nu
urc pe scenă
și să cânt!”

**Două trupe de
sârbi, doi soliști
îmbrăcați în cos-
turi. Cică ar fi
semn de respect
pentru public.**
Nu era cazul, au
cântat mult prea
bine ca să ne mai
pese de asta.

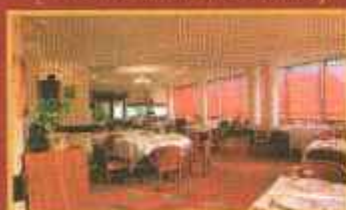
Crama Neamului
(traditional Romanian cuisine)

Cedar's
(traditional Lebanese cuisine)

Colosseum
(international cuisine)

Venezia
(traditional Italian cuisine)

PHOENICIA

GRAND HOTEL

89 € / room

348 Rooms

4 Restaurants

10 Conference Rooms and meetings
with a capacity of 600 places
Piano Bar, Lobby Bar, Spa Center

Services: Internet, Pay Tv, Room Services, Wake-up Call, Minibar, Laundry, National and International Phone Lines, Bell Boy, Messages Delivery

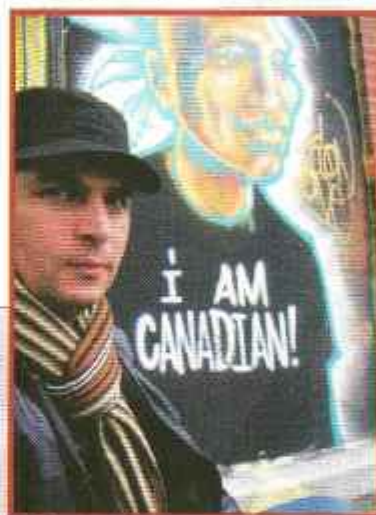
B-dul Alexandru Seibanesescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, office@phoenicia.ro; reservation@phoenicia.ro; www.phoenicia.ro; Tel./fax: 021/3000.888, 021/3000.885

Inginer român, caută patrie

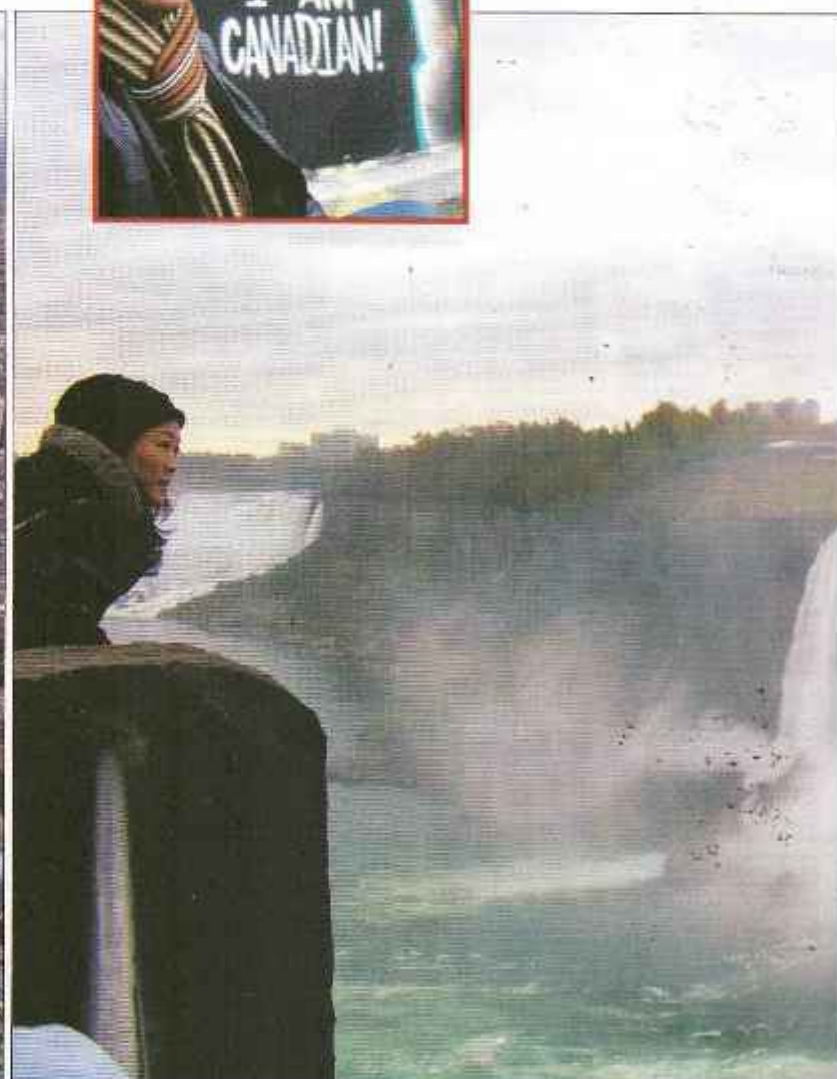
5.000 de români pun piciorul anual pe pământ canadian cu gândul de a deveni cetățeni ai acestei țări.

Se consideră norocoși: au trecut un interviu, au așteptat cel puțin un an, au strâns 10.000 de dolari canadieni în buzunar, vânzând tot, împrumutându-se...

Peste 90% aleg să trăiască pentru totdeauna acolo...

Autorul acestui articol, în exclusivitate pentru Flacăra, Marian Voicu, este una și aceeași persoană cu realizatorul de emisiuni de pe TVR 1

În România anilor '90 a fi inginer era un blestem. Inginerii erau mulți, iar fabrici din ce în ce mai puține. Unii și-au schimbat meseriile, alții și-au cumpărat bilet de avion.

Cosmin Borcea a plecat în 2000. Lucra ca director de imagine în TVR. Soția lui, Ligia, era însărcinată în ultima lună când a ajuns pe aeroportul din Toronto. O primă deziluzie: la maternitate i s-a spus că asigurarea pe care o are din țară nu acoperă și costurile nașterii. Sistemul funcționa impecabil... dacă făceai parte din el. Românii nu au ajutat-o. A făcut-o însă... comunitatea poloneză. Timp de cinci ani, soții Borcea nu au mai vrut să știe de comunitatea românească. Dar viața în Canada nu era simplă: după primele șase luni au vrut să se întoarcă în țară. Dar acasă nu mai era loc pentru ei: erau niște „plecați”. Cordonul ombilical fusese tăiat: treptat deveneau niște „moroși” – oamenii care bânuie între cele două lumi: în Canada le este dor de acasă, acasă le este dor de noua lor patrie.

Pe strada pe care locuiesc soții Borcea vecinii sunt chinezi, croați, indieni, italieni și... canadieni la a doua generație.

Steagul canadian, al frunzei de arțar, este afișat cu mândrie la intrarea celor mai multe dintre case. Sunt canadieni italieni, canadieni români sau canadieni indieni. În Toronto locuiesc circa 35.000 de români. Cei mai mulți au venit aici după 1989. Este metropola având ritmul de dezvoltare cel mai accentuat, apropierea de zona industrială americană din jurul Marilor Lacuri fiind unul dintre motive. Zona anglofonă – orașul respiră aerul american al orașelor noi, cu străzi nesfârșite (cea mai lungă stradă din lume – Yonge Street, 1.896 km!! – se află aici), parcuri imense și pietoni rari.

Cei mai mulți sunt ingineri: informaticieni, electroniști, mecanici. Sistemul funcționează deja: s-a creat un know-how al imigrației: ghiduri (orale sau postate pe Internet) care îți spun ce să faci în primele luni canadiene. Cei mai mulți români locuiesc în blocurile cunoscute deja ca „românești” (în Montreal acestea aparțin chiar unor proprietari români). Într-o cameră, două sau trei vor locui, cei mai norocoși, câteva luni, cei mai puțin norocoși câțiva ani. Vor trimite mailuri cu CV-uri la zeci de firme.

Aici l-am cunoscut pe Dorin, un tip

mai puțin norocos: era între două slujbe (variante optimiste a șomajului) și încerca să scape de... nevasta româncă. A cunoscut-o în avion și a luat-o rapid de soție. S-a dovedit că aceeași, după ce i-a jurat dragoste, nu era interesată decât de cetățenia canadiană. Și cum legea canadiană este foarte exigentă, Dorin e acum îndatorat peste măsură, plătindu-i soției drepturile. Poliția nu are cum să îl ajute: ca el sunt mulți de canadieni.

Cosmin și Ligia au locuit și ei aici. Împreună cu Călin, băiatul lor. După un an și mai multe slujbe schimbate, în ture de zi și de noapte, cu calificare sau nu, s-au mutat. Astăzi au rate la o casă, la mașină, asigurări de sănătate, fac parte din sistem. Ligia, odată vedetă de televiziune, este acum asistent medical veterinar.

Îmi vorbesc despre răceala sistemului canadian, superficialitatea și lipsa bucuriei și de a trăi a canadienilor. Le place liniștea și ușurința cu care sistemul funcționează aici. Totul se face ușor. Atunci când vorbesc de România un surâs le luminează fața: amintirile îi îndeamnă să îmi spună că odată și odată vor reveni cu siguranță acasă, definitiv. Îi întreb ce se va întâmpla atunci cu Călin, care se simte canadian și care are despre România amintirile unei vacanțe de vară în Munții Neamțului. Nu au un răspuns, au doar speranțe. Sunt între cele două lumi.

La Montreal – metropola care își afișează ostentativ francofonia – au venit românii care au ales, pe lângă franceză, un stil de viață mai european. Orașul își păstrează aerul colonial francez și amintește de lumea veche. Aici clădirile nu sufocă, iar montrealezii se pot bucura mai ușor de orașul lor, la pas.

Primi români au ajuns aici în anii '50. Monica Matte Mateescu îmi povestește cum a dat de veste părinților ei în România că a murit, pentru ca Securitatea să nu îi hărțuiască rudele. A plecat din țară, via Franța, încă din 1942. Soțul său este doctor în drept aerospațial, domeniu pe care în mare măsură l-a creat. În anii '60 și-a cumpărat părinții de la Ceaușescu, cu 10.000 de

Canada este o altfel de Americă:

oameni mai retrași și mai timizi, o climă severă și un spirit al competiției mai puțin exacerbat. O țară multiculturală, unde amestecul de rase, etnii, religii și culturi nu duce la omogenizare. Canada a creat conceptul de multiculturalism prin asumarea sa de către premierul de atunci, Pierre Trudeau, în 1971, afirmându-se pluralismul etnic drept sursă de dezvoltare. Ceea ce și este acum, după 35 de ani.

Iliescu față cu exilul

**La inaugurarea
Pieței României din
Montreal, în 2004,
Ion Iliescu a fost
huiduit de foștii
compatrioți**

dolari bucata, și i-a scos din țară.

Poveștile românilor vechi din Canada sunt tulburătoare. În zilele când mă aflam la Montreal murise, la 88 de ani, Ionel Mociornița, fiul marelui industriaș Dumitru Mociornița, prilej de reflecție și priveghi pentru vechea comunitate.

Prima biserică din Montreal, și una dintre cele mai vechi din Canada, a fost ridicată în piatră în 1918 de românii bucovineni. Aceștia și făgărășenii – românii liberi, cum le place să se numească – au venit și mai vin încă de

județul Galați) în 1940 pentru a studia teologia la Paris. Războiul l-a purtat în Germania unde a făcut studii politice. A devenit apoi reprezentantul IBM în Brazilia, unde a lucrat 15 ani, pentru ca apoi, prin anii '60, să studieze totuși teologia la New York și să fie hirotonisit preot de prelații Bisericii Ortodoxe Americane. O viață aventuroasă, care a continuat cu postul de paroh la biserică din Regina, capitala provinciei Saskatchewan, una dintre cele mai friguroase și izolate regiuni ale Canadei, puternic populată de români. A slujit la biserică de lemn din centrul orașului – kilometrul zero al orașului. Astăzi, la 86 de ani, este șeful Departamentului Activități Misionare. Un om de stirpe veche românească, având energii și idealuri pe care românii de astăzi nu mai știu să le găsească în interior.

Regina Maria a dăruit acestei biserici o icoană păstrată astăzi la mare cinste de români. Președinții Constantinescu și Iliescu, în schimb, nu i-au onorat cu vizita lor, ne spun cu tristețe gazdele noastre. De altfel, Regina Maria a trăit o tainică poveste de dragoste cu reprezentantul Canadei la București, căpitanul Joe Boyle, cel care a avut o contribuție importantă la salvarea unei părți din Tezaurul aflat la Moscova și la recăștigarea Basarabiei.

Au ales Montrealul în special scriitorii, artiștii, muzicienii sau universitarii români. Este o lume diversă, unde ai surpriza să găsești oameni care au făcut istorie în țara lor și care au reușit, destul de mulți, să se impună în noua lor patrie.

Felicia Mihali, autoare a cinci romane, dintre care unul în limba franceză, îmi spune că este nevoie să renunți la română ca limbă de creație, altfel nu poți împărtăși nimic din lumea nouă în care ai renăscut ca artist.

Iar Constantin Stoiciu, care a făcut carieră în România mai ales pentru scenariile filmelor *Filip cel Bun* sau *Diminețile unui băiat cumințit*, vorbește despre drama exilului, despre personajul taciturn în care s-a transformat, despre reclama neacoperită cu care Canada încă mai atrage români aici. Este directorul unei edituri, *Humanitas*, care publică scriitori canadieni alogeni, imigranți, și povestește cu tristețe cum atunci când a răsfătat acasă registrul de la Uniunea Scriitorilor, în dreptul său scria... „plecat”. S-a recuperat, însă, spune, prin fiul său, Andrei, care a ales să se întoarcă în România.

Vizita președintelui Iliescu în Canada din 2004 a făcut istorie. Furia strânsă de generații de exil s-a revărsat asupra sa cu

ocazia inaugurării *Pieței României* la Montreal. A fost huiduit, fluierat, s-au strigat sloganuri anticomuniste. Cei mai mulți dintre ei pleaseră din România după mineriade... Dar și în absența lui Iliescu disensiunile din comunitatea românească sunt prezente. Până în 1989, românii se etichetau ca legionari și comuniști. După aceasta blestemul dezbinării a continuat să apese pe această comunitate, mai ales la Montreal, unde emigrația veche și cea nouă sunt ireconciliabile.

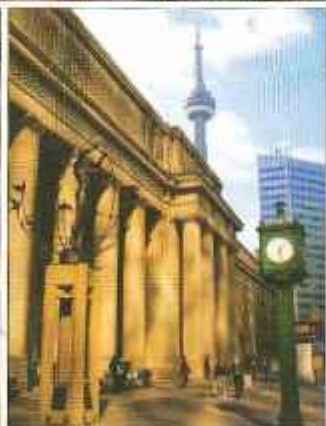
Statisticile sunt inoperabile: aparent în Canada trăiesc 150.000 de români. Paradoxal însă: românii din a doua generație se declară români deși nu știu decât două-trei cuvinte românești (mămăligă...), iar cei veniți de 10-15 ani, supărați pe țară, nu vor să se mai declare români. Iar copiii lor nici nu au cetățenie română. Nenumărate asociații, multe dintre ele formate dintr-o familie, artiști care se contestă unii pe alții, legionari sau securiști, i-au făcut pe cei mai mulți dintre cei onești să nu-i mai caute pe români la biserică, ambasadă sau pe la manifestări. Unul dintre primele sfaturi pe care un imigrant le primește venind din țară este „Ferește-te de români!”. Poate că banii ar putea să mai sudeze această comunitate și să îi facă să fie mândri că sunt români. Cel puțin așa crede Raul Dudnic, fost basist în trupa Cargo, care de 10 ani este realizatorul emisiunii săptămânale de televiziune *Noi românii*, difuzată pe postul multietnic OMNI.

Anual în Canada sosesc peste 5.000 de români. Marea lor majoritate sunt ingineri. O pierdere imensă pentru România – o țară care are nevoie să fie reconstruită din temelii, și o politică inteligentă a Canadei de a-și atrage oameni onești, inteligenți, educați și cu ceva bani în portofel, care să-și investească priceperea și energia în noua țară.

Înainte de cel de-al doilea război mondial românii plecau în Canada pentru a strânge ceva bani și a se întoarce. A urmat apoi valul politic: români ce nu au dorit să trăiască într-o țară condusă de comuniști. După 1990 cei care au ales Canada au făcut-o din cauza sărăciei, a tranziției, nesfârșite, a minerilor...

Au plecat la 20, 30 sau 40 de ani. Unii nu s-au mai întors în România din orgoliu, alții pentru că au investit prea multă suferință și muncă în noua lor țară. Alții pentru că le este pur și simplu bine în Canada.

Text și foto: **Marian Voicu**

**Preotul
Constantin Tofan,
un român misionar
al Bisericii
Ortodoxe
Americane**

trei-patru generații aici. Unii nu mai apucă să se întoarcă acasă, dar refuză să își vândă casele din Făgăraș.

În urmă cu 50 de ani, românii din exil s-au rupt de Patriarhia Română și s-au alipit Bisericii Ortodoxe Americane, care reunea ortodocși emigrați de pretutindeni. Episcopia are sediul la Vatra, lângă Detroit. Aici s-a tipărit, în

100.000 de exemplare zilnic, unul dintre cele mai importante ziare ale românilor din exil: *America*.

Preotul Constantin Tofan este o figură aparte. A plecat din România (nu mai știe unde este născut, undeva în

RATA LA CASA MEA

Produse de creditare

Oferta de credite pentru casă

Cum poți transforma o cheltuială precum chiria într-o investiție în propria ta casă? Iei un **Credit Ipotecar** sau **Imobiliar** de la Banca Tiriac. Apoi construiești, îți cumperi un imobil, îți modernizezi locuința sau chiar cumperi un teren pentru a-ți construi o nouă casă. Casa ta, în rate până la 20 de ani cu suma maximă acordată de 200.000 de Euro.

Înzestrate cu două avantaje majore - rapiditate în acordare și dobânzi variabile în funcție și de suma împrumutată - **Creditele Ipotecare** sau **Imobiliare** de la Banca Tiriac sunt instrumente ideale pentru realizarea unui vis, acela de a avea o casă nouă, mai mare sau măcar mai frumoasă.

Banca Tiriac

Privește înainte

În cămașă
albastră
și haină neagră,
cu nelipsitul
Coran sub braț,
Saddam pare
destul de sigur pe
sine în boxa
acuzărilor. La
toate fermenele de
judecată, găsește
câte un motiv de
amânare a proce-
sului. La început
nu recunoștea tri-
bunalul, în 2005
protesta că nu a
fost lăsat să vor-
bească cu avoca-
tul al Dulaimi,
zilele trecute era
în greva foamei,
că nu-i plăcea nu
știu ce apărător
numit din oficiu.
Trecând peste fap-
tul că nici celor
143 de știți poate
nu le-o fi plăcut
când au fost
omorâți, parcă ar
fi mai civilizat,
totuși, să asistăm
la un proces
corect. Chiar și
dacă acuzatul este
un fost dictator,
tiran, criminal, ce
mai vreți. Am
văzut, doar, că
nici dacă-l
împuscăm, în ziua
de Crăciun, nu
iese prea bine.

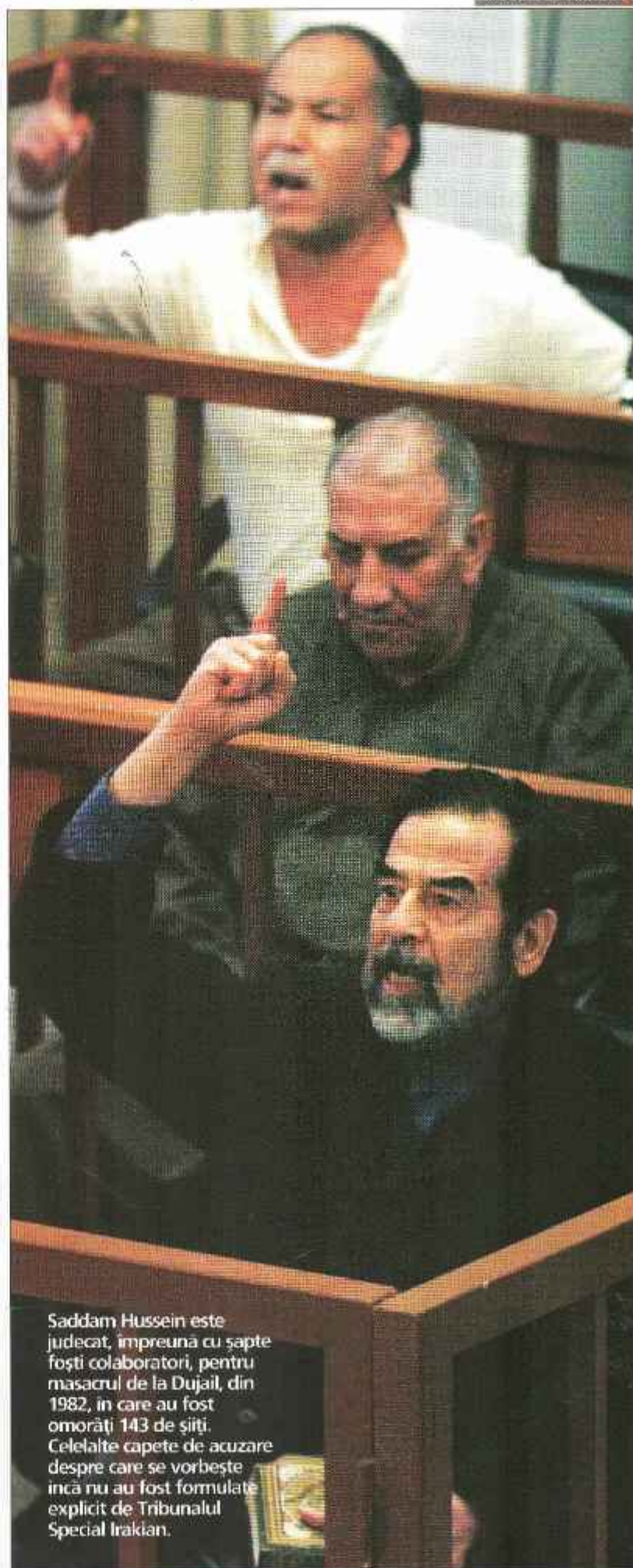
În 13 decembrie 2003, când Saddam Hussein a fost capturat de armata americană, lumea se aștepta la un proces răsu-
nător. Până astăzi, însă, n-am avut parte decât de amânări. Ba nu vin martorii, de teamă, cu toate că boxa lor e protejată cu
pereți antiglonț, ba se contestă legitimitatea tribunalului, mai moare câte un judecător, ca din întâmplare, susținătorii fos-
tului dictator mai căsăpesc câte un avocat... Și, între noi fie vorba, cam au de unde. Echipa apărării, aleasă de soția lui
Saddam, Sajida, și de cele trei fiice ale sale, este formată din 24 de „grei”. Printre care Roland Dumas, fostul ministru francez
al Afacerilor Externe, Aicha Muammar Kadhafi, fiica liderului libian, și Ramsey Clark, fostul procuror general al Americii.

Coordonatorul acestei echipe de șoc este avocatul irakian Khalil al Dulaimi, care, surprize-surprize, a încercat să se facă român, în urmă
cu niște ani. Nepotul lui, Sinan, locuiește în București și este căsătorit cu una de-a noastră. A mărturisit, în exclusivitate pentru *Flacăra*, că
unchiul său este renegat și blestemat de familie, de când a hotărât să îl apere pe Saddam.

Avocatul lui Saddam a încercat să se facă român

**El a fost
renegat
de familie,
de când
a hotărât
să îl apere
pe fostul
dictator**

Saddam Hussein este judecat, împreună cu șapte foști colaboratori, pentru masacrul de la Dujail, din 1982, în care au fost omorâți 143 de șiiți. Celelalte capete de acuzare despre care se vorbește încă nu au fost formulate explicit de Tribunalul Special Irakian.

**Al Dulaimi
a refuzat
să-și „tragă”
o firmă
fantomă
în România**

**Ca măsură
de siguranță,
și-a mutat
soția și copiii
în Iordania**

**Familia
nu mai vrea
nici să audă
de numele lui**

Avocatul Khalil al Dulaimi a venit în București în 1998, cu gândul să se stabilească aici. Auzise, de la irakienii din România, că viața e mult mai sigură decât în Bagdad, chiar dacă nu e tocmai raiul pe pământ. Vreo trei luni a analizat piața, să vadă ce se poartă, ce se cere în materie de afaceri, în ideea de a-și încropi o firmă de comerț. Când a ajuns la capitolul acte, însă, a dat peste sfânta spagă românească. Mai exact, i s-a cerut o sumă impresionantă de bani, cu tacâmul de rigoare. Că ar fi mai indicată o firmă, așa, cam fantomă, că altfel legislația te înghite, trebuie să te strecoreai printre itele ei... Avocat, totuși, de feul lui, al Dulaimi a refuzat oferta „generoasă” a unor oameni de bine. Ba, mai mult, s-a îngrozit de faptul că, la noi, ilegalitățile se poartă la lumina zilei și la un nivel destul de înalt. Așa că și-a strâns bagajele și a plecat în Irak. Acolo măcar găsea o scuză mai serioasă pentru aberațiile economice. Că, vorba aia, era ditamai dictatura.

Eyada Amer, patronul unei școli libaneze din București, își amintește că al Dulaimi a fost, pur și simplu, șocat de aventura românească: „Suntem prieteni, îl cunosc din copilărie, am crescut în același oraș, Al Ramadi, cam la o sută de kilometri de Bagdad, spre granița cu Siria. A fost întotdeauna un om foarte corect, religios, revoltat împotriva ilegalităților și a afacerilor necurate. Vă dați seama cum s-a simțit când i-au propus unii nici mai mult nici mai puțin decât să-și facă o firmă fantomă și, astfel, să-și rezolve ei interesele. Măcar să se fi gândit că e avocat, deci un om al legii, și nu se prea cade să-și propul așa ceva. Mă rog, poate a fost mai bine pentru el, acum e un avocat de succes. Îi admir curajul de a-l apăra pe Saddam, chiar dacă multă lume îl condamnă pentru asta. La urma-urmei, are și omul ăla dreptul la un pro-

ces corect. Că până acum nu a fost decât un teatru de proastă calitate. Nici măcar nu s-au hotărât pentru ce să îl acuze. Povestea asta, că a omorât nu știu câți șiți, hai să fim serioși, nu ține. N-au fost măcelăriți niște oameni pe stradă, cum procedează americanii acum. Au fost uciși nu din serin, ci pentru că au organizat un atentat împotriva președintelui. Dacă se adună niște oameni și vor să-l omoare pe Băsescu, credeți că vor fi felicitați de serviciile secrete românești? Credeți că Bush i-ar servi cu bomboane de ciocolată pe cei care ar atenta la viața lui?”

Dacă luăm în calcul faptul că doi dintre avocații lui Saddam au fost deja omorâți, al Dulaimi nu are o viață prea ușoară. Nu știm dacă o face din convingere sau doar pentru notorietate, dar este hotărât să meargă până în pânzele albe cu apărarea fostului dictator. Împotriva americanilor și a irakienilor care și-au trădat președintele, în opinia lui. Și mai ales împotriva tuturor amenințărilor, de nici nu le mai știe numărul: cu moartea, cu soția și copiii, cu bombe în casă...

Ca măsură de siguranță, cât de cât, și-a dus familia în Iordania și a recurs la un birou de lucru mobil, în sensul că întâlnirile cu echipa se stabilesc în locații mereu diferite. Între două drumuri, însă, este hărțuit și reținut sistematic de militarii americani, sub diverse pretexte: i se verifică identitatea, de câteva ori pe zi și pe îndelete, că uneori

durează ore în șir, i se reproșează că are prea multe vize de Siria și Iordania, ceea ce înseamnă că trebuie cercetat, mai depășește și viteza legală, mai are și un comportament cam suspect... Și tot așa, celebra rețetă americană de război psihologic, din care mai ies doar cei cu nervii de beton armat.

Apelurile echipei de avocați la comunitatea internațională și la drepturile omului au rămas fără ecou. „Această presiune demonstrează că Saddam Hussein este privat de cele mai elementare drepturi de apărare”, acuză Andre Chamy, unul dintre avocați. „Și ce dacă?”, i-au răspuns campionii democrației, americanii.

Mai mult, al Dulaimi este supus și presiunilor din partea familiei. Rudele lui de sânge s-au chinuit, luni în șir, să-l convingă să renunțe la apărarea lui Saddam. Dacă n-a ținut cu „E periculos, te expul!”, i-au spus-o pe șleau: „Cum să aperi un tiran, un criminal, un președinte care a înfometat și a batjocorit poporul? Te faci de râsul lumii!” Degeaba le-a explicat avocatul că asta e meseria lui, că până și cel mai înrăit criminal sau terorist are dreptul la o apărare corectă. Consiliul de familie, întrunit după regulile lui de trib, a hotărât renegarea avocatului. Sinan al Dulaimi, nepotul lui, este foarte convingător: „Nici nu vreau să mai aud de unchiul meu, să nu-mi pomegiți numele în legătură cu al lui. Ne-a făcut familia de ocară, nici unul dintre ai noștri nu-l mai recunoaște. Nu mai are părinți, frați, surori, nepoți. Tocmai m-am întors din Irak și nimeni nu mai vorbește despre asta. El nici nu mai există pentru noi!”

Text **Liliana Petruș** și **Ahmed Jaber**
Foto: **Rompres**

BUCOVINA
pentru
BUCOVINA

Realitatea

▼ **A fost dificilă trecerea de la MCM la Realitatea TV?**

– A fost dificilă, dar a venit într-un moment în care și viața mea începea să se schimbe ușor, ușor. Nu mai eram o puștoaică și asta se simțea încă din perioada MCM, când, recunosc, nu prea mă potriveau respectivului concept de televiziune. Norocul meu a fost că și acolo prezentam tot știri, iar printre cele muzicale se strecurau din când în când și informații sociale. A fost un sol de antrenament pentru ceea ce avea să vină.

– **Care a fost cea mai mare provocare pe care v-a lansat-o viața?**

– Pentru un știrist fiecare zi este o provocare. Știu, sună a clișeu, dar credeți-mă, așa e! Dacă nu e așa, atunci este vorba de o problemă profesională. Apare uzura, blazarea. În schimb, dacă e așa, aproape că nu mai ții minte ziua care trece. Prin urmare, cea mai mare este, întotdeauna, cea de azi, deși nu pot să uit zilele în care a trebuit să comentez, ore întregi, funeraliile Papel Ioan Paul al II-lea.

– **Cum arată o zi din viața Melaniei Medeleanu?**

– Programul meu se încheie la ora unu noaptea. Nu adorm niciodată înainte de trei, mă trezesc, plimb câinele, citesc ziarele și zbor la muncă.

– **Ați obținut o bursă în SUA, înainte de a reveni pe micul ecran al Realității, povestiți-ne puțin despre SUA și studiile urmate acolo!**

– În SUA am învățat muncind. A fost o bursă extrem de interesantă, pentru că mi-a permis să funcționez ca un ziarist american. Mergeam la serviciu, lucram cot la cot cu ei și înțelegeam realitatea americană în acest fel. Jurnalismul probabil se învață și din cărți, dar nici o carte nu valorează cât experiența pe care o poți câștiga muncind. A fost o experiență extraordinară, pe care aș repeta-o oricând.

– **Ați avut ocazia să luați legătura cu o parte a românilor din Statele Unite? Cum gândesc ei despre România?**

– Am întâlnit puțini români. Unul dintre ei este Christian Murphy – un copil adoptat din România, de către o familie de americani. Nu mai știu

▲▲
Mi-a plăcut enorm în America. E țara unde aș putea trăi și m-aș putea acomoda ușor. Au o plăcintă cu brânză cum nu am mai găsit nicăieri, niciodată. E greu de crezut că sunt și lucruri care să nu-ți placă!
▲▲

Mela

Nu mai este de mult puștoaica „timidă, confuză, dar și inteligentă”, după cum spune Melania Medeleanu de azi despre adolescența de 16 ani care pășea în universul media și prezenta cu precădere știri muzicale la MCM, dar recunoaște că perioada aceea a reprezentat un bun antrenament pentru cariera de știvist. A prezentat știri, a moderat talk-show-uri, a realizat emisiuni și transmisii live. De curând, a avut șansa să câștige o bursă în SUA și să se perfecționeze la școala jurnalismului de peste Ocean. După o pauză de trei luni, timp în care a fost la bursă în SUA, și tocmai când gurile rele spuneau că nu se va mai întoarce la Realitatea TV, Melania a revenit ca prin minune în peisaj, alături de Răzvan Dumitrescu, în intervalul orar 18.00-24.00. Refuzând cu obstinație să vorbească despre viața privată, Melania discută cu plăcere despre perioada petrecută în SUA și ce înseamnă să fii om de știri.

românește, dar povestea, cu lux de amănunte, experiențele traumatizante prin care a trecut în numeroasele orfeline de aici. Cu toate acestea, îmi spunea mereu că într-o zi se va întoarce și că îi este foarte dor. Am mai întâlnit români care m-au bucurat și m-au întristat totodată – m-au bucurat fiindcă au reușit acolo, erau apreciați, respectați... Tristețea vine din resemnarea care li se citea pe chip și din înverșunarea cu care îmi spuneau că nu se vor mai întoarce în România în veci!

– Este mare diferența între mentalitatea americanilor și cea a românilor? În ce sens?

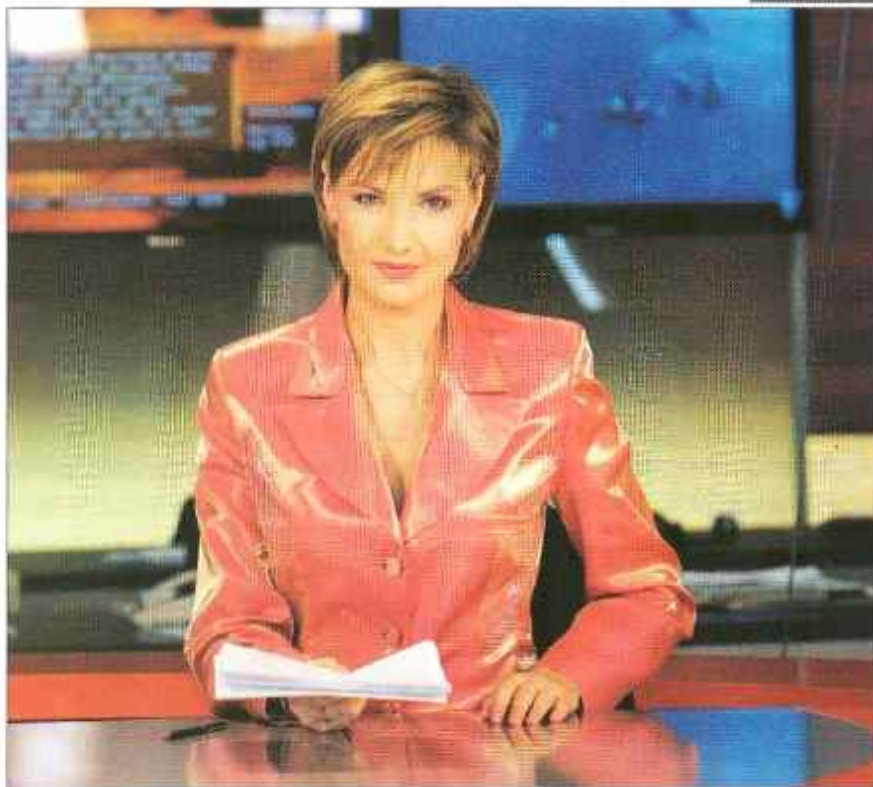
– Oamenii aceia au o normalitate care te impresionează. Nu pare mare lucru să reacționezi normal, în regula sensului comun, la tot ceea ce se întâmplă în jurul tău. Se bucură sincer, muncesc serios, îți spun direct ceea ce au de zis și parcă respiră un aer de normalitate, departe de intrigile, micile mizerii, isteriile care bântuie societatea românească.

– Este jurnalismul românesc, măcar în parte, aproape de cel american ori nici măcar nu suferă comparație români cu americanii?

– Jurnalismul adevărat este peste tot la fel. Diferă subiectele și modul de raportare la societate. Jurnaliștii americani sunt mult mai implicați decât noi. Aș spune că țin la societatea lor, la valorile adevărate care o susțin, chiar și în momentul în care o critică. Nu știu dacă acest simț civic sănătos, normal, vă apărea prea curând și la noi.

– Cum sună planurile pe care vi le-ați făcut la întoarcerea în țară?

– M-am întors cu planuri legate de oameni. În America m-a impresionat teribil felul în care se implicau oamenii de rând în tot soiul de probleme, cum se ofereau voluntari și cu câtă convingere luptau pentru cauzele în care credeau. Știu că poate suna vedetist, însă aș vrea să pot să mă implic mai mult și să pot implementa în România programe sociale care peste Ocean funcționează fără greșală. Nu știu dacă o să îmi iasă, dar m-aș bucura să pot trece de la stadiul de vorbe la faptă.

– Pentru că tot nu ați dorit să ne vorbiți despre viața personală și ați preferat să ducem discuția numai pe tărâm profesional, numiți trei ziariști români și trei străini pe care îi admirați!

– Îi respect enorm pe Emil Hurezeanu, pentru clasa înaltă pe care o are. Îmi place inteligența tăioasă a lui Cristian Tudor Popescu și respect profesionalismul desăvârșit al colegului meu de pupitră Răzvan Dumitrescu. Ziariștii străini care-mi plac nu spun nimic celor care nu-i cunosc, dar îmi plac ziariștii americani, asta e cert!

– Vă considerați o vedetă tv? Ce vă coloana vertebrală unui prezentator de știri?

– În primul rând, este o înțelegere greșită în ceea ce privește jurnaliștii de televiziune, atunci când sunt considerați vedete. Nu au nici o treabă cu asta. Ne vedeți dând ture pe la petreceri mondene, căutând haine din ultimele colecții de modă și mizând pe zeci de fani în jurul nostru? Sunt un om care-și desfășoară activitatea în spațiul public, asta-i singura diferență. Coloana vertebrală nu are nici o legătură cu viața privată – de vedetă sau nu – ci

doar tipul de activitate pe care-l desfășurăm public. Jurnalismul. Și aici știu cu toții ce înseamnă să ai o coloană vertebrală dreaptă.

– Ce vă supără cel mai mult în viața profesională sau cea de zi cu zi, în raport cu cel din jur?

– Bărfa, zvonul, scandalul de dragul scandalului. Se pare că profesional, dar și personal, am aceleași cauze de supărare.

– Dacă ar trebui să renunțați la televiziune, ați renunța? Mai ales că ați cochetat cu muzica...

– E foarte probabil ca într-o zi să renunț la televiziune. Nu am crezut că o să spun asta vreodată, dar viața îmi arată fețe pe care le-am ignorat până acum. Și-mi dă de înțeles că pot face multe alte lucruri, în afară de asta. Acum mă tentează cel mai mult să renunț la detașarea pe care ți-o dă studioul, postura de prezentator de știri, și să încep să mă implic. Să încerc să schimb ceva. Nu știu dacă sunt în stare, dar mă tentează.

Interviu: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **arhiva Realitatea TV**

iniei Medeleanu

Slujbe pentru surzi

În paraclisul mănăstirii Radu Vodă, Dumnezeu pogoară prin semne

În timp ce alți tineri de vârsta lui sunt încă în căutarea propriului drum prin viață, lui Victor Preoteasa – care a împlinit, de curând, 26 de ani – îi este foarte clară misiunea pe care o are de îndeplinit: aceea de a oferi asistență religioasă enoriașilor săi și de a face să incolțească în inimile lor Cuvântul lui Dumnezeu. Misiune aproape imposibilă, dacă avem în vedere că părintele Victor păstorește pe anevoioasa cale a mântuirii aproximativ 3.000 de suflete, cât numără în prezent membrii comunității surdo-muților din București.

**O altfel
de Liturghie**

**Duhovnic
pentru
surdo-muți**

„Cu pace, să ne rugăm Domnului!” – reușim să citim, cu destulă greutate, pe buzele tânărului preot, în timp ce acesta își „traduce” instantaneu șoapta în limbajul mimico-gestual, după care arată, imediat, spre icoana Mântuitorului. Are gesturi largi, catife-late, dar foarte precise. Credincioșii îl urmăresc cu atenție. Unii zâmbesc, alții dau din cap, semn că reușesc să înțeleagă absolut tot ce le transmite părintele. Toți, dar absolut toți, „răspund” cu un fel de fâlfâit al mâinilor, de parcă aripi îngerești coboară, brusc, în biserică. Asta înseamnă – credem noi – că ei participă la slujbă nu doar efectiv, ci și afectiv. Constatăm apoi, cu surprindere, că în paraclis, deși există catapeteasmă, preotul stă tot timpul cu fața spre credincioși, între sfintele uși, chiar și în momentele liturgice pe care le știm ca fiind „de taină”,

pentru ca mai târziu să realizăm că este firesc să fie așa, deoarece, dacă într-o biserică obișnuită preotul se poate ruga sau poate cânta din altar și credincioșii îl aud, în cazul surdo-muților este absolut necesar să fie păstrat contactul vizual în fiecare moment. Uneori, împreună cu cântărețul (fiindcă există și un cântăreț „vocal”), mai răspundem și noi – din reflexul format de mersul frecvent la biserică – cu câte un Amin sau un Doamne-miluește. Observându-ne implica-rea, câțiva bărbați ne privesc între-bător. O bătrână chiar se încruntă spre noi. Este evident că se simt deranjați și e cât se poate de firesc să fie așa, fiindcă pentru ei suntem niște persoane din afară, care nu numai că nu fac parte din comunitatea lor, dar, mai mult decât atât, cântă și se mai și mișcă încoace și încolo prin biserică,

pentru a face fotografii. Încetul cu încetul reușim să ne obișnuim cu cele ce se întâmplă în jurul nostru, iar în final suntem chiar surprinși că reușim să înțelegem predica părintelui. Probabil fără să ne dăm seama, dăm din cap și zâmbim, bucurându-ne că putem pătrunde semnificațiile „replicilor” enoriașilor (pentru a le menține atenția trează, părintele Victor îi angrenează pe cel prezenti la „discuție”, transformând astfel momentul explicării Evangheliei într-un benefic dialog mimico-gestual interactiv). Cert este că, în final, la miruit, vreo doi bărbați vin către noi și ne strâng mâinile, ne zâmbesc deschis și ne bat prietenește pe umăr, semn că au urmărit și apreciat strădania noastră de a ne integra în colectivitatea lor.

Trei ani i-au trebuit lui Victor Preoteasa – încă student pe atunci – să-și însușească limbajul semnelor. Frecventând filiala din București a surdo-muților, a reușit să le învețe limbajul laic, în cel religios fiind inițiat, în paralel, de către preotul Constantin Onu, de la fostul Seminar Teologic din Pitești. De altfel, părintele Onu deține un adevărat record național peste care nu ar trebui să trecem foarte ușor, fiind primul slujitor al altarului din România care a ținut, cu zece ani în urmă, la Pitești, o slujbă integrală în limbajul mimico-gestual. În timp, acest vrednic preot l-a inițiat pe mulți alți colegi din țară, așa că, în prezent, se fac astfel de slujbe și la Oradea, Iași, Constanța, Craiova, Cluj, Timișoara, Alba Iulia, Râmnicu Vâlcea, Alexandria etc. „Părin-tele Onu a fost și mentorul meu. L-am văzut «la lucru» și am simțit că pot și că trebuie să fac la fel. A fost o provocare pe care am primit-o cu bucurie. Lucrul cu surdo-muții nu este ușor, dar, tocmai de aceea, consider că este de datoria mea să-l ajut pe acești oameni să audă vocea lui Dumnezeu și,

O altfel de Mărturisire

„Cei ce au urechi de auzit, să audă!”

implicit, să-i călăuzesc pe calea ce duce către mântuire...” – ne spune, pe un ton hotărât, părintele Victor.

Teoretic, activitatea misionară pentru surdo-muți din Capitală își are începuturile în 2000, dar, practic, abia trei ani mai târziu Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist acordă binecuvântarea ca aceștia să aibă, în paraclisul mănăstirii Radu Vodă, un spațiu liturgic propriu, în care să se țină slujbe în exclusivitate pentru ei. La început, sub îndrumarea starețului de atunci și de acum al mănăstirii, Prea Sfințitul Episcop Varsanufie Prahoveanul, tânărul teolog Victor Preoteasa „traducea” în limbajul mimico-gestual Sfânta Liturgie, oficiată de către un ieromonah al mănăstirii, împreună cu câțiva elevi ai Seminarului Teologic București. O nouă etapă a început la 30 mai 2004, data la care Prea Sfințitul Varsanufie l-a hirotonisit întru preotie pentru Comunitatea Surzilor din București pe același Victor Preoteasa, acum aflat în postura de proaspăt absolvent al Facultății de Teologie. „De atunci – spune tânărul preot – lucrez cu ei și pentru ei. Consider că aceasta îmi este menirea și fac mereu tot ce depinde de mine pentru ca să pot da un răspuns bun la înfricoșătoarea Judecată de Apoi, când mă voi afla în fruntea enoriașilor mei și voi fi pus să dau socoteală pentru faptele fiecăruia...”

Încă de dimineată, înaintea începerii Sfintei Liturghii, părintele Victor ne-a avertizat: „O să mai aveți ceva de așteptat, fiindcă după slujbă am de spovedit câțiva enoriași, iar abia după aceea vom putea vorbi și noi...”, așa că, imediat după slujbă, ne retragem, timp de mai bine de o oră, în mănăstirea Radu Vodă, pentru a ne reculege la racla cu moaștele Sfântului Nectarie. La întoarcere asistăm – fără să vrem și fără să o putem înțelege nici măcar acum în toată profunzimea ei – la o scenă care pur și simplu ne bulversează: Undeva, retrași pe un hol, de parte de ochi indiscreti (reamintiți-vă că surdo-muți aud și vorbesc prin semne, altfel spus, cu ochii!) tânărul preot spovedește un bărbat între două vârste. Probabil că respectivul a fost muștrat pentru ceva, fiindcă acum gesticulează rapid, scoate sunete guturale și plânge, iar privirea lui exprimă, cu toată sinceritatea, părere de rău. Ulterior, în timpul discuției cu preotul, rememorăm această secvență. Înainte de a ne răspunde, părintele Victor își cântărește cu mare atenție cuvintele: „Vedeți dumneavoastră, chiar dacă

sunt tânăr, camenii aceștia îmi acordă încredere. Cu greu am reușit să le-o câștig, dar, pentru mine, ca om și ca duhovnic, a fost o victorie extrem de importantă. Și caut să nu-i dezamăgesc. Pe de altă parte, la preot vîi ca la medic: spui tot ce te doare. Îți mărturisești păcatele și ți se dă un «medicament»: canonul. Apoi, numai dacă ești vrednic, umează să primești și Sfânta Împărtășanie. Eu mă bucur că am reușit, în timp, să-i fac să înțeleagă că nimic nu este întâmplător pe lumea aceasta, că toate lucrurile și faptele au legătură între ele, că bolile trupului pleacă de la suflet, de la obiceiurile noastre rele și de la păcatele noastre. Dacă acolo reușim să schimbăm ceea ce este de schimbat, și pentru trup și pentru suflet va fi mult mai ușor după aceea. Dar, pentru aceasta trebuie să ne căim deplin și cu adevărat; numai astfel vom reuși să punem un nou început vieții noastre...”

„Datoria” despre care vorbește cu atâta seninătate Victor Preoteasa înseamnă, în afara serviciului divin de duminică și a celui din sărbătorile de peste an, și asistență religioasă la domiciliu – botezuri, cununii, sfintiri de case, înmormântări etc. – pentru niște enoriași cu nevoi mai speciale, care nu se află, asemeni celor din eparhiile obișnuite, adunați într-un anumit perimetru, ci răspândiți în toată Capitala. Mai în glumă, mai în serios, părintele Victor recunoaște că are o parohie „destul de măricică, având în vedere că enoriașii mei locuiesc în sectoarele 1, 2, 3, 4, 5, 6 și chiar în unele comune suburbane. Când merg cu Icoana și Botezul utilizez absolut toate mijloacele de transport în comun pentru a ajunge la casele lor, începând de la metrou până la tramvai și autobuz. Nu vă spun toate acestea pentru a mă plânge, ci doar pentru ca dv. să vă puteți face o idee exactă asupra îndatoririlor care-mi revin în calitate de păstor al acestor frați ai noștri întru Hristos...”

În finalul discuției, revenim la tema care ne frământă încă de la sosire: „Trebuie să vă mărturisim că plecăm de aici destul de tulburăți: să nu poți auzi Cuvântul lui Dumnezeu și să nu te poți ruga Lui cu voce tare, față de două tragedii care ar trebui să ne cutremure!” Părintele Victor ne privește dezaprobator, parcă dojenindu-ne pentru deznădejdea pe care, fără să vrem, i-am transmis-o: „Nu trebuie să facem din asta o dramă. Până la urmă, chiar și surd fiind, poți auzi cu ochii glasul lui

Dumnezeu, fiindcă, așa cum spune Psalmistul: «Slava Sa acoperă cerurile și tot pământul este plin de măreția Lui». De altfel, cred că astăzi v-ați putut convinge că și celor care nu aud li se binevestește Cuvântul Său, dar prin limbajul gestual. Până la urmă, nici nu contează calea, important este rezultatul: sălășluirea lui Hristos în inima credinciosului. Cât despre rugăciune, ea pornește tot din inimă și cuget, astfel că vorbele pot să și lipsească, fiindcă sunt numai purtătoarele mesajului spiritual, or, important este conținutul, nu canalul de comunicare pe care acesta este trimis...”

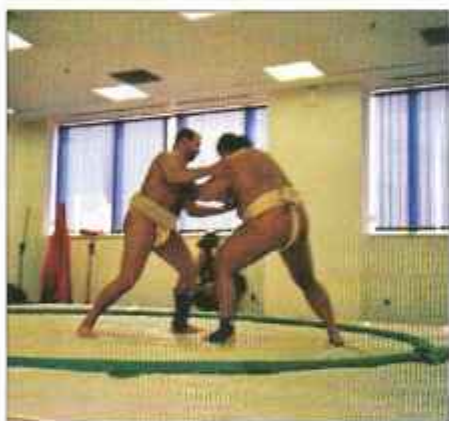
Plecăm de la mănăstirea Radu Vodă meditănd la faptul că numai Biserica poate reuși să le unească pe cele deosebite (surzi și auzitori) și să le adune pe cele risipite (surzii din tot Bucureștiul). Mai trebuia oare vreo altă dovadă că Logosul (Cuvântul) lui Dumnezeu nu cunoaște limite? Și ne întrebăm, după ce am văzut că și ei au Liturgia lor, dacă acei oameni mai pot fi considerați surzi cu adevărat?!

text și foto Victor M. Ionescu

Extrem japonez: Sumo

Luptătorii și cercul Akira ținuse să ne aducă pe mine și pe Angela – prietena noastră australiană – la acest turneu de *sumo*. Este cel mai popular sport în Japonia și eram curioasă. Tocmai fusese mare tam-tam cu nunta lui Akebono. Cum dădeai drumul la televizor, cum îl vedeai pe imensul luptător în kimono, alături de fragila și frumoasa japoneză, și ea în kimono. Akebono însuși avea să concureze în această seară. Sala era mare, cu un cerc – ringul, în mijloc. Multă gălăgie. Primul meci începu. Doi coloși se împingeau unul pe altul în mijlocul ringului. Nu știu ce găsea interesant civilizata Japonie într-un sport atât de barbar.

Kimari
— reguli

Rikishi
— istorie

Yokozuna —
marii campioni

Akira ne explică regulile. Primul concurent care atinge solul cu oricare parte a corpului în afară de tălpi pierde. Luptătorul care este împins cel dintâi în afara ringului pierde și el. Acestea două păreau a fi regulile de bază. Mai sunt destule altele. De exemplu, luptătorul care folosește o tehnică ilegală – *kinjite* – pierde automat, la fel ca și cel al cărui *mawashi* – scutec – se desface. Din fericire, nu mi-a fost dat niciodată să văd această din urmă fază. La televizor, cred că se cenzurează.

Am observat că majoritatea meciurilor nu durau mai mult decât câteva secunde. Luptătorul mai slab era repede împins în afara cercului. Foarte rar meciurile durau câteva minute.

Cercul acela în care evoluau coloși aproape goi se pare că se numește *dohyo* și are 4,55 m în diametru. La centru, sunt două linii – *shikiri-sen* –, iar de-o parte și de alta a lor trebuie să se poziționeze luptătorii – *rikishi* – la începutul meciului.

Akira – mândru întotdeauna de poporul său și profesor înăscut – ne ținu între meciuri o prelegere despre originile *sumo*-ului. Acesta este menționat în cele mai vechi texte japoneze – încă din secolul al VIII-lea d. Hr. – sub numele de *sumai*. Sportul era și este încă asociat cu ritualul *shintō* (religia tradițională japoneză) și chiar și astăzi, în unele temple, se desfășoară dansuri rituale în care un om se luptă cu un *kami* – zeu. Pe vremuri,

primii *rikishi* erau probabil samurai – descori *ronin* (cavaleri fără venit) – care aveau nevoie de un extracâștig bănesc.

Tocmai s-a terminat meciul în care Akebono a ieșit, și de data aceasta, învingător. Pozează acum cu fanii pe marginea ringului. Angela s-a dus și ea să se tragă în poză. Eu și Akira rămânem în tribune.

Astăzi *sumo*-ul profesionist este organizat de către Asociația Japoneză de Sumo. Membrii asociației – *oyakata* – sunt toți foști luptători și sunt singurii care au voie să-i antreneze pe sportivii actuali. În total, astăzi, sunt vreo 700 de *rikishi*. Există o ierarhie bine stabilită în *sumo*, cu șase divizii în ordinea descrescătoare a rangului: *makuuchi*, *juryo*, *makushita*, *sandanne*, *jonidan* și *jonokuchi*. Luptătorii intră în această ierarhie tradițională în cea mai de jos divizie – *jonokuchi* – și, în funcție de rezultatele obținute, pot să ajungă până la *makuuchi*. Numai *rikishi* din primele două divizii din top primesc salarii și ei se numesc *sekiitori* – cei care au trecut de barieră. Câștigul lor este imens – de ordinul a milioane de euro – salariului adăugându-i-se diferite premii. Ceilalți primesc doar o alocație de subzistență în schimbul căreia trebuie să facă diverse treburi în cadrul organizației lor.

Există și o altă ierarhie, cea a campionilor. Aceștia, cei care dețin un titlu, sunt numiți *sanyaku* – în ordine ascendentă, *komusubi*, *sekiwake*, *ozeki* și, în

Kokusaiteki
— internațional

Rikishi no jinsei
— viață de luptător

Maa ne
— în loc de final

sfârșit, marii campioni, *yokozuna*. În prezent, titlul de *yokozuna* este deținut de un mongol, Asashoryu. Dintre cei mai vechi, de pe vremea când eram în Japonia cu Akira și Angela, se numără Akebono, Musashimaru și Takanohana, care s-au retras în 2003.

Sumo-ul profesionist este deocamdată practicat exclusiv în Japonia, dar participă și luptători de alte naționalități. Primul străin care a câștigat campionatul *makuuchi* a fost Takamiyama în 1970. Apoi Konishiki, care a câștigat rangul de *ozeki*. În 1993 Akebono a fost primul străin care a devenit *yokozuna*. Toți acești trei *rikishi* proveneau din Hawaii, insulă cu o puternică influență japoneză, unde acest sport este deosebit de popular. Următorul *yokozuna*, Musashimaru, este născut în Samoa. Asashoryu, *yokozuna*-ul actual, este mongol și el antrenează un

grup destul de mare de mongoli care au atins rangul de *sekiitori*. De curând, luptători din Coreea și câteva foste republici sovietice au intrat în diviziile de top. În 2005, Kotooshu, din Bulgaria, a fost primul european care a atins rangul de *ozeki*.

Fiind vorba de cel mai popular sport în Japonia, canalele de televiziune transmit mereu detalii despre viața *rikishi*-lor. Aceasta este coordonată de către Asociația de Sumo și aduce foarte mult cu viața comunală. Atunci când se află în public, este foarte ușor să repezezi un luptător de *sumo*. Acesta este obligat să-și lase părul destul de lung încât să-și poată aduna în vârful capului un coc – *chomage* – care seamănă foarte mult cu stilul vechilor samurai. Întotdeauna, în public, un *rikishi* poartă un *kimono*, sau, dacă face parte din categoriile de jos, o *yukata* (kimono de vară), chiar dacă este iarnă.

O altă inegalitate între *sekiitori* și ceilalți este că aceștia din urmă trebuie să performeze diverse treburi în comunitate și chiar să însoțească pe cei din divizia *makuuchi* în public, acționând ca un servitor al lor. Este o sarcină deosebit de îngrată și mulți luptători din rangurile

inferioare renunță la *sumo* în această perioadă.

O altă curiozitate este că luptătorii nu mănâncă de obicei micul dejun și fac o siestă pe cîste după un dejun copios. Se pare că această diferență între mese ajută la creșterea în greutate.

Oricât de tradițional și de popular ar fi și oricât am stat în Japonia, *sumo* mi se pare un sport ușor ridicol și grotesc. Acei coloși de carne deformă – orice s-ar spune – sunt dizgrațioși. Mai mult decât atât, Asociația Japoneză de Sumo vrea să facă accesibil sportul și femeilor și face demersuri ca acesta să fie acceptat ca disciplină olimpică. De altfel, femeile japoneze sunt foarte interesate de *sumo*. O curiozitate este că ele preferă deseori luptătorii care pierd întotdeauna. Candidul sentiment matern! Dar asta ar mai lipsi! Ca sportul să fie practicat de acestea din urmă și să devină disciplină olimpică. Femei mătăhăloase împingându-se una pe alta afară din ring și campionate de *sumo* pe mapamond. Dar japonezii sunt un popor excentric și ambițios. Nimic mai extrem japonez decât *sumo*.

text și foto **Claudia Golea**

Obiectivitate. Profesionalism. Curaj.
Realizat de cei mai buni jurnaliști
politici din România.

UNIC
în peisajul
presei.

Din 28 februarie la toți difuzorii de presă.

Răzvan Pașol: „Nu intri pe piața de capital cu așteptări nerealiste!”

Piața bursieră a început în ultimii ani să capteze atenția populației. Românii au văzut că în momentul în care scad dobânzile la bănci un bun refugiu îl reprezintă piața bursieră și, invers, când piața bursieră scade, soluția se găsește pe piața bancară. Există, însă, destule persoane care au sume importante de bani, dar nu cunosc toate mecanismele bursiere pentru a fi jucători pe bursă redutabili, domeniul investițiilor nu este încă suficient de răspândit la noi ca să fie considerat un fenomen de masă, apreciază specialiștii în domeniu. Răzvan Pașol, președintele *Intercapital Invest*, declară: „În România, avem doar 10.000-15.000 de persoane care cumpără acțiuni la bursă, la o populație de 22 de milioane, în condițiile în care sunt 69 de societăți de brokeraj! În Polonia sunt doar 20-30 de societăți de brokeraj și s-au făcut tranzacții de 25 de ori mai multe decât la noi.”

Acțiuni vs obligațiuni

Dobânzile la bănci scad continuu? Valuta nu mai este o variantă să-ți plasezi banii? Obligațiunile și acțiunile reprezintă armele potrivite de investiție. „Persoanele care se îndreaptă către obligațiuni provin în general dintre cei care-și depun banii la bancă, vor ceva mai mult decât ceea ce oferă băncile, dar nu vor să părăsească acel sistem de economisire liniștit și confortabil. Sunt persoane cu toleranță moderată la risc, care investesc pe termen lung și se mulțumesc să obțină un câștig mic, dar stabil. La obligațiuni situația

„Cei mai buni brokeri sunt cei pasionați de piața de capital, care-și demonstrează pasiunea investindu-și proprii bani la bursă. Există evident niște reguli, conturile personale ale brokerilor sunt pe locul al doilea față de conturile clienților.”

e mai simplă, ai cumpărat titlurile, care e dobânda, când expiră? Cei care investesc în acțiuni sunt persoane dispuse să-și asume un risc mai mare, înțeleg mai bine mecanismele bursiere, știu când acțiunile vor crește, de ce scad, când trebuie vândute și de ce. Pentru investitorii care vor totuși acțiuni, dar nu vor să fie activi fiindcă nu au timp la dispoziție, pot intra în mod indirect pe această piață, printr-un fond de acțiuni, în loc să cumpere acțiuni cumpărând unități de fond, iar fondul cumpără acțiuni de acești bani, dar creșterile fondurilor sunt mai mici decât ale acțiunilor directe”, susține Răzvan Pașol. Pentru a participa la bursă suma minimă necesară deschiderii unui cont este de 1.000-1.500 RON, desigur una este să obții o creștere procentuală de 30% la 1.000 RON și alta la 10.000 RON. „Dacă o persoană are o sumă mare în euro și vrea să participe la bursă, eu îi sugera, pentru a reduce riscurile, o investiție combinată: fonduri și acțiuni. În fonduri variațiile sunt mai mici, creșterile sunt mici față de acțiuni, dar și scăderile sunt mai mici decât la acțiuni. E un echilibru”, apreciază Răzvan Pașol.

„La bursă nu joci după ureche!”

Pentru noii sosiți pe piața bursieră, președintele *Intercapital Invest* are câteva recomandări:

„Documentare înainte asupra pieței de capital. Nu se vine cu așteptări nerealiste vizavi de această piață. Sunt oameni care, înainte, la bănci câștigau 5%, iar la bursă se așteaptă să câștige 100% în două săptămâni. Sigur, nu trebuie să stea doi ani ca să înțeleagă piața de capital, dar trebuie să citească presa economică, să urmărească site-urile de specialitate pe *Internet*, să stea de vorbă cu un broker bun și să încerce să înțeleagă

modul de funcționare al burselor. Ulterior, când investește: mare atenție la diversificare, nu se pun banii într-un singur set de acțiuni! Trebuie ascultate opiniile mai multor specialiști în domeniu, nici măcar opinia mea nu e întotdeauna cea mai bună. De asemenea, trebuie să se investească pe termen lung. În plus, jucătorul la bursă trebuie în permanență să urmărească oportunitățile noi care apar. A fi prudent pe bursă înseamnă alegerea acelor acțiuni solide, cu bune rezultate financiare, o muncă de analiză și documentare care implică urmărirea indicatorilor bursieri, a diverselor opinii ale specialiștilor. Dacă se respectă toate aceste reguli ale jocului se ajunge la câștig. Nu se joacă pe bursă după ureche!”

În România încă mai sunt suficiente tentații pe piața bursieră, față de alte țări din zonă acțiunile încă au tendința de creștere. „Cea mai mare parte a firmelor de pe bursă provin din privatizarea în masă, deci e vorba despre firmele rezultate din economia comunistă, reorganizate și listate la bursă. Cele mai interesante firme sunt, însă, cele private, cele din domeniul serviciilor, înființate după '89. Le așteptăm de acum încolo să vină în număr tot mai mare pe bursă. De obicei, pe o bursă mai matură acțiunile la companiile puternice stau liniștit, cresc cele mai riscante, la noi însă cresc inclusiv cele puternice. Când se întâmplă acest fenomen, eu recomand pe cele mari, gen *Petrom*, *OMV*, *BRD - Group Société Générale*, *SIF*-urile fiindcă au un portofoliu diversificat cu posibilități de creștere pe viitor. Așteptăm noi oferte de la *Transelectrica*, *BCR*, *Fondul Proprietatea*, *CEC*. Dacă observi o oportunitate bună, este înțelept să o iei în calcul de la început”, apreciază Răzvan Pașol. Bursa a continuat să crească și la începutul anului acesta, așa cum o face de cinci-șase ani încoace. Până se aliniază preturile la niște nivele normale, specialiștii apreciază că bursa va continua să mai crească un timp, dar câștigurile nu vor mai atinge un nivel fabulos de 500% cum s-a întâmplat acum câțiva ani, nici măcar de 100% ca în 2004. Anul trecut s-au înregistrat câștiguri de 50%.

Cosmin Răduță: „Primul pas pe bursă se face cu dreptul”

Investițiile pe bursă nu sunt o joacă, iar cine intră pe bursă trebuie să ia regulile în serios, altfel pierde tot. Să ai 100.000 de euro și să îi investești la bursă presupune să studiezi terenul atent. Aceasta este recomandarea oricărui broker și Cosmin Răduță, manager al departamentului Operațiuni în cadrul *leba Trust*, nu face excepție. „Dacă o persoană are 100.000 de euro pe care dorește să-i investească și solicită servicii de intermediere, ar trebui mai întâi să aflăm mai multe despre profilul lui investițional; ce apetit are pentru risc, care sunt celelalte resurse financiare ale sale și pe cât timp face investiția. Chiar dacă, în ultima perioadă, bursa ne-a obișnuit cu creșteri, nu înseamnă că nu există și scăderi”, apreciază Cosmin Răduță.

Anul a început bine, poate într-un ritm prea alert de creștere, societățile care au rezultate financiare bune cum ar fi SIF-urile, băncile și sectorul petrolier, aproape tot ce are lichiditate în piață și capitalizare bursieră foarte bună au șanse să se mențină la niște cote înalte. „Multe dintre acțiunile considerate până acum subevaluate s-au apropiat considerabil de valoarea lor reală, de exemplu SIF-urile s-au tranzacționat ani în șir la jumătate din activul unitar sau chiar mai puțin, acum s-au apropiat sau chiar au depășit activul unitar unele dintre ele, așa cum e calculat de CNVM, iar băncile care activează, la fel. Sunt sectoare de la care se așteaptă o creștere de cel puțin 20% ca domeniu de activitate și atunci, dacă activitatea lor economică are un ritm de creștere de 20 de procente, nu văd de ce prețurile la bursă nu ar urma același traseu”, este de părere Cosmin Răduță, director la departamentul Operațiuni al *leba Trust*. Dacă ne așteptăm lucruri bune încă, fiindcă suntem o bursă incompletă, înseamnă că așteptările în această zonă pot fi deocamdată mari. Un investitor trebuie să ia mai multe lucruri în calcul în clipa în care vrea să-și construiască un portofoliu. În consecință, este necesar să se gândească la fiecare societate în parte, la rezultatele financiare, politi-

„Piața are nevoie de o capitalizare bursieră prin admiterea la cotaie a unor emitenți importanți. Privind în jur, economia este reprezentată în mică măsură la bursă și sunt de așteptat anul acesta prezențe din domeniul utilităților. S-au anunțat admiteri la bursă precum *Transelectrica* sau *Romtelecom*. Așteptăm cât mai mulți emitenți inclusiv din domeniul privat.”

ca de dividende a emitenților respectivi și evident la datele legate de rezultatele în timp, structura și volatilitatea acțiunilor. „Sunt câteva societăți care prezintă încredere mai mare din partea investitorilor și anume: domeniul bancar, cel al serviciilor financiare și domeniul petrolier, cu o capitalizare destul de bună la momentul actual. Clienții care au adversitate față de risc preferă să se orienteze către societăți cu un rezultat financiar bun și politică de dividende destul de previzibilă încât profitul investitorilor să vină atât din acțiunile cumpărate cât și din dividende sau alte drepturi convenite cum ar fi stoc-bonusurile, de pildă”, apreciază Cosmin Răduță. Momentul de intrare în piață este foarte important. Psihologic vorbind, este bine ca primul pas pe bursă să fie făcut cu dreptul. În afara

resurselor financiare, foarte importantă este investiția de timp. „Sunt oameni care au un anumit timp, dar nu au resursele financiare suficiente – adesea tinerii au la îndemână sursele de informare gen *Internet* și se arată interesați de piața de capital, dar nu pot să mobilizeze sume importante de bani – sunt și alții care posedă resurse financiare destul de consistente, dar stau prost cu timpul și nu pot urmări evoluția acțiunilor. Resursele de timp sunt foarte importante, orice investiție trebuie asumată și făcută în cunoștință de cauză, cuantificând oportunitatea, evaluând în permanență mișcarea pe care o faci și să te raportezi tot timpul la piață și la informațiile disponibile acolo. Ajutorul brokerilor este esențial în formarea clientului, deja mulți dintre ei și-au pus la punct pagini de *Internet* foarte generoase în informații la zi. Piața este bine reglementată din punct de vedere al operațiunilor încât mecanismul bursier este ușor de înțeles și operațiunile cu intermediarul sunt destul de simple, chiar dacă un investitor se poate teme de complicații cum ar fi plata impozitului, declarații, trebuie să știe că intermediarii dețin softuri și generează rapoarte, documente pe baza cărora pot face raportul de grup. Noi îi învățăm în primul rând pe clienți cum să evalueze informația, de unde să o culeagă, de la ce sursă, să folosească informațiile oficiale. Toate acestea permit investitorilor să afle în mod egal tot ce înseamnă nouitate din partea emitenților”, crede Cosmin Răduță.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Robert Hanciarac

și Alice Gherman

Zentiva a preluat Sicomed

Sicomed S.A. nu mai este? Trăiască Zentiva S.A. De la 1 februarie Sicomed nu mai există fiind absorbit de compania internațională de medicamente Zentiva N.V. „Avem cea mai puternică forță de marketing și vânzări din România și urmărim lansarea, până în anul 2009, a peste 20 de produse moderne, pentru tratamentul afecțiunilor sistemului cardiovascular, sistemului nervos central, sistemului gastrointestinal și urinar, sistemului musculo-scheletic, precum și produse destinate femeilor sau atenuării durerilor”, a declarat Mariana Wencz, Country Manager Zentiva S.A.

Twin Clean, un aspirator deștept

De acum încolo nu mai e nevoie să vă schimbați mereu sacul de praf al aspiratorului dv. *Electrolux* a lansat aspiratorul inteligent *Twin Clean*, o soluție inovativă, fără sac, pentru obținerea unor rezultate excepționale în curățarea rapidă și eficientă a casei. Noul aspirator este mai igienic, mai benefic mediului înconjurător și mult mai economic față de tradiționalul aspirator cu sac de praf. *Twin Clean* este dotat cu două filtre active pe rând, al doilea comportându-se ca rezervă. Tot praful este colectat în containerul pentru impurități care poate fi ulterior foarte ușor golit.

RECLAME CARE NE COAF

Ligia Zaharia:

„Addvice oferă perspective, stabilitate și o echipă

Ziceți-i cum doriți – sfat, viciu, reclamă, publicitate – dar mai bine ziceți-i Addvice. Adică firma de publicitate Ad deși a intrat doar de doi ani pe piață, se ține tare, anul trecut înregistrând o cifră de afaceri de 500.000 de euro. Când să se dezvolte și să capete contur, nu poți să rămâi indiferent la ea și să nu dorești să pătrunzi în bucătăria ei să afli ochii lumii. Ligia Zaharia, director al Addvice Plus SRL, ne-a dezvăluit un pic din fața nevăzută a agenției și am

– Cum a început aventura Addvice și de când sunteți în grupul RTC?

– În 2002 m-am angajat la Diverta, ca director de marketing, am funcționat așa până spre sfârșitul lui 2003 și începutul lui 2004. Addvice, juridic vorbind, a luat ființă la sfârșitul lui 2003. Era o consecință oarecum logică a faptului că prestam și câte ceva din joburile unei agenții de publicitate în cadrul departamentului de marketing din Diverta, prin urmare acopeream atât zona de publicitate cât și pe cea de marketing intern. Atunci Radu Octavian, președintele RTC Holding, a propus să înființăm și o agenție de advertising, care într-o primă fază să presteze, în principiu, pentru cele 60 de companii din RTC Holding, unele cu mai multe, altele cu mai puține necesități. Așa s-a înființat Addvice.

– Cine a avut ideea numelui Addvice?

– S-a născut spontan, ca orice idee în publicitate. Multe cuvinte cheie, o noapte pierdută cu folos... O alăturare de: viciu, sfat și advertising, toate într-un singur cuvânt – Addvice. Ulterior, ne-a preocupat forma grafică, am apelat la un outsider, actualmente face parte din departamentul de creație al Addvice-ului, se numește Cristi Cătălin.

– Cam așa se lucrează în Addvice, vine un outsider cu idei și apoi îl asimilați?

– Nu, atunci eram în faza absolut incipientă cheagului ulterior al Addvice. Nu aveam departament de creație, lucram cu outsiders, eram trei oameni – eu, un om pe partea de producție și Ema Cătălin pe partea de PR. Încet-încet, din 2004, am început să ne

„Cel mai mare buget a fost cel de la 1 iulie 2005, când RTC a împlinit 15 ani, a însemnat un buget de 200.000 de euro, iar cel mai mic... foarte mic: 100-200 de euro pentru broșura de prezentare a Holdingului RTC, o grămadă de sigle și logo-uri și cu bani puțini, tarifele sunt realizate preferențial pentru companiile din holding.”

închegăm ca agenție. Mi-am luat un om pe client service, apoi am mai angajat niște oameni tot la acest departament pentru a face față cerințelor firmelor din holding și, cărămidă peste cărămidă, am ajuns la ceea ce suntem azi.

– Câți sunteți?

– Suntem la momentul actual 38 de oameni, este o dezvoltare spectaculoasă, suportul grupului este substanțial în acest sens. Nu vrem să mai mărim echipa, încercăm să deflăm în această formulă.

– Ce clienți aveți, pentru cine ați lucrat, în afară de grupul RTC?

– Avem și din afara grupului, acestea sunt obiectivele de fapt pe care și le-a fixat Addvice chiar începând cu 2005 și ne mândrim deja cu două conturi extragrup – Grundfos și Bitdefender Softwin. Nu vrem să ne oprim aici.

– Aveți tendința de a vă dezvolta mai mult în zona PR sau e doar o impresie?

– Probabil că vizibilitatea noastră pe piața de publicitate este mai mult sau mai puțin palpabilă pentru că unul dintre clienți și cel mai important va rămâne Diverta. Sunt firmele din aval care constituie practic suportul retailerului Diverta. Celelalte 59 de companii, marea majoritate lucrează în domeniul business to business, iar comunicarea se face cu precădere prin intermediul unor cataloage. Nu facem mai mult PR decât advertising propriu-zis. Poate cel mai elocvent element pentru a demonta teoria cum că PR-ul este cea mai proeminentă parte a Addvice ar fi evenimentul de la 1 iulie 2005 (concertul Smokie – n.r.), unde absolut toate aspectele organizatorice, de la închirierea sălii până la regia propriu-zisă a spectacolului, au fost în mână Addvice-ului. Probabil că rețeta de succes a Addvice-ului în momentul

de față este: extrem de multă dedicare și extrem de mult suport din partea lui Radu Octavian.

– Ați asimilat oameni de la agențiile de publicitate mari?

– Nu. Am oameni în departamentul de creație by default din agenții mai mici. Aveam nevoie de oameni, cel puțin pe partea asta creativă, care veneau cu un anumit background profesional rulat oarecum dintr-o agenție. Nu simțim nevoia să luăm de la alții. Probabil că orice agenție are impresia că are ceva unic al ei, și atunci eu nu vreau să împrumut de la alții. Addvice-ul, prin legătura aceasta extrem de strânsă cu Holdingul RTC, este, prin natura ei, altfel, este oarecum o agenție de publicitate atipică.

– Care este relația Addvice cu agențiile concurente și mai ales ce loc ocupă firma pe această piață?

– Ca și celelalte agenții între ele, învățăm unul de la alții și Addvice mai mult decât ele, tocmai pentru că noi suntem la început, nu ne-am luat oameni cu un rulaj profesional în agenții de notorietate, roata nu o inventăm noi. Cu siguranță, avem multe de învățat, dar cel mai important lucru consider că este să ai încredere în tine. Obiectivele noastre sunt conturile extragrup, nu așa vrea să dezvoltăm deocamdată. Participăm activ la pitch, vrem să credem că avem șanse egale la conturi, care ne vor asigura ulterior o vizibilitate mai mare pe piață.

– Sunteți mulțumită de evoluția de până acum a Addvice?

– Sunt foarte mulțumită, mai ales că dezvoltarea Addvice a fost extrem de explozivă, poate tocmai din acest motiv nu am avut o coerență foarte clară, ne închegăm! Spectaculos și îmbucurător este faptul că, chiar și acum, fiecare departament începe să se organizeze individual, avem cu ce să ne mândrim. Am avut posibilitatea să facem lucruri începute și finalizate de noi care ulterior s-au dovedit de succes.

– Aveți ceva să vă reproșați vizavi de activitatea dv. de până acum?

FAZĂ

de măsură

Ivice, membră a RTC Holding care, o agenție de publicitate micuță începe detaliile rețetelor pregătite departe de oțtile pe care le are echipa Addvice.

– Probabil aș putea să lucrez mai mult la relația mea cu subalternii, în sensul de a avea măcar un strop din rigiditatea unui manager. Repet, un strop, nu cred că trebuie mai mult și nici nu cred că este necesar. Agențiile de publicitate abundă, prin excelență, de flexibilitate și de o exprimare cu totul și cu totul liberă. Tiparele și standardele, teoria apropo de management nu-și are aplicabilitate foarte mare, dar cred că există totuși un strop care, cel puțin deocamdată, mie îmi lipsește. Sunt foarte flexibilă și foarte apropiată de oameni.

– Cinci motive ca un om să rămână la Addvice?

– Perspectivele, stabilitatea și confortul pe care îl oferă Holdingul RTC, carisma lui Radu Octavian, apartenența la un holding extrem de puternic și, nu în ultimul rând, echipa Addvice ca atare. Ah – și managerul! Am uitat să spun!

– Ce îmbunătățiri intenționați să aduceți anul acesta?

– Pe plan organizatoric, nu mai e nevoie, consider că, deja, ne-am format echipa. O coerență mai mare în ceea ce vrem să facem în 2006. Ne dorim să participăm cât mai mult la orice eveniment dedicat sferei advertisingului. Există tentația premiilor pe zona aceasta și suntem deschiși absolut oricărei posibilități care ne-ar da oarecare vizibilitate în această piață. Consider că principalul este să participi până la urmă, să participi înseamnă că ești în acest sector.

Text: Alice-Claudia Gherman
Foto: Octavian Tibăr

Mihail Gălățanu

Citate publice&Publi/cetate

Războiul familiei Năstase

Cea mai mediatizată familie a neamului este, de departe, familia Năstase. Cel puțin pentru acest început de an. Știm, ca într-o telenovelă, tot ceea ce se întâmplă acolo. Avem, deja, personaje. O cunoaștem pe Dana. Știm unde a lucrat. Celălalt personaj, Bombonel, știm o groază de anecdote despre el și despre opțiunile lui, mai ales din *Academia Cațavencu*. În întreg, atmosfera seamănă puțin cu cea din *Le Canard Enchaîné*. Se pot auzi, la rigoare, chiar frânturi de conversație. Serviciile ascultă. Într-o manieră personală, de genul „am întors armele”, tradițională la români. Înainte ascultau Opoziția, adică pe Băsescu&comp. Acum au întors cooperativa, adică urechile&timpanul – și ascultă bașkanul. Bașkanul Năstase. Ce ți-e și cu viața asta, domnu' Năstase, par să spună și ei, ieri îl ascultam pe nea Trăienică, azi pe dumneavoastră, cari ne-ați fost baci... În actul doi intră și mătușile. Tușa Tamara, Dana Barb, Sandu Bittner, uite-așa trece viața... Fiecare are replica lui, unu' cu Cornu, unu' cu Delta, altul cu vila de la Predeal, Brașovul/Brașoavele sale. Cer instrucțiuni. Vând bijuterii, de la unul la altul, trafichează ce pot. De pildă, ni-i putem închipui pe Sănducu Bit, în vorbă cu frumoasa hazealkă Tamara („Spune-mi Tami!”), întrebând-o, în salonul de primire, la cafea, „cu cât dai juvaerurile alea, giupâneaso?”. „Patru sute de mii de parai, e bine?” Și să zicem că aici are loc chiar târgulala, căci altfel cum/și unde să se întâlnească mătușa Tami cu prietenaru Săndel? Știm ce se află și pe pereți. Tablourile. Un brauner, de pildă. Știm totul. Sau, măcar, ne putem închipui. Și cum altfel, dacă domnul Adrian Năstase e supărat pe noi? Ceea ce se întâmplă acum amenință să semene cu războiul familiei Năstase cu lumea. Dana Năstase apare și ea ca parte chestionabilă în poveste. Familiei Năstase pare să-i rămână, pe zi ce trece, numai averea – și să fie lapidată politic. După un asemenea scandal, șansele lui Adrian în PSD sunt făcute una cu pământul. Ba chiar și colegii de partid atât par să aștepte. Din vârful buzelor zic: nu, nu se poate, iar din mâini fac semne: hai, luați-l mai repede! De context pare să aibă de profitat Mircea Geoană, numai că și el are niscaiva încurcături cu vărul Octavian. Asta e: beleaua vine pe umerii rudelor mai sărace, de la țară, care mișună, ba foggăle pe la spatele demnitarului: prețaluiesc bijou-uri, înhață terenuri, fac negoț cu tot ce se poate, se bagă în afaceri cu blocuri în construcție, îl lasă pe mafioți la pielea goală, le dau lecții. Adrian Năstase blochează în Parlament controlul ouălor de la Cornu, dar contrareacția se răzbină. Imaginea sa ca politician atinge cote astronomice, dar în Groapa Marianelor. Dar, în PSD, cine se simte bine? Mitrea e luat la refec, DIPO nu mai prididește justificându-și averea, doar Bunicuța ce mai are de zămbit. Dar nu prea mult, pentru că și ea a ajuns deja un produs politic expirat. Ioan Rus are și el un trecut aventuros al fondurilor PHARE, așa că e mai bine să stea cuminte în banca lui. Singurul care mai zburdă e micuțul Petru Groza, că parcă așa i se spunea lui Ponta. Familia Năstase va rămâne/ajunge, probabil, una dintre familiile foarte bogate ale României, dar va cam fi scoasă din politică pentru următoarele două generații. Ferice de pesediștii care, după pierderea alegerilor, s-au dat, precaut, la fund. Și sunt și dinășia. Vor ieși după ce trece viitura. Până la urmă, mai devreme sau mai târziu, Năstase va fi îndepărtat de la șefia Camerei Deputaților. Ce va face apoi partidul cu el, asta e de văzut? Să intre în alegeri cu el cap de listă pare, la această oră, curată sinucidere electorală. Și atunci? Va rămâne Mircea Geoană fără contracandidat la cursa pentru președinție, din partea PSD? Sunt întrebările următoarelor luni, la care ne vom uita ca la telenovelă. Un fel de *La Bloc*, variantă politică.

EUfonika, un nou brand în telefonie fixă

EUfonika? Adică noua marcă de telefonie fixă, lansată de Cambridge, subsidiarul din România al lui Magyar Telekom. Astfel, românii au de acum înaintea alternativă. Serviciul EUfonika permite persoanelor fizice și juridice care sunt deja abonați Romtelecom să economisească până la 20% pentru convorbirile interjudețene și până la 40% pentru convorbirile internaționale. Noul serviciu este ușor de accesat, clienții trebuie doar să sune la numărul gratuit 0800.88.1688 (Call Centerul EUfonika) și să anunțe că doresc să se înregistreze. Clientul va primi prin poștă apoi formularul de înregistrare, iar la sfârșitul fiecărei luni va primi o factură separată pentru convorbirile cu preț favorabil în rețeaua EUfonika, rămânând abonați Romtelecom.

Revista Matrimonial, ca să te măriți repede

Doriți să vă căsătoriți în străinătate, vreți o lună de miere ca în povești pe meleaguri exotice? Acum s-a lansat revista Matrimonial, destinată femeilor care doresc să se căsătorească în străinătate.

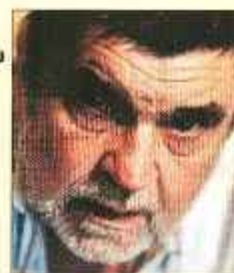

În afara profilelor de bărbați americani și vest-europeni, veți găsi un ghid complet al evenimentelor importante din viața unei femei. Revista este un magazin lunar, care acoperă subiectele cele mai importante pentru o femeie: sănătatea, dieta, familia, evenimente plăcute, sex și consiliere psihologică.

München

Munich, SUA, 2005 - 140 de minute
Distribuit de: RO IMAGE 2000

Horia Pătrașcu

Nominalizat la OSCAR - 2006,
pentru:

- cel mai bun film
- cel mai bun regizor:
STEVEN SPIELBERG

Faptul real (München - 1972): În cea de-a doua săptămână a desfășurării **Jocurilor Olimpice de Vară** - intitulată, astăzi, având rezonanțe cumplite: *Olimpiada Păcii și Veseliei* - un grup terorist palestinian, *Septembrie Negru*, invadează satul olimpic luând ostatici membrii echipei sportive israeliene și cerând, în schimbul vieții acestora, eliberarea a 234 de prizonieri fedayeeni precum și a doi importanți teroriști germani; guvernul israelian al Goldei Meir refuză categoric orice negociere; pe de altă parte, R.F.G. refuză permiterea unui comando israelian să pătrundă pe teritoriul său, poliția germană lansând propria operațiune de salvare a sportivilor; **rezultatul este cumplit: 11 atleți și oficiali sportivi israelieni sunt aruncați în aer pe terminalul aeroportului Furtenfeldbruck situat la periferia Münchenului...** Câteva săptămâni mai târziu, trei dintre teroriștii fedayeeni, scăpați cu viață din explozie și arestați de poliția germană, au fost... **eliberați** (la cererea unor alți palestinieni, ce amenințau cu detumarea unui avion Lufthansa...

Masacrul echipei de sportivi israelieni a fost transmis în direct, el fiind văzut de **peste 900 milioane de telespectatori din întreaga lume...** apoi, s-a așternut **TĂCEREA!** (dar nu pentru mult timp: oribilele atentate teroriste au revenit, la intervale, culminând cu acel fatidic „11 SEPTEMBRIE”, ce a bulversat radical începutul noului mileniu).

Filmul celebrului **Steven Spielberg** revine, peste ani buni!, asupra acestui negru subiect - dar din **cu totul altă perspectivă:** este vorba de o

acțiune la fel de reală, dar **ținută în secret**, până acum câțiva ani, și anume: serviciul de securitate israelian (atotprezentul și temerarul Mossad!) recrutase un număr de **patru oameni** pentru a uci - prin orice mijloace posibile! - pe cei 11 bărbați, acuzați de aceleași servicii secrete că ar fi organizat masacrul de la München - și care trăiau, bine-mersi, cu familii, afaceri proprii, copii etc. ...prin mai multe orașe ale lumii...! (abia acum, scriind aceste rânduri, remarc repetarea stranie a **cifrei 11: 11** sportivi uciși la München, 11 teroriști uciși de către comando-ul israelian - în sfârșit, **11 septembrie...**?! - n.a.).

La o primă vedere, acest ultim film al lui Spielberg este un soi de „thriller politic” (cu urmărirea, suspansul și exploziile de rigoare), realizat **EXCEPȚIONAL!** Marele regizor nu se mulțumește însă a urmări „uciderea foștilor asasinini”, ci se întreabă (și **NE** întreabă!) dacă **ASASINATUL în sine** poate fi pedepsit prin **ASASINAREA** asasinului, fără ca acesta din urmă să beneficieze de o **judcată publică...**!?

În film (ca și în realitate - pelicula se bazează pe cartea-document *Vengeance*, scrisă de George Jonas), „justițiarilor” aleși de Mossad mor și ei, în confruntări, ca și „urmăriții” pentru crime în masă; „justițiarilor” (cei patru tineri, ruși de familiile lor și siliți să trăiască într-un cumplit anonimat internațional) încep să se întrebe dacă au dreptul să

ucidă - la rândul lor! - oameni **pe care nu-i cunosc?! ȘI IATĂ CUM CERCUL SE ÎNCHIDE...**!

O „anumită parte a presei” israeliene l-a acuzat pe Spielberg (el însuși evreu!) de o anumită „cedare” în fața pericolului, mereu mai acut, al violenței lumii musulmane: **nimic mai fals!** Că pericolul **fundamentalismului islamic** (a nu se citi: „lumea islamică!”) **există** - ba e chiar din ce în ce mai evident, astăzi scăpat de sub control - asta e cu totul altceva (și se datorează în bună măsură marilor puteri mondiale; atât de Mari și de Putemice, și de Pragmatice, încât au uitat că nu toată nenorocita asta de „restul lumii” se ghidează după **CALCULATOR!**).

Filmul lui Spielberg **CONSTATĂ** un fapt; el nu dă **SOLUȚII...**!

Ceea ce este cu mult mai grav.

P.S. - Nu știu de ce, dar îmi revin acum în memorie cuvintele unui alt mare OM al civilizației moderne, **asasinat la rândul său**, fără a se descoperi vreodată natura omorului: „**Urmând lozinca OCHI PENTRU OCHI...**! - toată omenirea va deveni oarbă.” ■

Mândrie și prejudecată

„Pride & Prejudice”, SUA, 2005 – 127 de minute
Distribuit de: RO IMAGE 2000

Nominalizat la OSCAR – 2006,
pentru:
– cea mai bună actriță în rol principal:
KEIRA KNIGHTLEY

Romanul clasic al scriitoarei engleze **Jane Austen** (1775–1817), a cărui acțiune este plasată către sfârșitul secolului al XVIII-lea, a stat la baza unor seriale de televiziune, mai mult sau mai puțin reușite, realizate între anii '50 și '95; singura adaptare pentru Marele Ecran îi aparține regizorului **Robert Z. Leonard**, din anul 1940, care a intrat în istoria cinematografului mai ales datorită interpretării, desăvârșite, a doi mari actori: **Sir Laurence Olivier** și **Greer Garson**.

Iată că, acum, după 65 de ani, regizorul **Joe**

Wright (care nici măcar nu citise cartea, până la apariția scenariului scris de **Deborah Moggach**) se încumetă să realizeze o nouă versiune a celebrului roman, „umblând” mult la dialogurile originale (fără a le sublima cu nimic savoarea originală!), hotărându-se să filmeze întreaga poveste într-o singură locație (conacul Groombridge din Marea Britanie, datând din secolul al XVII-lea), deși acțiunea romanului se desfășura pe spații mult mai întinse.

O familie burgheză, dăruim scâpătată, având cinci fete (de măritat!), se zbate între dorința neapărată de înăvuiare a unei mame cam violente dar toante, și a unui tată în vârstă, suferind, dar înțelept și mai ales plin de un umor nebun (în rol: **Donald Sutherland**!).

Cele cinci odrasle trec prin peripeții „nemaipomenite” (asistăm aici la câteva baluri de epocă, excepțional filmate!), se îndrăgostesc pe rând și, tot pe rând, cad pradă diverselor „capcane” puse de tineri înșăriți, tupești, mincinoși etc. etc. etc. (spre disperarea mamei, și spre satisfacția reținută a tatălui!). În cele din urmă interesul nostru este stămit (la culme, așa zice!) de idila, puțin probabilă – dar totuși evidentă! – dintre cei doi eroi: nobilul și posacul **Darcy**, și exuberanta dar extrem de prudentă **Lizzie** (în roluri: **Matthew MacFadyen** și, respectiv, **Keira Knightley** – ambii, absolut adorabili!).

Filmul este o poveste... (așa zice: „departe de lumea noastră dezlanțuită” – dar care umple sălile, la cinematograful *Studio*, de pildă)... o poveste perfect gradată, pe parcursul a peste două ore de proiecție... având un comic de situații, dar și mai ales de replici, ce fac deliciul publicului...

În plus: o stare de „liniște” în urmărirea acestei povești fascinante... niște peisaje ce te încremenesc prin frumusețe... și câteva momente-șoc, dar bine plasate (precum acel vier imens care, ademenit de un grădinar cu o găleată cu grăunțe, traversează cadrul unei uși, lăsând să i se vadă, sub codiță, o pereche de „cojones” mari și lucioase precum două gutui demne de o expoziție agricolă...!).

Așa.

Secrete de familie

„Rumor Has It...”, SUA, 2005 – 96 de minute
Distribuit de: INTERCOM FILM ROMANIA

Am sesizat, în cuprinsul acestor pagini de film și în nenumărate ocazii, că filmul american (și nu numai!) trece printr-o profundă criză de originalitate, de **autenticitate** – și iată de ce: în proporție de 99%, marile REUȘITE ale producătorilor de peste Ocean au la bază scrieri în proză **deja**

consacrate, deci **romane** (gen ce face parte dintr-un ALT domeniu al artei – cea de-a 7-a, mulțumindu-se cu un soi de **plachiere**, mai mult sau mai puțin reușită...). Lipsesc așadar **MARILE SCENARII ORIGINALE** (cele ce au dus pe culmi încă nedepășite numele unor: Fellini, Bergman, Wajda, Ford, Antonioni, Clair... ș.a.)... Ei, bine, se pare că însăși apariția unor astfel de „texturi” (mai mult originale, decât **scenarii**!) nu mai pot rezolva problema: este cazul „scenariu-

lui” scris de T. Griffin, pentru produsul având titlul de mai sus...

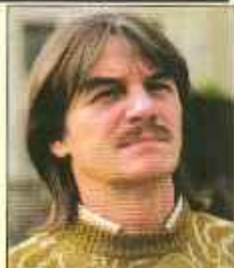
Filmul se vrea a fi o comedie spumoasă; nu e nici „spumoasă”, și nici măcar comedie nu e – **ia, fiți atenți:** doi tineri logodnici călătoresc cu avionul către domiciliul părinților fetei; aceasta din urmă, deși îngrozită de „răul de zbor” – dar și mai ales **de perspectiva de a deveni soție (!?)** – vrea să facă SEX, neapărat, în W.C.-ul strâmt al avionului (prilej de pudibonderii atât de strașnic-comice, încât n-ar face să rădă nici măcar o

măță leneșă peste care a trecut un camion); ajunși la părinți, ea află că are un alt tată de fapt și pornește în căutarea acestuia; găsindu-l, este atât de șocată încât... **se culcă cu el** (și abia apoi, cuprinsă de remuscări și complexe oedipiene, îi cere sfatul... bunicii (fostă amantă a „tatălui” ei vitreg, și această!)... în sfârșit, nimeni nu mai înțelege nimic (nici măcar noi, spectatorii), **PUNCT:** tânăra se reîntoarce la semi-părăsitul ei logodnic... (și dacă încă nu v-ați prins, aici apare cuvântul **SFÂRȘIT!**)

Există, totuși, două aspecte **cu totul remarcabile** în acest „non-film”, cel fac a merita să fie văzut: interpretarea unor **DOI MARI actori** – și mă refer la **Shirley MacLaine** („bunica”) și **Kevin Costner** („falsul tată”). Dacă o „primă doamnă a anilor '60” (*Apartmentul*, *Can-can* etc.) este poate firesc să fie distribuită mai rar, din pricina vârstei – celălalt (*Bodyguard*, *Dansând cu lupii*), se pare că nu și-a mai revenit după imensul dezastru financiar în care și-a cheltuit o avere ca producător, regizor și interpret (*Războiul apelor*).

Ambii sunt **IMPECABILI** (chiar și într-o astfel de producție). Dar asta nu mai înseamnă comedie... **înseamnă TRISTEȚE!**

(și, aoleu, să nu uit: în rolul logodnicei – **Jennifer Aniston**)

Tudor Călin Zoroianu

Dacă, Doamne ferește, aș fi fost Adrian Năstase

...și mi-ar fi murit o mătușă care să-mi lase drept moștenire un petecut de pământ valorând, ia, colea, un milion de dolari – adică atât cât a putut și ea, sărăcuța, într-o viață de om (nu știu dacă ați remarcat, dar sintagma asta, „într-o viață de om”, revine obsesiv în justificările marilor baroni social-democrați, în special la Dan Ioan Popescu – de parcă noi,ăștilalți, care n-am adunat sub saltea câteva milioane de parai, nu tot vieți de oameni am trăit!) – aș fi convocat a doua zi o conferință de presă, în care aș fi spus: „Stimați concetățeni, știți cum e omul – azi e, mâine nu e, spre deosebire de banii mei, care azi sunt, mâine sunt și mai mulți, pe această cale vă anunț că tocmai ce mi s-a prăpădit o rudă care mi-a lăsat o oarecare moștenire, vă zic asta ca să nu credeți că aș avea ceva de ascuns”. Nu?

Varianta în care trece anul și omul nu suflă nimic decât după ce e obligat s-o facă, adică după ce bizara moștenire a devenit, fără voia lui, publică, nu se poate explica decât într-un singur fel.

Ceva mai târziu, l-am văzut pe Miron Mitrea, într-o emisiune TV, discutând cu seriozitate, dar și cu evidentă detașare, cazul Năstase. Mesajul era, în mod evident: „Îmi pare rău pentru ceea ce i se întâmplă colegului meu, e păcat că s-a băgat în așa ceva, dar eu, slavă Domnului, n-am nici un amestec în lucrurile astea”. Exact o săptămână mai târziu, era chemat la DNA să fie audiat ca învinuit în dosarul Zambaccian.

Dacă – pușchea pe limbă! – aș fi fost Miron

Mitrea, m-aș fi gândit așa: „Domn'e, cât am fost la putere, nu se pune problema, că atât le-ar fi trebuit procurorilor să ne ntrebe de sănătate! Da' acum, e clar că nesimțiii ăștia au pus tunurile pe noi și nimic n-o să scape nescotocit!” Drept care, în respectiva emisiune, aș fi zis, așa, cu falsă exasperare: „Parcă văd că mă iau și pe mine la întrebări în legătură cu casa din Zambaccian!” Probabil că moderatorul ar fi întrebat: „Da' ce, sunteți implicat?” „Ja, care io aș fi izbucnit: „Păi, mă implică ei, ce credeți!” Și, evident, ulterior aș fi putut zâmbi sardonice: „Ce v-am zis!”

Dar nu, Miron Mitrea a tăcut mălc, de parcă ar mai fi putut exista posibilitatea ca legătura lui, oricât de indirectă, cu afacerile lui Năstase, să rămână secretă. O atare atitudine aiuritoare nu poate avea decât o singură explicație.

Pentru ceea ce au făcut, până în decembrie 2004, marii granguri pesediști, pentru faptul că matrapazlăcurile lor au fost dublate de o sfidătoare nonșalanță, explicația este cea identificată, în urmă cu mai bine de un an, de către George Arion: s-au crezut nemuritori. Pur și simplu n-au luat în calcul căderea de la putere, drept care nu s-au strofocat prea tare să construiască variante cât de cât plauzibile pentru uriașele averi acumulate. N-au considerat că merită efortul să dea o față umană mișcărilor oculte.

Dar faptul că și acum, la 15 luni de la dizolvarea statului-partid și la multă vreme după ce a devenit evident că vor fi luați toți la puricat, continuă să țină ascunse miș-mășuri care mai

devreme ori mai târziu vor intra în atenția Parchetului, nu poate avea decât o singură explicație. O explicație care nici măcar n-are legătură cu motivația și calitatea anchetatorilor. Chiar dacă, așa cum se lamentează capii PSD, ar fi vorba despre o vendetă politică, despre o vânătoare de vrăjitoare – de fapt, **mai ales dacă** ar fi cazul de așa ceva – cel care se simt vizați ar trebui să alerge cu microfoanele deschise către presă și opinia publică pentru a dezvălui ce mai au pe la Sinala sau Mamaia, în bocci sau în pod, încercând să anticipeze inevitabilele dezvăluiri.

Decât dacă...

Singura explicație pentru cele de mai sus este una destul de jenantă. Nu atât pentru ei, cât pentru noi. Singura explicație a obstinației de a ascunde ceea ce nu mai poate fi ascuns este că marii baroni ai României postrevoluționare sunt mai puțin dotați intelectual decât credeam noi. Vreme de un deceniu și jumătate, am văzut în ei un fel de genii ale răului, de inteligențe malefice. Îi boscorodeam, îi detestam, unii dintre noi poate chiar îi urau – dar, în secret, aveam și un soi de admirație: „Mamă, dacă aș putea io să fac ca ăsta...”

În realitate, modul lor de acțiune a fost unul primitiv, lipsit de orice subtilitate – și asta începe să se vadă abia acum. Jenant, cum spuneam, pentru noi, căci atâtă amar de vreme ne-am lăsat conduși nu de niște creiere diabolice, ci de niște găinari.

A fi sau a nu fi comunist

În campania electorală, Băsescu a zis: „Adriane, țara asta e blestemată să aleagă între noi, doi comuniști”. Nu-i de mirare că, dacă i s-a cerut ulterior condamnarea oficială a comunismului, a ridicat din umeri: „Faceți un document, ceva...”. Deși acesta a fost elaborat și i-a fost transmis de mult, a continuat să tacă (pe tema asta, că altfel...). În schimb, Călin Popescu Tăriceanu a luat taurul de coarne, a înființat un institut de profil și i-a pus cel mai potrivit director cu putință, Marius Oprea. În plus, PNL a avansat un proiect privind modificarea legii accesului la propriul dosar de Securitate. Blocat inițial de PD, Oprea nu s-a sfiit să

afirme că este vorba despre mâna lui Traian Băsescu. Știți cum e: ce-și face omul cu mâna lui... ■

Fratele soră

Guvernul și-a asumat răspunderea în fața Camerelor reunite ale Parlamentului pentru cele 17 legi de reformă în domeniul sanitar. Doar că mai rămâne de împlinit un mic amănunt: să-și asume răspunderea și administrația spitalelor, și medicii, și asistentele... Altfel, ne vom mulțumi cu imagini simbolice precum cea alăturată. ■

Spre capitalism în zbor

Dacă tot crește cartierul Băneasa într-o zi cât Washingtonul niciodată, iacătă că s-au pus colimatoarele și pe aeroport. Se zice că acesta va fi desființat, iar terenurile respective vor fi redat agriculturii. Sugestia noastră ar fi: având în vedere înghesuiala de la DNA, cumpărătorii să păstreze și actualele piste de decolare, pentru eventualele evacuări grăbite. ■

Presa ticăloșită

Avântul revoluționar și categoric bine venit al Justiției, care pare să se fi trezit din lungu-i somn post-decembrișt, a început să facă, din păcate, și victime

colaterale. Astfel, ziaristul Marian Gârleanu, corespondentul vrâncean al cotidianului *România liberă*, a fost arestat pentru 24 de ore, iar unui coleg al lui de la *Ziua*, Sebastian Oancea, i s-a percheziționat casa în legătură cu scurgerile de informații de la MAPN. Culmea este că și discuțiile de la CRP, și emisiunile TV asupra subiectului, au luat-o razna, uitând să sublinieze că **nimeni n-a publicat nimic**. Pentru asta, presa română ar trebui felicitată, nu arestată! Iar ministrul Apărării, Teodor Atanasiu (foto) are o problemă majoră la el în ogradă, nu la noi. ■

Șomeri pensionari în subteran

Parlamentarii și-au votat privilegiile pe care nu le au nici foștii președinți ai SUA. Drept care președintele a returnat legea în Parlament: „Mai gândiți-vă...” S-au mai gândit, dar n-au renunțat la pensiile de 36 de milioane, nici la ajutorul de șomaj (vedea-i-am șomeri măcar pe câțiva!). Argument forte: și minerii beneficiază de sporuri! (vedea-i-am în mină măcar câteva zile!). Nici nu merită să mai comentăm. ■

Emoții

Vii emoții – dacă nu chiar indignare – a stârnit anunțul lui Vladimir Putin că-l va invita la Moscova pe mai-marii Hamas (în imagine, liderul organizației, Ismail Haniyeh). Nu că am băga mâna-n foc pentru țarul de la Kremlin, dar e cazul să ne amintim că OEP și Yasser Arafat au fost identificați vreme îndelungată cu terorismul, până ce răposatul lider palestinian a anunțat că OEP renunță la violență (recunoscând implicit că o practicasese!), drept care, peste câțiva ani, a luat Premiul Nobel pentru Pace, iar OEP a devenit o organizație respectabilă, recunoscută internațional. Să dea Allah să se repete acest scenariu. ■

Ismail Haniyeh de-abia așteaptă să vadă Moscova

Basil Ștefan

Războiul cari... culturilor

Așa cum era de așteptat (pentru cine nu a uitat cazul Rushdie), un înalt prelat islamic a promis o grasă recompensă pentru uciderea autorului controversatelor caricaturi ale profetului Mahomed. „Oricine îl va ucide pe acest blestemat va primi drept răsplătă un milion de dolari de la asociația bijuteriilor din bazar, un milion de rupii (16.700 de dolari) de la Masjid Mohabat Khan și 500.000 de rupii și un automobil de la Jamia Ashrafia”, se spune în fatwa (sentința sul-generis) pronunțată, de astă dată, nu de un ayatollah șiiit iranian, ca în cazul lui Rushdie, ci de Mohamed Yusef Oureshi, un imam sunit din orașul pakistanez Peshawar. Pentru a nu se lăsa mai prejos, o căpetenie talibană a adăugat la această „ofertă” nu mai puțin de o sută de kilograme de aur, adică încă aproximativ 1,7 milioane de dolari. Recompensa urcă astfel spre trei milioane de dolari, sumă uriașă în țări ca Pakistanul sau Afganistanul, cu un PIB pe locuitor, în termeni reali (putere de cumpărare), de trei sau chiar opt ori mai mic decât al României. Ce ar fi făcut

oare ofertanții recompensei dacă incriminatele caricaturi ar fi avut drept autor nu una, ci 12 persoane diferite, așa cum s-a vehiculat la un moment dat? Ar fi extins fatwa asupra tuturor celor 12 și ar fi înmulțit cu 12 cuantumul recompensei?

Absurdul acestei situații, în care lumea islamică în ansamblul ei, adică o comunitate de peste un miliard de credincioși, se războiește nu cu o mare putere mondială, suspectabilă de eventuale intenții imperialiste, ci cu o țară incredibil de pașnică, de numai cinci milioane de locuitori și care a acordat autonomie până și urșilor polari din Groenlanda, este de-a dreptul șocant. Nu este nevoie de cine știe ce spirit analitic pentru a observa că, oricât de ofensatoare ar fi (și sunt!) pentru musulmanul de rând, caricaturile apărute în acel obscur jurnal danez de provincie, ele nu pot justifica un conflict de asemenea proporții. Cauza reală este, în realitate, alta: descoperind abia cu o întârziere de patru luni faimoasele caricaturi (dovadă că ele nu produsese războaie nici o gaură în cer), liderii

integriști au considerat probabil că au, în fine, un motiv suficient de credibil pentru a lansa chemarea la jihad. Momentul este apreciat, de bună seamă, drept favorabil, de vreme ce: a) președintele Iranului, pregătind asiduu producția de arme nucleare și acordându-și dreptul de a le folosi, declară holocaustul un mit și cere „ștergerea de pe hartă” a Israelului sau, măcar, „mutarea” acestuia în Europa; b) palestinienii au adus la guvernare, (prin alegeri democratice), gruparea integristă Hamas și c) undeva în zonele tribale administrate central, dar practic incontrolabile de la frontiera de vest (cu Afganistanul) a Pakistanului, Bin Laden și-a întemeiat, potrivit ziarului rus *Izvestia*, un stat propriu. Concluzia? Declanșat sub un pretext aparent slab, dar cu mare impact la publicul islamic, războiul caricaturilor, care a făcut deja numeroase victime, ar putea evolua ușor spre acea teribilă „ciocnire a civilizațiilor” profetită de Samuel Huntington. Liderii rezonabili ai lumii islamice, dar și ai Occidentului, nu ar trebui să negligeze deloc acest risc. ■

Roma vine la HBO

Roma legendară, Roma republicană, Roma imperială, pe scurt *Roma* – cel mai nou serial prezentat de HBO în această lună, o coproducție HBO și BBC. Serialul redă apusul Republicii Romane și nașterea Imperiului. Timp de 400 de ani, de la fondarea Republicii, Roma a fost cel mai bogat oraș din lume, o metropolă cosmopolită, cu o populație de un milion de oameni. Pasionații de istorie antică, dar și cei interesați pur și simplu de film au posibilitatea să pătrundă peste timp în fascinantă Romă.

Din nou Pascal Bruckner

Parafrazând un celebru vers dintr-un poem al lui Paul Eluard, *Care dintre noi doi l-a născocit pe celălalt*, Pascal Bruckner construiește de această dată o fabulă ironică și incisivă al cărei subiect este dezintegrarea prieteniei dintre doi pianiști virtuozii, aflați în pragul vârstei de 40 de ani, ce sfârșesc prin a se urî și disprețui. Libertinul Pascal Bruckner redevine oare un moralist cinic, scriind acest roman despre riscurile perverse ale imitației și seducției? Titlul pe care îl propune acum editura *Trei* este un roman ce apare pentru prima dată în limba română, *Care dintre noi doi l-a născocit pe celălalt* este considerată cartea lunii în librăriile *Diverta*.

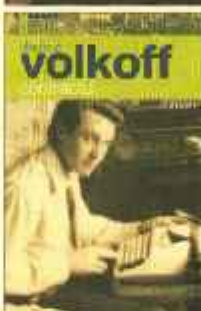

Parțial color

După ce a participat cu succes la peste 400 de saloane internaționale de umor, după ce a avut expoziții personale de caricatură la Ploiești, Giurgiu, Fredrikstaad (Norvegia), Tolentino (Italia) și Teheran (Iran), pioleșteanul Iulian PENA-PAI, cel mai laureat caricaturist român al ultimilor ani, s-a hotărât să expună și la București. Expoziția, care a fost vernisată la Clubul Caricaturiștilor și care va rămâne deschisă până în luna aprilie, reunește pe simeze peste 60 de desene, multe dintre ele publicate de-a lungul anilor, în revistele *Flacăra* și *Rebus*, și încununate cu 71 (!) de premii internaționale între care reamintim Oscarul Caricaturii GRAND PRIX Tokyo – câștigat în anul 1991. Și așa cum ne-a obișnuit cu surprize... grafice de fiecare dată, Iulian Pena-Pai și-a lansat la vernisaj și un excelent album de caricaturi

Parțial color, album ce adună între copertile sale peste 300 de desene, cu și fără cuvinte, semnate de acest „penițar” incomod și incisiv. Chiar dacă atât expoziția cât și albumul de caricaturi au fost intitulate *Parțial color*, avem în schimb de-a face cu 100% umor! (Aurel Ștefan Alexandrescu)

Contractul

Șansa îi surâde în fine lui Serge Maitese, autor aflat în căutarea unui contract: editorul Maur Theyssandier îi propune o colaborare tentantă cu frumoasa lui soție, Marie, care pregătește o enciclopedie a torturii. O intrigă strălucit construită, care-l ține permanent în suspans pe cititor. Victimele devin călăi, fiecare mutare modifică mizele jocului. O satiră socială cu neașteptate *flash-back-uri* istorice.

Oglinda cărților

Stația Pierzaniei, China Mieville, Ed. Tritonic – O carte mare cât

China. Mieville e cunoscut ca primul nume al SF-ului britanic la această oră. La 32 de ani, e autorul a patru cărți de succes. *Perdido Station* e o mostră de „high urban tech fantasy”, cel mai nou curent din lumea științifico-fantastică. O poveste despre zbor, și despre dragoste, cu un humanoid și o insectă care se iubesc furtunos, bună de spus de Saint Valentine, pentru zoofili. Dar și cu un aer întunecat, extras din Nouul Crobuzon, piesă de trilogie. **Nopti albe, nopti negre, Marian Coman, Ed. Tritonic** – Apar cărți noi la *Tritonic*, mai ales scrise de tineri. Numai că volumul ziaristului Marian Coman este unul special, un volum comprehensiv, dedicat prieteniei. În plus, e scris cu pasiunea frenetică, atât de caracteristică unei vârste clocotitoare. **Două luni în Europa, Silvia Colfescu, Ed. Vremea** – Despre călătoria unor români și peripețiile lor prin lumea cea largă. Nu e un ghid, nu e un memorial turistic, așa după cum traducătorul, editorul, autorul și ilustratorul de carte Silvia Colfescu ne avertizează încă dintr-începutul cărții. **Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi, Florica Bud, Biblioteca Dacia, Seria Proză** – O poveste de dragoste, cu patroni, neveste, amante, iubite, contemporaneitate, tot tacâmul. Scrisă, cu sentiment, de către o grațioasă poetă. Nu vă e îndeajuns? Dacă nu, atunci vă sfătuiesc să citiți și poemele pe care le comite autoarea, ar putea să vă apropie de timbrul ei cald. **Mașinaria cu aburi, Ioana Crăciunescu, Ed. Vinea** – O mare tandrețe zace între cinismele ocazionale ale cărții Ioanei. Poză, histrionism, sinceritate strecurată printre cele două. Până și poeta e un personaj (foarte) poetic, atât al propriilor cărți, cât și al propriei, palpitante, biografii. Poeta, ca și actrița. **Sex și paranormal, Ed. Corint** – Incubus și succubus, Lilith, venerarea fhalică, viol spectral,

amanti de pe altă lume, orgii supranaturale, sex cu extraterestri, sex și vrăjitorie, de ce erau arse pe rug vrăjitoarele. Bufet suedez, alegeți-vă ce vreți? Sau e un pic cam dur? Stați liniștiți, nu e vorba decât de o carte! **What He Ought To Know, new and selected poems, Edward Foster, Marsh Hawk Press, East Rockaway, New York, 2006** – Unul dintre cei mai buni poeți români în viață, care a vizitat și România. Poemele sale sunt în linia „lirismului uscat”, anglo-saxon, laconic, dar, neîndoișor, de foarte bună calitate. Foster conduce editura *TALUSMAN*, la care a apărut și o antologie de poezie contemporană – și va apărea și una numai cu poeți români. **Enciclopedia sexului, Dr. Ruth Westheimer, Ed. Lucman** – Un fel de dicționar în care poți să te duci direct la fanteziile, obsesiile pe care le ai. La toate nelămuririle pe care ți le-ai trecut în agendă poți primi un răspuns concis, de jumătate de pagină. O carte utilă, scrisă de o somitate în psihoterapia sexuală. **Umbra minotaurului, Alan Gibbons, Ed. Corint (Junior, Colecția Aventura)** – Mituri împletite, în ritm clasic și modern. Nume de personaje, ca în Legende de la Olimpului. Cărți *targetate* pe sufletul copiilor și adolescenților, dar de citit și de către cei mari, care mai visează, încă, din toate reținele, cu ochii larg deschiși. **Legiunea vampirilor, Alan Gibbons, Ed. Corint (Junior, Colecția Aventura)** – Epopeea lui Alan Gibbons este comparabilă cu toate cele dragi copiilor și, deopotrivă, actualității. O proiecție. Un joc. Legendeer. Gamemaster. Phoenix se bate cu „Maestrul jocurilor”. Dacă ați îndrăgit Harry Potter, dacă ați îndrăgit *Lord of The Rings*, este probabil să vă placă și *Legiunea vampirilor*. (M. Gălățanu)

A M P L U S

INTERNATIONAL LTD.

Membru ASOEXPO – Asociația Organizatorilor de Târguri și Expoziții din România

vă invită în Universul European al Cărții la,
„Salonul de carte și presă București“

Ediția a XI-a

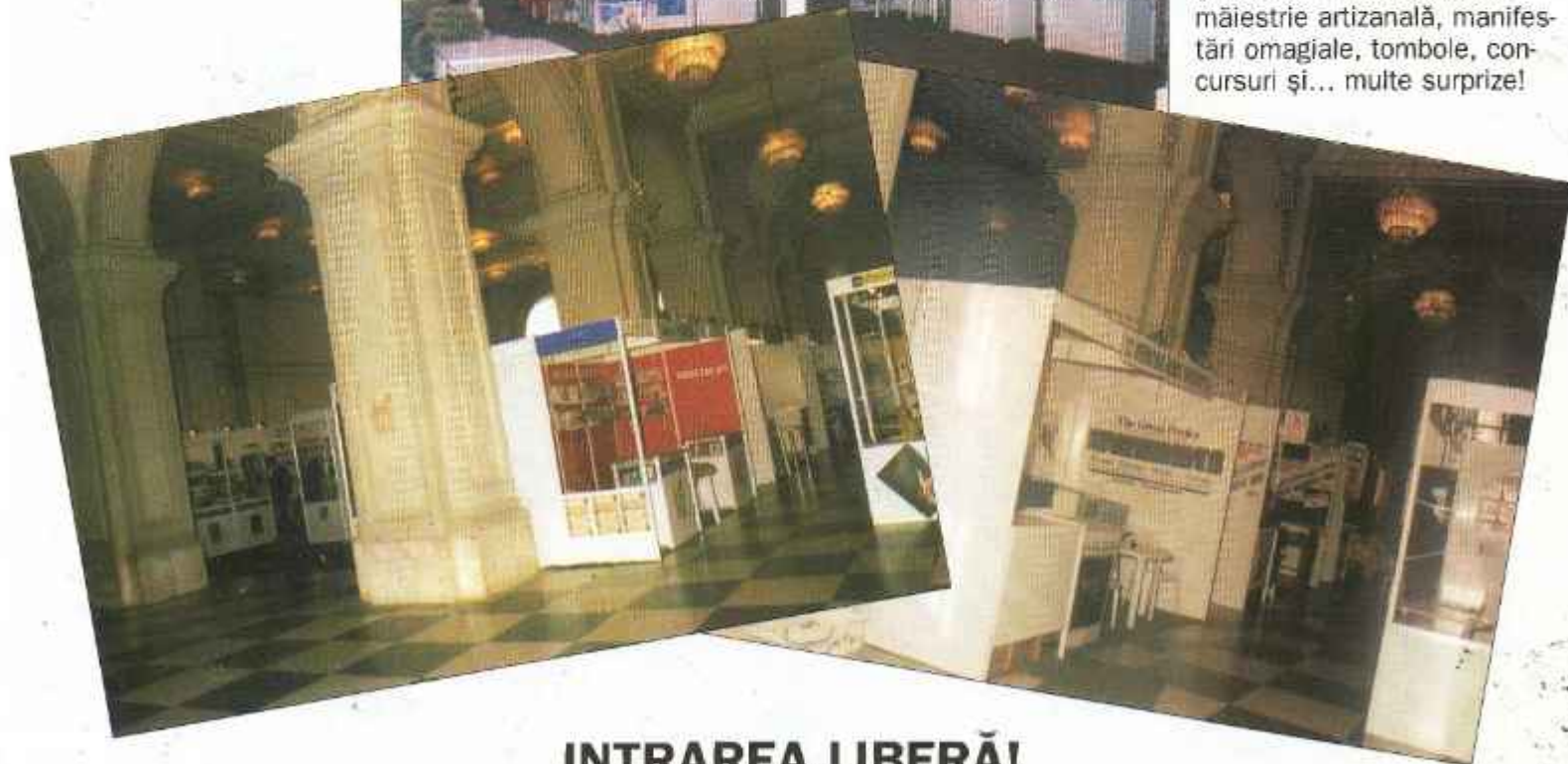
8-12 martie 2006, Muzeul Național de Istorie a României

Program de vizitare 10:00-19:00

Sunt prezente peste 100 de firme expozante: prestigioase edituri, difuzori și importatori de carte, agenții literare, institute și fundații culturale, muzee, institute de învățământ superior și reprezentanți mass-media.

Organizatorul și expozanții vă propun să luați parte la: lansări de carte, mese rotunde, recitaluri de poezie și muzică, demonstrații de măiestrie artizanală, manifestări omagiale, tombale, concursuri și... multe surprize!

INTRAREA LIBERĂ!

O carte pentru orice vârstă la prețuri promoționale!

Informații suplimentare la Amplus International Ltd.:

Tel/Fax: 021/211.08.69, 021/210.02.52; 021/211.27.87 și 021/210.33.90

e-mail: office@amplus.ro; amplus_ltd@yahoo.com; www.amplus.ro

Așteptăm cu plăcere vizita Dvs.!

„Lasă, băi, Tănase, le-arătăm noi case...”

Florin Chilian

Recunoscută ca având un stil elitist, muzica lui Florin Chilian a fost adaptată, spune el, la cerințele pieței, prin arhicunoscutele sale *Termopane* (Cântecul avocatului), ca un fel de pariu cu sine însuși că „va prinde” și așa. Și nu s-a înșelat. De atunci, mai binecunoscut publicului larg, el rămâne oricum un personaj original pe scena folk-ului românesc, un cantautor avangardist care îndrăznește să spargă tabu-urile societății. Și să redea folk-ului valoarea sa de manifest social. Dar dincolo de aprecierile criticilor de specialitate, ca și de bogata sa experiență festivalieră (vezi *Om bun*, *Baladele Sighișoarei* sau *Floare de colț*), Chilian preferă să se considere doar un... „musafir”! De altfel, așa îl și recomandă cartea sa de vizită. Ce conotație capătă această auto-apreciere într-un asemenea context și cum de-a ajuns la ea, aflăm împreună, de la autor.

**„Nu suport
modestia.**

**Sunt puțini oameni
verticali în
România
și ar trebui să iasă
mai în față,
să realizeze ceva,
că altfel ne la
dracu' pe toți!“**

▼ De unde provine acest „Chilian“?

– Un prieten bun de-al meu, preot la Biserica Armenească, mi-a spus că ar fi una dintre cele mai vechi familii armene, prezente pe meleagurile astea. Dar sincer, nu prea am avut eu legătură cu etnia... Și mă mai cheamă și Popovici – asta, ca să nu dezamăgesc pe nimeni!

– Talent muzical moștenit genetic?

– Am avut un dirijor de Filarmonică, printre străbunici.

– Și altfel? Dincolo de nume și familie, cine ne este „musafirul“?

– Un Săgetător, născut în București, pe 14.12.68, în cartierul Dosul Morii, așa se numea. Unde e acum târgul de mașini Vitan. După care am stat undeva prin Sălăjan, iar acum, mai nou, am renunțat la ceea ce înseamnă ideea de cartier.

– Pentru?

– Kilometrul 0,25, Piața Unirii.

– Termopane ai?

– Obligatoriu! De cea mai bună calitate.

– Și ce ascund ele?

– Cea mai confortabilă casă din lume, cu tot interiorul proiectat de mine. Fiind foarte micuță, am exploatat spațiul la maximum. Așa că, de la partea electrică până la designul biroului, am făcut totul cu mâinile mele. Mă liniștesc treburile casnice, șurubăreala, știi? Și-n general, dacă nu fac multe lucruri, nu înseamnă că-s tâmpit – doar comod.

– Dar viața de cartier dinaintea acestor termopane de-acum, te-a marcat în vreun fel?

– Doar în ceea ce privește copilăria. Însă nu se compară cu ceea ce înseamnă „cartier“ la BUG Mafia. Pe atunci erau „mahaiale“, mai exact – și asta e un cuvânt mai cald. Am avut, însă, experiențe de viață de la o vârstă de la care alții n-au nici amintiri, că na!, îți imaginezi, nu era o sihăstrie acolo! Am prieteni care au mai mulți ani de pușcărie decât au în libertate, deși am plecat de la linia de start în același moment.

**– Și ce a însemnat prima parte a aces-
tei „curse“ pentru tine?**

– A însemnat Liceul Matei Basarab, practicarea ciclismului dintr-a șaptea și titluri de campion național, până într-a zecea, când a început să mă intereseze muzica. Atunci l-am cunoscut pe Vali Sterian și, știi cum e la început, ți căram instrumentele pe la concerte, ca să am bani ca să termin școala la zi. După care ai mei și-au amintit că exist și-au început să-mi facă propuneri legate de facultate. Căci și-atunci era la modă, ca și acum, să ai patalamaua la mână. Și dacă aveai pe cineva unde trebuia, o obțineai chiar

fără să treci pe acolo – iar familia asta în care m-am născut era genul care cădea în piciorare, indiferent de orânduirea socială. Numai că, dacă tot habar n-au avut de mine 18 ani, i-am refuzat. Oricum, hotărâsem să mă ocup de muzică. Doar că la Conservator nu se făcea ce mă interesa pe mine. Iar o altă facultate pe care aș fi dorit-o, Psihologia, avea porțile închise de câțiva ani. Așa că-am ales să nu merg pe cărări bătătorite, ci împotriva curentului, să nu respect sistemul. Mi-am petrecut vremea prin biblioteci, lucrând cu mine însumi, pentru că sunt lucruri mai importante pe „inside“ de descoperit.

**– Și totuși, cine te-a ajutat să te formezi
ca individ?**

– Trei fete. Trei relații decisive, care m-au construit de-a dreptul. Mi-au dat, practic, definițiile alea care întregesc un om.

– Vorbim de relații „à la long“?

– Da, ultima s-a încheiat acum un an sau doi. Și-n urma acestor experiențe, știind din psihologie că o problemă începe să fie rezolvată din momentul în care vorbești despre ea – deci ți recunoști existența – am luat cea mai mare slăbiciune pe care o poate avea un om, partea sa cea mai fragilă și am pus-o „pe tarabă“, practic. Vorbind despre fiecare dintre aceste relații în cântecele mele. Însă nu în orice condiții! Și pe bani mulți!

– Dar nu ești modest deloc.

– Nu suport modestia. Sunt puțini oameni verticali în România și ar trebui să iasă mai în față, să realizeze ceva, că altfel ne la dracu' pe toți!

**– Vorbeai de bani, totuși: cât de
„mulți“, de fapt? Ți-ajung să-ți cumperi
casa la curte mult dorită?**

– Eh, marea realizare e că mi-am plătit datoriile, că am țigări tot timpul și benzină fuil în rezervor și că-mi închid telefonul atunci când dorm. Nu e nimic mai important decât asta! În rest, până la casă, căutăm sponsori. Noroc că mai sunt și oameni deștepți primprejur, care să-mi înțeleagă muzica, așa că lucrurile-s posibile.

**– Așadar, revenind la cele trei „muze“:
zici c-ai pornit devreme, cu motoarele
ambalate la maximum...**

– Exact. Ca „motoare“ care duc lumea înainte, după mintea mea, ar fi dragostea și ura. Iar eu, nefiind capabil de ură (și multă vreme am crezut că e un handicap al meu), am ales partea cealaltă și n-am ales rău deloc, deloc. O duc mai bine decât mulți care au respectat convențiile astea sociale, absolut false și aberante, și și-au trăit viața, dar pe lângă ea!

– Și cum se împacă cele două laturi ale

**personalității tale, cea romantică, profundă,
nostalgică și cealaltă, plină de ironie și
sarcasm?**

– Ironia și sarcasmul țin de spirit. Înseamnă că sunt un tip isteț și chiar sunt! Nu priviți oamenii în doar două nuanțe: alb și negru. Aici vorbim de un om în complexitatea termenului – pentru că suntem și îngeri și sfinți și curve și demoni. Eu sunt mai norocos, pentru că-am preferat să stau cu mine însumi mult timp și am toate motivele să mă bucur de cât am reușit să descopăr din personalitatea mea. A ținut vreo 18 ani drumul ăsta, pentru că a fost o chestie asumată și dorită din clipa în care am terminat liceul. Și-abia de curând, acum vreo doi ani, s-a încheiat cercul...

**– Unele voci spun că ar fi fost cam lungă
perioada asta de acumulare de care vor-
bești.**

– Asta pentru că-am vrut, doar, să fiu fiecare dintre voi, în tot acest timp – și cerșetor și „curvă“ și constructor și mecanic.

– Să experimentezi, așadar, real-life.

– Da, exact. Să văd toate fețele astea pe care le putem afișa pe social. De-asta mi-e foarte simplu acum să fiu eu însumi. Și-n spatele fiecărei experiențe a acestei lungi perioade, a rămas câte-un marcaj, care s-a tradus muzical, în final, printr-o melodie. Iar acum nu mi rămâne decât să le fac publice.

**– Dar spuneai că și prietenii ți-au fost
aproape și sunt importanți pentru tine...**

– Chiar foarte. Păi, cine îți dă măsura a ceea ce ești, decât privirea unui prieten? Ei îți mai trag câte-un șut: „Băi, vezi că derapezi!“ Pentru că e important să-ți cunoști limitele, să te poți poziționa corect în raport cu tine însuși. Căci dacă te lei după ceea ce se întâmplă în societate, ajungi la balamuc! Sau ajungi un „om normal“. Iar eu, oricum, n-am trecut nici de vârsta de 21, după care mai devii și „om mare“, adică un tâmpit! Ori eu nu vreau să fiu nici una, nici alta.

– Ai fost și trădat în prietenie?

– Da, e normal să se întâmple într-o lume în care funcționezi ca animal social. Nu te poți închide într-un „turm de fideș“, cum fac marea majoritate a „premiantilor“ României, făcând „contract-bandă cu fideșul! Dacă ieși, însă, în agoră, la luptă, ca mine, ai parte de tot felul de surprize, multe neplăcute.

**– Și tu, de când, mai exact, ai făcut-o, la
modul serios? De când ți „chinul“ mâinile
pe chitară și inspirația în versuri?**

– De vreo 8 ani, de vreo 5 e OK, odată cu albumul de debut *Iubi* (Interfața la realitate). Nu dau în clocot, dar nici nu tremur de frig. Totul e legat de decizii, știi? Mi-am spus la un moment dat:

„Nu sunt un prietenos. Încin să-i tratez pe ceilalți ca pe niște imbecili a priori. Dar cei care reușesc să depășească zidul dintre noi, înseamnă că-s OK de respectat, oameni de calitate. Și nici nu mă folosesc de cineva – un prieten îl ai nu să-i ceri bani cu împrumut sau să-i plângi pe umăr la greu. Fiecare are propriile necazuri. Depinde, însă, și de calitatea celor din jur.”

„stai, mă, că viața o trăiești altcineva” și-am schimbat macazul. E important să ai reperele corecte și ceva noroc. Iar eu am avut, recunosc. Cred că și de-asta nu sunt ranchiunos sau mârâit și încerc să fiu înțelegător cu mine însumi.

– Și cine te invită la cântări, ca „musafir”?

– Mult. Sunt un tip plăcut, să știi... nu miros a transpirație, mă spăl dimineața pe ochi... nu ies niciodată din casă până nu fac duș! Și, deși, după mintea mea, n-am logică, habar n-am să cânt la chitară și nu sunt un poet – doar un bun povestitor despre mine însumi – la un nivel mai profund, serios vorbind, cred că lucrurile se întâlnesc. Dacă nu, ești un dobitoc care trăiești doar ca să tragi apa la wc și să plătești facturile! Se pare că cei pe care eu am mizat în demersul meu, chiar există – altfel n-ar mai avea loc nici interviul acesta, nu? Am mizat pe un cal câștigător. Asta-i tot. Iar dacă ești diferit, prin muzica ta, ține-o tot așa, zic eu, chiar dacă nu le ești simpatic multora. Sunt pline cimitirele de oameni „simpatici”! Iar eu cred că, până la urmă, valoarea unei idei nu ți-o dau linguiștorii, ci și ăia care mai latră și mușcă. E chiar sănătos să existe un echilibru între numărul celor care te respectă și ceilalți, imbecilii care sunt prin natura lor „suflete de slugă”.

– La ce zonă socială te referi acum?

– Păi, lumea politică e plină de imbecili, impostori și „curve”; politicienii-s

doar niște bișnițari cu platfus mental. Știu doar să apară prin piețe, acolo unde este acoperire media. Cîr și pâine – încă funcționează relația asta. Încă se cere...

– Și într-o atare situație, piața nu trebuie educată?

– Nu-i treaba mea să fac lucrul ăsta. Eu am așa, o potecă, unde mi-e confortabil. Poate pare modestie, dar în sistemul ăsta din România, în care totul este cu fundu-n sus, e de fapt vanitate maximă. Nu cobor la nivelul publicului cum fac tot felul de „mari artiști”. Pentru că un artist adevărat este mai presus de nivelul mizeriei ăsteia zilnice. Și-atunci trebuie doar să dai celor care te ascultă, toate argumentele necesare, pentru a-i determina să-și dorească o apropiere de nivelul tău. Eu doar prezint o variantă. Le arăt doar, că e posibil și așa. În rest, e dreptul lor să aleagă. Din păcate, însă, lumea artistică e plină de impostori, de muzică „semipreparată”, de burice goale pe portativ. Industria noastră muzicală e un fel de casă de curve, iar pe criticii muzicali îi poți cumpăra cu o bere. În condițiile astea, nici nu mă miră că abia după 4-5 ani îmi este înțeleasă muzica! Iar radiourile promovează gagici, pentru favori sexuali, sunt cazuri notorii. Sau pe bani.

– Ceea ce ți s-a propus și ție?

– Bineînțeles. Cu primul album, de debut. Și-am refuzat, gândindu-mă că mai bine m-apuc să spăl parbrizul. Dar chiar și acum sunt difuzat doar la câteva radiouri. Însă n-am probleme... nu radioul mă recomandă ca artist, ci calitatea pieselor mele. Chiar transmise așa, din gură-n gură. Mai jos de-atât nu poți cădea. Dar revenind la ideea echilibrului necesar, cu cei câțiva oameni care într-adevăr fac muzică bună, am o relație foarte OK.

– Spuneai că e important să-ți cunoști limitele. La o introspecție mai serioasă, cam ce ar fi de descoperit în cazul tău?

– N-ai vrea să știi... Dar e important să încerci să ți le depășești, cumva... s-ar putea să ai surprize plăcute. Iar celelalte, fac parte tot din tine, ca om, nu? E mai bine, totuși, să ți le cunoști, decât să te trezești că, într-o anumită situație, n-ai colană vertebrală și nu știi de ce...

– Ai avut momente de genul acesta, în urma cărora ai regretat modul în care ai reacționat?

– Sunt impulsiv și-n unele momente regret. Sunt coleric, temperamental... mă enervez foarte ușor. Dar am învățat în ultima vreme să-mi și treacă, totuși. Nu mă mai macin atât, nu mă mai consum pe termen lung...

– Și pe scena relațiilor intime?

– Eh, cu ele sunt la fel de comod ca și-n viață. Le las să facă ce au de făcut. Mai ales dacă sunt inteligente, așa cum îmi plac mie. Căci nu suport oamenii proști! Așa că mi le cam iau de la dudui. Dar e OK: se transformă-n muze. Deși nu cer prea mult: să fie îngrijite, cochete, să nu scuipe pe stradă când sunt cu mine, deci să fie feminine. Nu mă atrag cum dau ele cu piciorul în minge! Norocul meu că e plină România de femei frumoase – la kilogram!

– Și vocea, cum ți-o întreții? Ai avut probleme vreodată?

– Nu beau apă rece și nici apă „cu bure”. Dar am avut o infecție pe corzile vocale o dată, când am stat mut vreo lună jumătate.

– Hai, lasă-mă!

– Dacă-ți spun... mut ca peștele! Comunicam prin bilețele. Teribil. Cât privește vocalizele, nu știu să fac. Eu doar cânt, să-mi încălzesc corzile vocale. Altfel, nu știu muzică, de fapt. Asta cred că m-a și salvat de cărări bătătoare. Și nu beau alcool niciodată, înainte de a cânta. Prefer să fiu lucid pe scenă, lăsând doar adrenalina să-și facă treaba. La fel, nu scriu piese în urma vreunei aventuri bahice.

– La o retrospectivă rapidă a existenței tale, ce frustrare mai mare sau ce angoasă îți bântuie memoria?

– Cu bacul la mate am avut un blocaj emoțional și... ce-ar mai fi? Ah, și locul în care am copilărit. Decât să fiu nevoit să mă întorc acolo-n Sălăjan, mai bine-mi iau serviciul! Și ăsta ar fi sacrificiul suprem al vieții mele, crede-mă! Să devin un „mort umblător”.

– Ce te sperie acolo, de fapt, atât de rău?

– Nu accept să fac pași înapoi. Drumul e spre înainte sau unde ești deja. Altfel, renunț la muzică – pe bune! Sau mă fac politician și le rezolv pe toate.

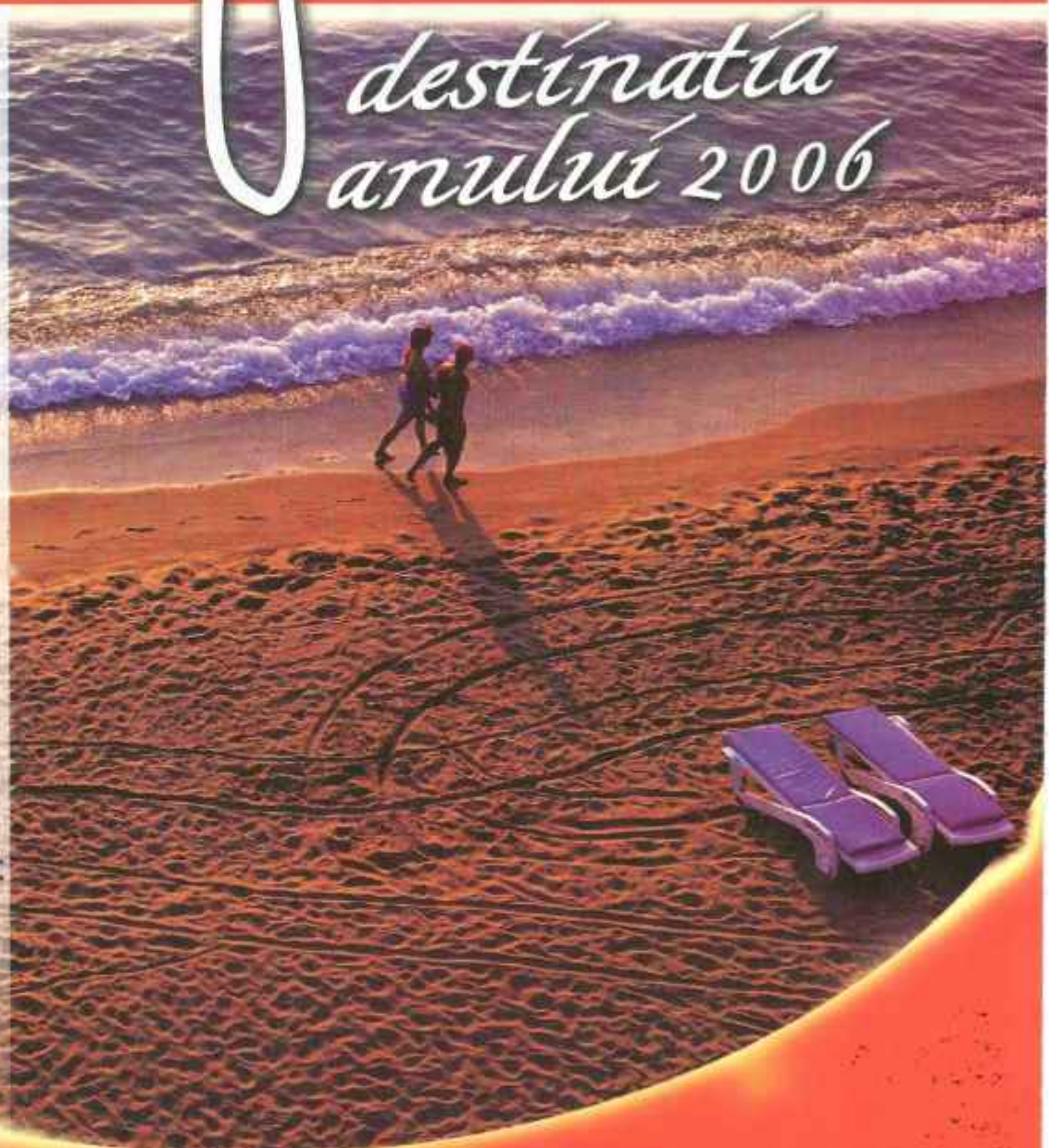
– N-ai renunța tu, la statutul de „musafir” al folk-ului la care ții atât.

– Să știi că e o „ocupatie” foarte dură și grea! Eu am luptat să mă „calific” la a fi „musafir”. Nu a fost un cadou. Cât timp nu sunt „angajat” la muzică, înseamnă că încă mai pot respira – și ăsta e lucrul cel mai important pentru mine! Păcat că nu se face și carte de muncă în meseria asta! Deși nu mi-a plăcut niciodată ideea de-a avea carte de muncă, de a fi integrat într-un sistem în care, trebuind să muncești, practici mori în fiecare clipă câte puțin, cumpărându-ți, astfel, viața. Și ce fel de viață? După ce că mor, trebuie să mai și muncesc pentru asta?!...

text: Marina Loizou

foto: Octavian Tibăr

Cipru

Hotel 3*
419 euro

Hotel 4*
518 euro

Hotel 5*
569 euro

Servicii incluse:

- transport avion
Bucuresti-Larnaca-Bucuresti
- 4 nopti cazare+demipensiune
- Masa festiva de Pasti
- transfer aeroport-hotel-aeroport
- ghid vorbitor de limba romana

PrestigeTours

Strada George Enescu nr 31,
Bucuresti
Tel: 319.77.94/95/96/97; 312.60.95
Fax: 319.77.93; e-mail:
office@prestigetours.ro
www.prestigetours.ro

ButterflyTourism

Str. Barbu Delavrancea nr.23
Bucuresti, sector 1
Tel: 21-223 78 03/21-223 78 86
Fax: 21-223 03 69
office@butterfly.ro
www.butterfly.ro

Ultramarin Travel

Bv. UNIRII nr. 55, bloc E4a, parter
sector 3, Bucuresti
Tel: 326 44 92/326 44 93
Fax: 326 44 91
office@ultramarine.ro
www.ultramarine.ro

Ford trage linie și face calcule

Compania Romcar a prezentat datele de vânzări ale Ford în anul 2005 și planurile sale pentru anul în curs. Pe fondul creșterii generale a pieței auto, vânzările din România au fost cu 52% peste cele ale anului precedent. Romcar a vândut 7.749 de unități, dintre care 5.354 au fost autoturisme.

Se pare că meritul pentru această creștere ține de consolidarea rețelei de dealeri și inaugurarea a 14 noi showroom-uri. Investiția pentru acestea s-a ridicat la 10 milioane de euro. Un alt factor important a fost și suplimentarea perioadei de garanție cu 12 luni fără limită de kilometri.

În 2006, obiectivul de vânzări prevede un număr de 10.000 de unități și o cotă de piață de 7,5% din piața de import. Cifra poate părea extrem de ambițioasă în condițiile în care este de așteptat ca piața să crească cu doar 10%. Cu toate acestea, compania a anunțat deja o dublare a vânzărilor pentru luna ianuarie prin comparație cu ianuarie 2005.

Tot în 2006 au fost pregătite câteva premiere „apetisante”. Alături de Focus S-Max, Transit sau Galaxy, își vor găsi locul și Focus CC și mai ales Focus ST.

Acesta din urmă este propulsat de un motor în cinci cilindri cu o capacitate de 2,5 litri împrumutat de la Volvo. Puterea maximă oferită este de 223 CP. Focus ST poate atinge prima sută de kilometri în 6,5 secunde, iar viteza se apropie de 250 km/h.

Kia atacă la Geneva

Aflată în plină relansare, Kia Motors va prezenta la salonul auto de la Geneva trei premiere mondiale. Două dintre acestea sunt automobile de serie, în timp ce al treilea este un automobil concept.

cee'd (pronunțat „seed” și scris cu litere mici) prefigurează viitorul model din clasa compactă pe care Kia îl va produce începând cu decembrie 2006 în prima sa fabrică europeană, la Zilina în Slovacia.

O apariție interesantă, modelul coreean cu nume ciudat îl va face pe mulți să-și dorească un produs de serie măcar pe jumătate la fel de agresiv. Menit să atragă atenția, cee'd se poate transforma într-un automobil de succes mai ales că nu va mai fi afectat de taxele de import.

Gregory Guillaume, designer șef la Kia, susține că și-a dorit ca cee'd să fie incitant: „Am dorit ca cee'd să fie cât mai frumos, rafinat și precis posibil executat. Am dorit să prezentăm acest concept ca punctul de plecare al noului ADN Kia în design, să subliniem că această mașină este proiectată și produsă în Europa pentru a îndeplini 100% așteptările clienților europeni.”

Alături de automobilul concept vor sta versiuni noi ale modelelor Carnival și Sorento.

Mai înalt, mai lat dar mai scurt decât modelul precedent, noul Carnival a fost proiectat special pentru piața europeană și promite clienților îmbunătățirea calității materialelor, confortului și versatilității interioare.

Versiunea 2006 a SUV-ului Sorento beneficiază de noi motorizări cu performanțe superioare, modificări ale designului exterior precum și îmbunătățiri la nivelul confortului, calității și siguranței. Sorento va putea fi echipat cu o motorizare diesel de 170 CP ce livrează cu 21% mai multă putere sau cu un V6 de 3.3 l și 235 CP.

BMW îți cumpără mașina

Automobile Bavaria oferă posibilitatea achiziționării oricărei mărci existente pe piață ca avans pentru un automobil nou, marca BMW sau Mini. În ofertă sunt incluse chiar și autoturisme din producția autotona. Sistemul Bay Back a fost

implementat de Automobile Bavaria la sfârșitul anului 2003. Astfel, în 2004 s-au comercializat 280 de mașini prin intermediul acestui sistem, în 2005 au fost vândute 333 de mașini, iar pentru 2006 compania estimează că se vor vinde peste 500 de mașini. Mașinile cumpărate de la clienți sunt verificate, reparate și recondiționate în funcție de problemele avute. După aceea sunt scoase la vânzare și oferite cu garanție. Clienții interesați de vânzarea propriilor mașini nu au nevoie de o programare prealabilă, iar evaluarea se face gratuit.

Text și foto: Mugurel Mărgărit

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
50 lei
(500.000 lei vechi)

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră
este 24.03.2006, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Mégane. Evoluție

Debutul primăverii aduce în

România Noul Renault Mégane, o mașină cu o personalitate puternică ce beneficiază de o plăcută evoluție estetică.

Modificările aduse modelului Mégane se transpun în cele patru caroserii ale gamei: Bicorp, Sedan, Coupé-Cabriolet, Mégane Renault Sport – disponibile încă de acum în România – și Estate, versiune așteptată să apară ulterior.

Dintre toate, Mégane Sedan a totalizat 70% din vânzările gamei și, de aceea, este de așteptat ca succesul acestuia să se perpetueze odată cu noua gamă Mégane. Gamă ce rămâne referință în segment și își conservă atuurile în ceea ce privește comportamentul rutier, plăcerea de a conduce, siguranța activă și pasivă (certificată cu 5 stele la testele Euro NCAP).

Exterior restilizat

Designul inovator Mégane evoluează și oferă noului model „o privire mai pătrunzătoare” și o formă a părții spate mai modernă. Renault a conceput Noul Mégane pentru a fi o referință a segmentului său. Cu un aspect al părții frontale mai rasat, linii accentuate și robuste, Mégane degajă o impresie de forță și dinamism, senzație întărită de noile proiectoare, calandru adâncit și bara de protecție față cu un aerator mai mare. Farurile de ceață sunt poziționate mai în afară, după modelul inițiat la Mégane Renault Sport. Ștergătoarele de parbriz de tip „flat-blade” îmbunătățesc aerodinamica și reduc zgomotul la viteze mari.

Partea din spate beneficiază de o nouă bară de protecție și, de asemenea, de blocuri optice translucide. În plus, modelul are parte de noi elemente și culori pentru caroserie.

Interior mai sportiv ca niciodată

Noul Mégane propune tapiterii în culori noi și ambianțe mult mai rafinate: post de conducere tip „cockpit”, o planșă de bord din materiale plăcute la atingere, frână de mână tip aviație și o grafică elaborată a tabloului de bord.

Inginerii Renault au echipat Mégane cu noi funcții pentru a face viața la bord mai simplă și mai plăcută: sistem de asistență la parcare cu spatele, senzori de ploaie și lumină, climatizare cu funcționare optimizată și filtru de carbon activ.

Mașină de referință în siguranța activă și pasivă

Mégane confirmă expertiza Renault în materie de siguranță. Dispozitivele de asistență la conducere asigură un control perfect al vehiculului, ajutând la menținerea traiectoriei în situații de urgență: ABS Bosch de ultimă generație cu repartitor electronic al forței de frânare (EBV), asistență la frânarea de urgență (AFU), sistem antipatrulaj (ASR), control dinamic al traiectoriei (ESP) și sistem de supraveghere a presiunii în pneuri. În funcție de caroserie, Noul Mégane primește în standard șase airbag-uri și centuri de siguranță cu dublă pretensionare și limitator de efort pentru locurile din față.

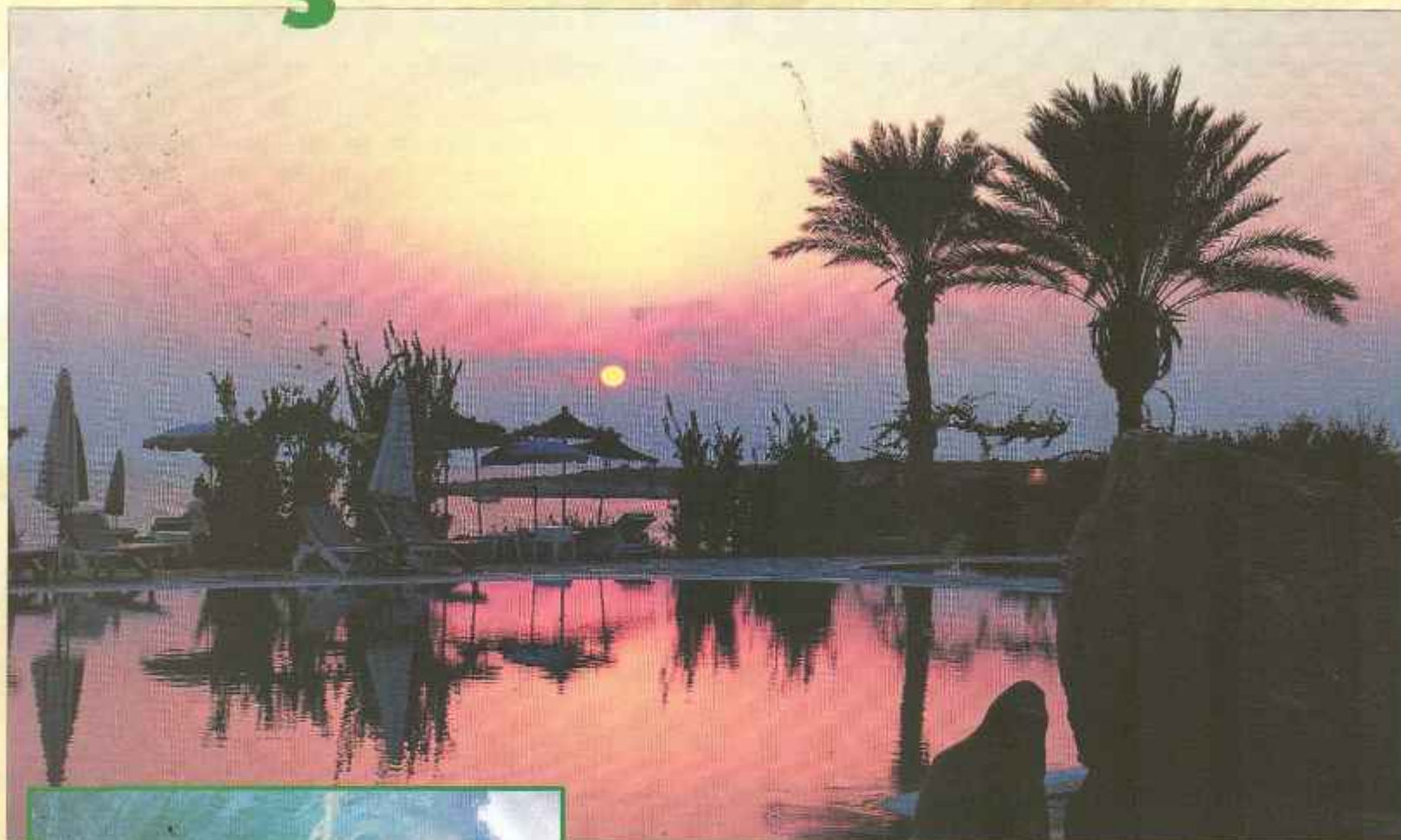
Mégane este prima mașină din clasa sa ce a obținut 5 stele Euro NCAP, iar versiunea Coupé-Cabriolet rămâne în continuare singura mașină de acest tip cu număr maxim de stele.

În România, Noul Mégane Sedan dispune de trei motorizări pe benzină (1,4 16v 100 CP; 1,6 16 v 110 CP; 2,0 16v 135 CP) și trei motorizări turbodiesel common-rail (1,5 dCi 80 CP și 100 CP; 1,9 dCi 120 CP). Mégane Renault Sport beneficiază de un motor de 2,0 16 v Turbo ce dezvoltă 225 CP. Prețul CIP (fără taxe) de intrare în gamă al unui Mégane Bicorp 1,4 16v 100 CP este de 10.919 (13.123 euro TTC). Pentru Mégane Sedan având aceeași motorizare, prețul CIP este de 11.342 euro (13.631 euro TTC).

Un atu în plus de care beneficiază noua gamă Mégane este că orice comandă făcută în perioada 1-31 martie beneficiază de o garanție de patru ani în limita a 100.000 km.

Paște în Tener

Vrei ceva inedit de Paște? Ce zici de un loc exotic unde poți face plajă și sporturi acvatice atâtă cât ai chef, iar soarele nu arde prea tare? Un loc unde marea se împletește cu muntele, iar peisajul selenar se ntrece cu grădinile luxuriante... Evident, preferi să nu te duci la capătul pământului pentru toate astea.

O insulă în Atlantic, unde-i cald și bine tot anul... Deși coasta africană e doar la câțiva kilometri, temperaturile din Tenerife nu împrumută nimic din „uscăciunea” și fierbințeala continentului vecin. De altfel, însăși „porecia” celor 7 insule ale arhipelagului Canare vine de la temperaturile (sublime) de 20-22 de grade C: *Insulele Primăverii Eterne*. În zilele cele mai reci, termometrele nu coboară sub 15 grade, iar în tolu veni, zilele cele mai „hot” abia ajung la 30 de grade. Din acest motiv, schimbarea anotimpurilor se face pe nesimțite. Sudul insulei este în mod normal mai însorit și mai călduros decât nordul, unde norii adunați de vânturile *Alisios* (Alizeele) sunt blocați în văi și pun umărul la umezeală. Pe de altă parte, nordul este mai verde, dar dacă alegeți să faceți o excursie acolo, nu uitați să luați o geacă pentru vânt și ceva de ploaie.

Așadar, dacă vă hotărâți să plecați în Tenerife, e bine să știți că mergeți

într-o insulă vulcanică („bătrână” de 8-12 milioane de ani), pe care localnicii o numesc „Insula contrastelor”. În mijlocul ei tronează un munte uriaș, Teide, înalt de 3.718 m, care este deseori acoperit de zăpadă (ba chiar, pe niște versanți se practică și schiul). Se vede din orice colț, și e chiar interesant să stai la plajă, să te băiești în mare și să privești spre piscul acoperit cu zăpadă. Se bănuiește că vârful vulcanului nu a explodat ci s-a prăbușit în propriul crater, în manualele vulcanologilor acest fapt fiind pomenit dragi, cea mai mare prăbușire a unui crater din lume. Activitatea vulcanică din Tenerife a început în urmă cu 500.000 de ani, iar ultima erupție a avut loc în 1909, undeva pe lângă Santiago del Teide.

Dispoziția de „holiday” mi-a venit chiar de la aeroport, când am dat nas în nas cu abundența de flori multicolore și palmieri impecabili. Iar senzația de bine s-a instalat complet după ce m-am

cazat și am ieșit în inspecție pe balcon. Mă aflam în Las Americas, una dintre principalele zone turistice ale insulei și... aveam o priveliște de vis, cu o panoramă cum văzusem doar în reviste. La orizont distingeam o insuliță despre care mai târziu aveam să aflu că a fost descoperită de Cristofor Columb, în drumul lui spre Lumea Nouă, și că se numește La Gomera. Marea era o

adevărată scenă pentru sutele de surfiști, care-și etalau mișcările și plonjările cu o vivacitate demnă de turneele olimpice.

Din prima zi am devenit un abonant al mini-trenulețului care face diverse rute de-a lungul lui Las Americas (împreună cu cei mai fideli clienți – familiile care-și plimbau copiii), explorând astfel vestul coastei. Am urcat, la un moment dat, pe unul dintre versanții muntelui, minunându-mă de splendorile sate cu vile ca în filme și admirând panorama inegalabilă a muntelui care coboară spre mare. Eram deja invidios pe locuitori, care se trezesc în fiecare dimineață cu asemenea peisaj sub nas și mă imaginam la pensie, savurându-mi micul dejun și cafeaua (că de cină romantică, probabil n-o să se mai pună problema!).

Altădată m-am înscris într-o excursie opțională pe un vapor cu „fundul de sticlă”. Vroiam să văd delfini și balene. Mă rog, balene n-am văzut, dar mărturisesc că am avut noroc să întâlnim trei delfini prietenoși. Cel puțin o oră au avut chef de zbânțuială. Ne-au însoțit, înotând în paralel cu noi și oferindu-ne un spectacol unic de piruete și sărituri pe care și cel mai dresat delfin ar fi fost invidios.

Am ajuns și la Puerto de la Cruz, al doilea oraș turistic al insulei (după capitala Santa Cruz). Spre deosebire de stațiunile moderne din sud, El Puerto se află pe lista iubitorilor de relaxare de la sfârșitul secolului al XIX-lea, când a fost construit primul centru SPA, *Hotelul Casino Tauro*. Grădinile luxuriante și atmosfera agreabilă sunt principalele trăsături ale acestui oraș. M-am minunat de frumusețea clădirilor în care arta se împletește cu istoria; m-am minunat de biserică Nuestra Señora de la Pena, de castelul lui San Felipe sau vechiul chei unde sunt ancorate mico-

Infoagenții

Prestige Tours

(www.prestigetours.ro) 319.77.94

Hotel Gala 4* – 769 de euro

Servicii incluse:

- bilet de avion, zbor direct, București-Tenerife Sud-București;
- transfer aeroport-hotel-aeroport;
- 5 nopți cazare (camere standard) cu demipensiune hotel 4*/5*;
- asistență turistică pe tot parcursul excursiei.

Butterfly Tourism

(www.butterfly.ro) 223.78.86

Costa Adeje Gran 5* – 849 de euro

Servicii incluse:

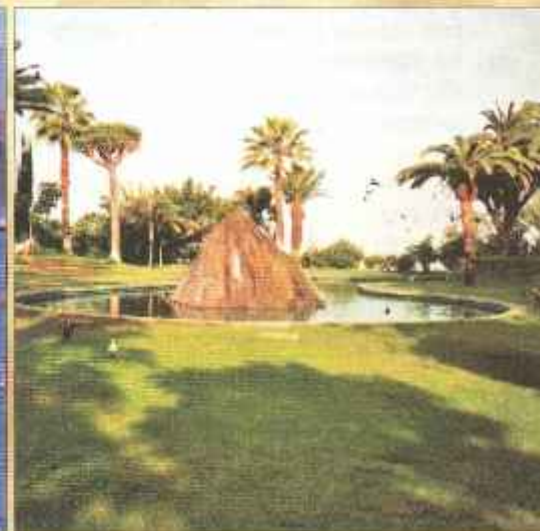
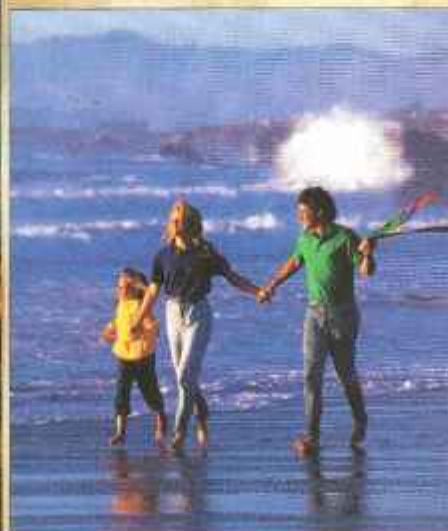
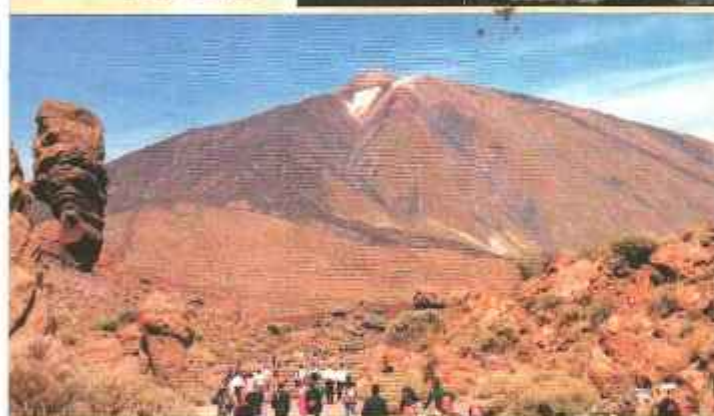
- bilet de avion, zbor direct, București-Tenerife Sud-București;
- transfer aeroport-hotel-aeroport;
- 5 nopți cazare (camere standard) cu demipensiune hotel 4*/5*;
- asistență turistică pe tot parcursul excursiei.

tele bărci ale pescarilor. Seara, străzile de lângă Piața del Charco și promenada sunt la fel de vivace ca-n timpul zilei, parcă toată lumea se plimbă, parcă toată lumea mănâncă la restaurantele de pe malul mării, parcă toată lumea e lipsită de griji...

Evident, nu m-am putut abține și am vizitat muntele care domină insula (Teide) și Parcul Național Las Canadas, unde am descoperit un peisaj selenar, datorat bineînțeles puternicelor erupții vulcanice. Când m-am săturat de piatră seacă, m-am dus în Loro Parque, despre care se spune că este cel mai mare și mai frumos parc al Europei. Grădina cu vegetație exotică găzduiește o impresionantă colecție de papagali, dar și un imens acvariu oceanic, plus o casă a pinguinilor și o altă a grațioaselor păsări flamingo.

text și foto: Ciprian Enea

Știi că ai
noroc?
Pentru tine,
Dumnezeu
a inventat
Tenerife.

Boli parazitare transmise de la animalele domestice la om

Deși par inofensivi, prietenii necuvântători ținuti pe lângă casă sau chiar în apartamente pot reprezenta un pericol deopotrivă pentru copii și adulți. Există o serie de boli parazitare deosebit de grave pe care le putem contracta atât de la pisici și câinii vagabonzi cât și de la animalele de apartament. Bolile parazitare care pot fi contractate de la animalele de apartament sunt *hidatidoza*, *toxocaroză* și *giardioza* (la câini) respectiv *toxocaroză*, *toxoplasmoza* (la pisici). Spre exemplu, câinele este cea mai importantă gazdă definitivă pentru *hidatidoză*. Cel mai expus infecției cu *Echinococcus granulosus* (responsabil de *hidatidoză*) sunt câinii care frecventează abatoarele, stănilile și fermele, deci în special animalele din mediul rural. Din păcate, se observă o urbanizare a bolii în momentul de față, explicabilă prin numărul mare de câini comunitari infectați. Persoanele care dețin câini de apartament scot câinii în parcuri, iar aceștia, deși sunt ținuti în condiții igienice și sunt controlați, iau boala de la câinii vagabonzi.

Câinii își pot contamina stăpânii în următoarele modalități: poluează solul, apa, iarba, legumele din mediul înconjurător cu fecale care conțin ouăle parazitului *Echinococcus granulosus* (o formă de tenie care nu stă însă în intestin precum stau *Tenia solium* sau *Tenia saginata*), rezistente la variații mari ale factorilor fizici din mediu; dacă se culcă pe pardoseală, covor vor polua locul cu

Elementele cheie în prevenirea infecției sunt: evitarea contactului cu pisicile, spălarea fructelor, zarzavaturilor și a mâinilor după manipularea câinii, fructelor etc. care pot fi contaminate cu oochiști, prelucrarea termică a câinii (carne prăjită la temperatura de cel puțin 60° C sau congelată la -20° C sau fiartă în apă la 100° C). În prezent se studiază posibilitatea creării unui vaccin care să prevină infecția cu *toxoplasma gondii*.

ouăle parazitului; din cauza mâncării provocată de ouăle de tenie care se elimină, câinii se ling în regiunea anală și iau pe limbă aceste ouă pe care le transmit stăpânului dacă îl ling pe mâini, pe față. Odată cu apa, legumele nespălate sau prin intermediul mâinilor nespălate, ouăle ajung în organismul uman, mai exact în partea superioară a intestinului subțire, unde sub acțiunea bilei, membrana care învelește oul este topită și se eliberează embrionul de tenie. Acesta străbate mucoasa intestinală și este antrenat în circulația sanguină. Embrionii se localizează în diferite organe (60% în ficat, 30% în plămâni, 10% în restul organismului) formând chisturi hidatice. Hidatidoza este o afecțiune foarte gravă, pentru că poate împotrivi oamenii indiferent de vârstă, se diseminează în toate organele, este recidivantă și provoacă deficiențe funcționale organului unde se localizează. **Toxocaroză** – boală care poate fi luată de la câine/pisică provoacă sindromul *larva migrans visceralis* (larvele migrează în diferite organe și țesuturi). Infecția este mai frecventă la copii, mai ales că micuții au obiceiul să introducă în gură pietricele, pământ care pot fi poluate cu dejectii de câine, pisică (de pildă, în parcuri, unde câinii vagabonzi sunt prezenți adesea). Manifestările clinice sunt variate, mai frecvente sunt cele de tip alergic (erupții urticariene) sau respirator (simulează un astm bronșic), există și localizări foarte grave cum sunt cele oculare sau cerebrale. Măsurile de prevenție sunt, ca și în cazul hidatidozei: identificarea sursei ouălelor de *toxocara*, igiena personală, tratarea câinilor și pisicilor purtătoare a ouălelor acestor paraziți, evitarea accesului copiilor în zonele cu solul contaminat cu fecalele animalelor. **Toxoplasmoza** este o altă boală, răspândită în special de pisici.

Boala, provocată de către protozoarul *Toxoplasma gondii*, parazitează orice animal cu sânge cald, dar cu precădere pisicile. Infecția poate fi transmisă pe cale digestivă, transplacentară sau prin transfuzii de sânge. Transmiterea pe cale digestivă se realizează prin consumul de alimente infectate cu oochiști eliminați de pisică, a laptei nefiert care conține oochiști sau prin consumul câinii de porc, oaie, vacă, pasăre contaminată cu chisturi de *Toxoplasma gondii*. Transmiterea transplacentară are loc în cazul în care femeia gravidă se infectează în decursul sarcinii respective. Transplantul de organe sau transfuzia de sânge favorizează transmiterea parazitului. În *toxoplasmoza* dobândită infecția evoluează de cele mai multe ori asimptomatic la organisme competente imunologic, fiind descoperită întâmplător cu prilejul unor examene serologice ocazionale. Caracterul latent nu elimină posibilitatea de activare a infecției atunci când este alterată capacitatea de apărare a organismului. Manifestări nespecifice sunt: febra care apare ca simptom unic sau în asociație cu alte simptome – cefalee, dureri musculare sau arteriale. Dintre manifestările specifice, avem umflări ale ganglionilor, prurit, urticarie, eritem etc., afectări oculare – retinocoroidită. Boala dă forme grave la persoanele cu HIV sau care au suferit transplanturi. La aceste persoane dă febră, frisoane, hepatită, miocardită, meningoencefalită. Netratată, infecția este fatală acestor bolnavi. 1/3 dintre adulții din Europa și SUA au anticorpi pentru *Toxoplasma gondii*, însă, două categorii de persoane sunt mai expuse *toxoplasmozei*: femeile gravide (la care transmiterea transplacentară la făt poate da avort spontan sau malformații) și persoanele imunodeficiente.

Text: Alice-Claudia Gherman

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.03.2006

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Laropharm

O prețioasă lecție de armonie

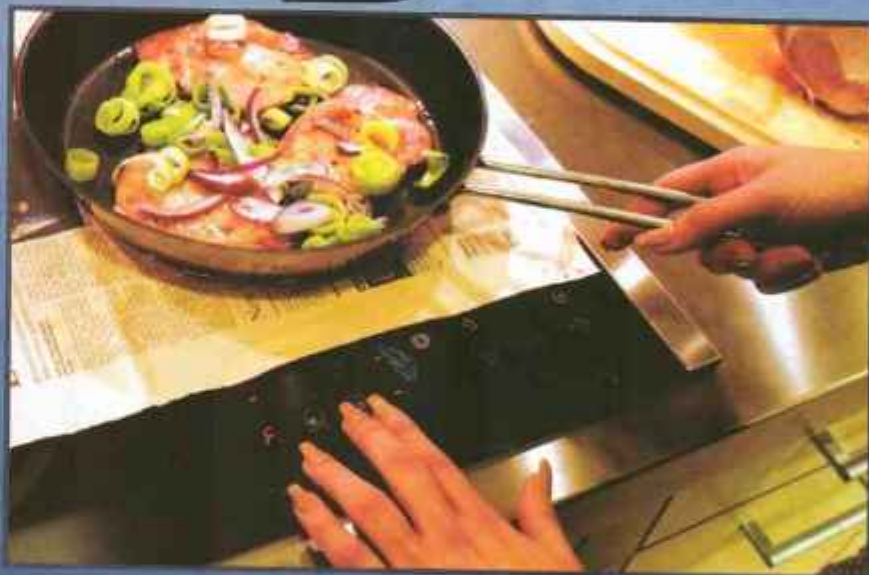
În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.

Respectă-ți plăcerile!

Electrolux propune, iar tu alegi **Thinking of**

„Pleacă de acolo, copile! Nu pune mâna pe plită că te arzi! Focul s-a stins, dar plita continuă să frigă.” Cu toții am suportat astfel de observații sau ne-am dojenit copiii în situații asemănătoare. Când, la mijlocul secolului al XIX-lea, fizicianul James Clark Maxwell descoperea inducția, nu știa că deschide astfel calea gătitului modern și în siguranță. Timpurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Gospodăriile la fel. Cei de la *Electrolux Group*, aplicând noua platformă de comunicare *Thinking of You*, s-au gândit într-adevăr la familie și copii și au construit plita cu inducție, care se încălzește/răcește instantaneu.

Cu plita
cu inducție
nu te arzi!

You

Pressure sau gourmet?

Pressure sau gourmet? Cap sau pajură? Dacă e cap înseamnă că bucatarii sunt grăbiți, minutele sunt vitale, pe scurt este vorba de *pressure cook*. Vor să gătească rapid și ușor, fără a compromite valorile nutritive și gustul. Un bucatar *pressure* convins ar trebui să aibă cuptoare cu aburi, plite cu inducție, aragazuri cu autocurățare și cuptoare cu microunde. Dacă e pajură, atunci gătitul reprezintă o activitate de sfârșit de săptămână, care presupune pregătirea unor feluri de mâncare elaborate, eventual din diverse colțuri ale lumii. Mai precis e vorba de gătitul în stil *gourmet*. La asemenea pretenții, aparatele de bucătărie sunt mai degrabă plite cu gaz, sisteme de gătit modulare

și plite *Teppan Yaki*. Nu o spunem noi, o spune un studiu realizat de către cei de la *Electrolux Group* în Europa și Statele Unite. De fapt, *European Cooking Trends White Paper* a dat publicității o cercetare de piață asupra subiectelor legate de gătit. Studiul consta în cinci întrebări asupra timpului petrecut pentru gătit, tipurile de ingrediente folosite la prepararea mâncării și aparatura electrocasnică de bucătărie deținută de către consumatori. Opt țări europene au participat la sonaj: Marea Britanie, Germania, Franța, Spania, Italia, Suedia, Polonia și Ungaria, la care se adaugă piața din Statele Unite. Numărul și profilul respondenților sunt reprezentative pentru populația angajată, oferind *Electrolux* o imagine exactă asupra tendințelor și nevoilor consumatorilor. Deși americanii petrec mai mult timp în bucătărie în timpul săptămânii decât europenii, mai mult de 65% dintre americani folosesc ingrediente congelate sau semipreparate și aproape toți dețin un cuptor cu microunde. Dar cum nimic în viață nu e alb sau negru, ci mai degrabă gri, europenii se înscriu în mare parte în ambele tendințe de gătit – *pressure* și *gourmet*. Fiindcă în majoritatea țărilor munca e pe primul loc, zilele lucrătoare ale săptămânii sunt destinate gătitului rapid, în timp ce în *week-end* situația se schimbă – oamenii au mai mult timp liber, iar gătitul devine o activitate recreativă. Altfel spus, un *pressure cook* devine *gourmet cook*.

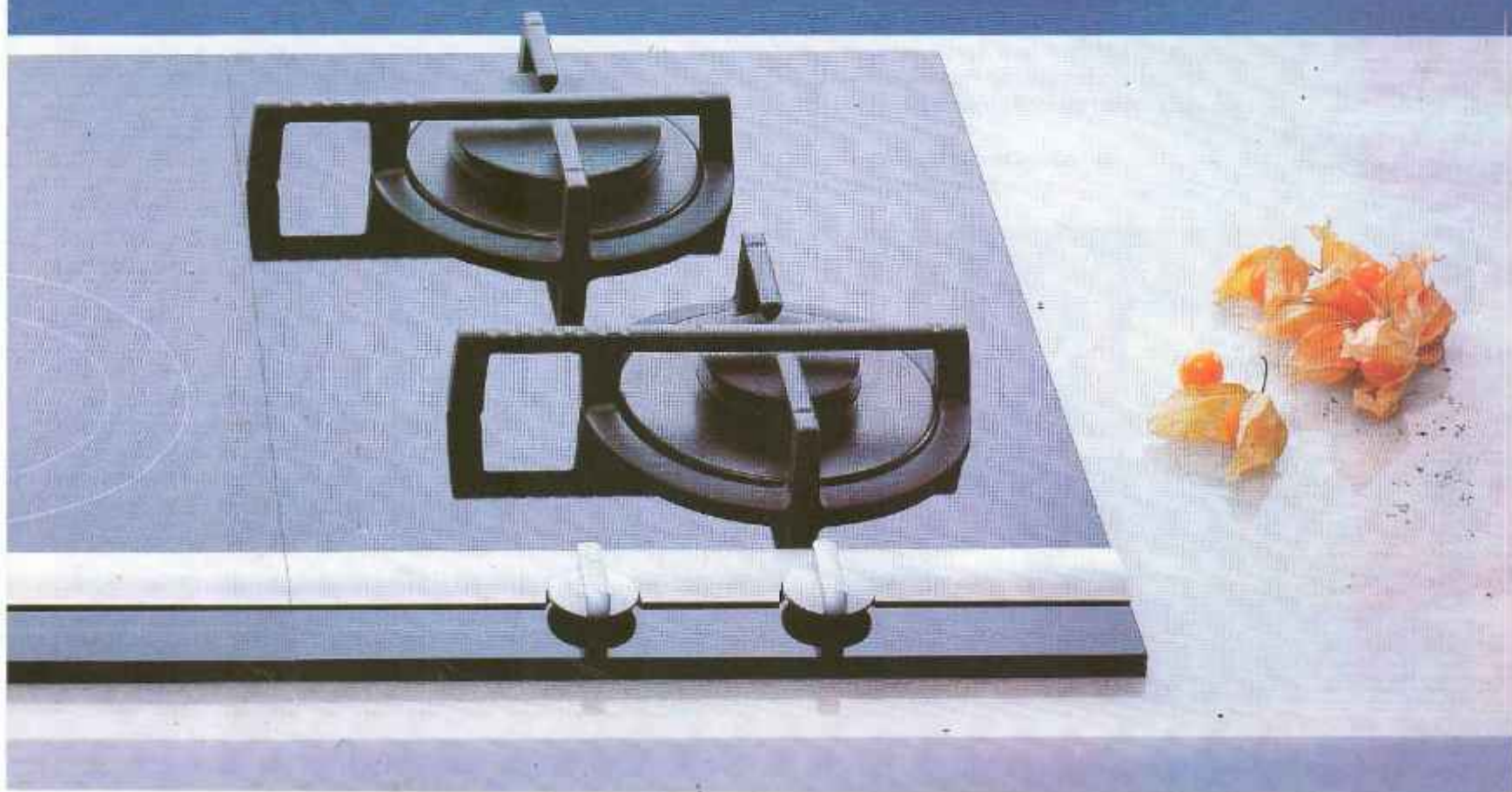
Gătește la presiune, furt în, dar cu inducție!

Că sunteți *pressure cook* sau *gourmet cook*, întotdeauna aveți nevoie de aparatură de gătit. În mod tradițional, a găti înseamnă a transfera căldură prin foc de lemn, gaz sau

electricitate unui vas de gătit. Tigaia ori oala se încălzesc gradual asigurând procesul de gătit sau de încălzire a mâncării. Dar... s-a descoperit inducția și gătitul a evoluat. S-au inventat plitele cu inducție, care folosesc magnetismul pentru a genera căldură direct în interiorul vasului, eliminând astfel încălzirea graduală. Cine este plita cu inducție? Nu ai făcut cunoștință cu ea? Ei bine, se numește *EHD 6685 P*, vine de la *Electrolux*, are 60 cm lățime, control electronic, siguranță copii, funcție *ke-z-lock*, *timer* cu semnal acustic de sfârșit, indicator de temperatură reziduală. Plita cu inducție are la bază un generator de frecvență mare și cărbune sub platforma de ceramică. Se creează un câmp magnetic atunci când curentul electric trece prin interiorul cărbunelui, iar vasul de gătit aflat în zona magnetică primește căldura care se transferă direct prin vas în interior. Pentru gătitul prin inducție, însă, este nevoie de vase speciale care să permită transferul de energie electromagnetică. Majoritatea vaselor din oțel și fier sunt fiabile, în timp ce recipientele din aluminiu, cupru sau oțel inoxidabil nu permit transferul de energie electromagnetică.

Soluție: și high-tech și vesel spăun casau

Cum nu există flacără, gătitul pe baza inducției este mai sigur decât la aragazurile pe gaz sau plitele electrice (căldura reziduală). Suprafața ceramică rămâne rece chiar și atunci când plita este aprinsă și nu are nici un vas. Principiul plitelor cu inducție este acela că nu se creează căldură decât atunci când un vas se află în câmpul activ. Suprafața ceramică se răcește imediat ce vasul este îndepărtat de pe foc. Astfel, se evită accidentele nedorite,

Pentru familiile cu copii, inducția este cel mai sigur mod de a găti. Cum se pierde foarte puțină căldură, plitele cu inducție sunt foarte eficiente din punct de vedere al energiei, reducând astfel consumul de energie cu 1/4 și costurile. În plus, suprafața ceramică este mult mai ușor de curățat și creează un mediu de lucru mai prietenos. Și unde mai pui că mâncarea nu se mai lipește de plită! Inducția este rapidă. Apa, spre exemplu, fierbe de trei ori mai repede decât în mod normal. Puterea poate fi reglată într-o fracțiune de secundă pentru a ajusta temperatura de preparare a alimentelor. Nu e de mirare că bucătarii din întreaga lume preferă acum plitele cu inducție. Nici nu e un lucru de ignorat faptul că mulți preferă să își echipeze bucătăriile cu un astfel de aparat, adăugând sofisticare și *high-tech* unui spațiu comun. Așadar, cap sau pajură? *Pressure cook* sau *gourmet cook*? Plită cu inducție.

text Alice-Claudia Gherman
foto arhiva Electrolux

Știați că...

- Pentru a avea grijă de sănătatea lor, europenii sunt din ce în ce mai atenți la ceea ce își pun în farfurii, ce conține și de unde vine mâncarea. O alimentație variată și din ce în ce mai multe fructe și legume sunt incluse în dieta europenilor.

- Globalizare mondială și gastronomică: adăugarea diverselor ingrediente din diferite culturi în mâncarea europeană și realizarea de combinații personale.

- În timpul săptămânii, europenii petrec în medie 29 de minute ca să prepare cina, dar în *week-end* acordă 46 de minute acestei activități. Similar, în SUA, americanii gătesc 31 de minute în timpul săptămânii și 41 de minute în *week-end*.

- Timpul mediu pentru gătit al germanilor este cel mai mic dintre toate țările: 23 de minute pentru un fel de mâncare în timpul săptămânii și 40 de minute în *week-end*. Deși germanii au cel mai mare procentaj în ceea ce privește consumul de mâncare gata preparată în timpul săptămânii (13,1%), în timpul *week-end*ului aceștia au procentajul cel mai mic (6,3%).

- Francezii dețin cel mai mare procentaj de oameni care consumă mâncare gata preparată în timpul săptămânii: 31,3% (aceștia fiind urmați de către germani cu 30,5%), iar în timpul *week-end*ului 16,5%.

- Deși restaurantele *fast-food* au început să se înmulțească în orașe, cei mai mulți dintre unguri și polonezi încă preferă mâncare tradițională. Timpul de preparare a unui fel de mâncare în cursul săptămânii este în Ungaria de 30 de minute, iar în Polonia de 31 de minute, în *week-end* Polonia – 51 de minute, iar Ungaria 63 de minute.

- În medie 45% dintre est-europeni în comparație cu 17% dintre vest-europeni petrec mai mult de 60 de minute preparând o cină de sfârșit de săptămână.

- La fel ca italienii, primele trei ingrediente folosite de către spanioli în timpul săptămânii sunt paste și orezul (79,6%), mâncarea proaspătă (70,9%) și mâncarea congelată (43,5%). De asemenea, suedezii gătesc în proporție de 86,9% paste și orez în timpul săptămânii. În *week-end* procentul scade până la 68,6%, ingredientele proaspete fiind în vârful listei.

- Mâncarea gata preparată este foarte populară în Anglia. În ciuda acestui fapt, numai 3,5% nu gătesc deloc în timpul săptămânii și numai 2% în *week-end*uri. Aici este la modă adăugarea ingredientelor exotice.

- Cuptorul cu microunde (salvatorul de timp) este o prezență dominantă în întregul continent, dar mai ales în nord-vestul Europei. Invenții relativ recente – cuptoarele cu abur, cuptoarele cu curățare proprie și plitele cu inducție – nu se află încă printre electrocasnicele deținute în mod obișnuit de către consumatori. Cererea este pentru produse care arată original și autentic cu design-uri inovative, sincere, proaspete, practice și funcționale.

- Printre felurile de mâncare care sunt la modă, supă este prezentă în New York și Londra, iar cafeaua a fost înlocuită de mult mai sănătosul ceai. În ceea ce privește felurile de mâncare, bucătăria *Thai* a câștigat teren în fața altor tipuri de mâncăruri pentru simplul fapt că este exotice, simplă și gustoasă. În plus, are calități care ajută la prevenirea îmbolnăvirii și chiar poate ajuta la scăderea în greutate. În același timp, în Europa a crescut interesul pentru prepararea mâncărurilor în mod tradițional. De asemenea, întâlnim un interes din ce în ce mai mare pentru mâncarea spaniolă (în special în localurile de tip *tapas*). Printre obiceiurile europenilor se află, mai nou, folosirea condimentelor. Fasolea, năutul și bamele sunt alte ingrediente care au stârnit interesul. *Sushi* este un fel de mâncare la modă pe continentul nostru, iar sucul proaspăt de fructe sau de legume și energizantele au început să se răspândească în toată Europa.

ECOLOGIC NOMIC

Natural, adică Eco!

Economic, Ecologic, Eco. Produsele Eco. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireșe, vișine, prune –, castraveci murați, ardei kapia copti și decojiți, ardei kapia marinați, roșii în bulion și pfefferoni. Majoritatea produselor din gama Eco provin din Bulgaria – țara legumelor – și sunt produse sub atență supraveghere a firmei Unicom Ltd. Bulgaria care supervisează întreaga activitate, plecând de la achiziționarea produselor, trecând prin procesul de producție și până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul Eco pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preț satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conținut maxim de fructe ori legume la un preț convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În

fiecare borcan în parte se regăsește același număr de fructe și legume. Așadar, consumatorul primește din punct de vedere cantitativ și calitativ atât cât plătește, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conținutul oricărui borcan Eco se poate mândri cu o serie de calități care îi atestă reputația de produs ecologic: fructele naturale, fără conținut genetic

modificat; fructele nu conțin sămburi cu excepția cireșelor și a vișinelor; piersicile și caisele sunt decojite; produsele nu conțin îndulcitori artificiali ci numai conservanți naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama Eco este prezentă în cele mai importante rețele de magazine din România, precum hipermarketurile Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All, dar și în supermarketuri ca Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivet, Intermacedonia, N&G, Global Aliment etc.

Eco
produs natural

Unicom Grup Impex
S.R.L.
Bd. Timișoara nr. 56,
sector 6, București
România
Tel.: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: office@davino.ro

Nara Camicie

Cămașă
45% bumbac,
16% vâscoză,
26% poliamidă,
8% elastan

Preț
235 lei,
la reducere
164,50 lei

Cămașă
cu broderie
96% bumbac, 4% elastan

Preț
295 lei,
la reducere
206,50 lei

Cămașă 100% poliester
Preț 267 lei,
la reducere 186,90 lei

Cămașă
96% bumbac,
4% elastan
Preț
270 lei,
la reducere
189 lei

Cămașă
cu trandafiri
brodați
96% bumbac,
4% elastan
Preț 280 lei,
la reducere
185,50 lei

Parfumuri de la Body Shop

Cassis Rose E.D.T. 30 ml Preț 56 lei

Cassis Rose Parfume Oil 30 ml Preț 84,30 lei

Cassis Rose Body Spray 100 ml Preț 37,50 lei

Cassis Rose Body Lotion 200 ml Preț 35,60 lei

Cassis Rose Shower Gel 200 ml Preț 26,30 lei

Cassis Rose Soap 100 g Preț 17 lei

Arber Eau
de toilette
Preț 82,40 lei

Kistna Eau
de toilette
Preț 82,40 lei

Javari Eau de
toilette
Preț 82,40 lei

De Ziua Femeii cu Peggy Sage

Fii specială de Ziua Femeii cu manichiura French – alb pur, alb diamant, roz diamant, bej strălucitor – paleta fard de pleoape Harmonie fleur sauvage – vară indiană, pământ african, nuanțe minerale, tonuri de nisipiu – sau una dintre cele 107 nuanțe de oje de la Peggy Sage. Aplică una dintre nuanțele de oja pe unghii și apoi lasă-ți imaginația să-și spună cuvântul. Cu tonuri metalice, argintii, auri sau arămi, poți trasa linii, diferite figuri geometrice și arabescuri. Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii. Showroom-ul Peggy Sage este situat în str. Argentina nr.6, sector 1, București.

Peggy
Sage
PARIS

Concurs
Peggy Sage

Întrebare concurs: Care este adresa salonului Peggy Sage?

Premii oferite: trei oje și o bluză în valoare de 100 de lei noi

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.03.2006

adidas

adidas a devenit un important fashion icon al stilului de viață urban, impunând atitudini. Temele noii colecții *Originals* îmbină tehnologia sportivă cu noile tendințe de stradă, aducând în atenție stiluri clasice fără estimare temporală. Colecția *adidas Originals* primăvară-vară 2006 are la bază cinci teme majore inspirate de emoții și culori. *adidas Originals* sau *SS06* ne invită la o plimbare prin temele colecției *Alegare*, *Cupa Mondială*, *Pistol Pete* și *Coastal*, pentru a dezvălui cum și-a făcut loc tehnologia sportivă permanent de pe pistă și stadion pe stradă.

Preț 340 lei

Vinexpert

propune vinurile tasmaniene

Sauvignon Blanc 2005 și Chardonnay 2004, Riesling 2001 și Pinot Noir 2004, la Vinexpert, galeria din Bd. Octavian Goga, unde cunoscătorii vinului au putut degusta vinuri din podgoria Ninth Island, situată în insula cu același nume, la paralela 41 grade Sud, în nordul Tasmaniei. Ninth Island, Sauvignon Blanc 2005 este o combinație aromatică intensă de fructe tropicale și verzi, ierboase, vin proaspăt, alb. Ninth Island, Chardonnay 2004 este un vin fructuos, sec, cu

arome de fructe tropicale și lămâie, vin nebaricat, alb, sec. Ninth Island, Riesling 2001 este o licoare delicată, florală, aromatică, ușor condimentată, cu o excelentă aciditate și potențial de învechire, este un vin alb, sec. Ninth Island, Pinot Noir 2004 are buchet intens de fructe roșii, apropiate de spectrul cireșii, vin roșu, sec.

Diverta

MP3 playere SanDisk Sansa:

Tuner FM digital cu 20 de stații presetate; Slot pentru card SD – ce permite adăugarea a până la 2 GB de memorie; Calitate excelentă a sunetului prin tehnologia SRS WOW; Compatibil cu cele mai populare tipuri de fișiere audio – MP3, WMA, Secure WMA, Certificat Microsoft Plays For Sure, Port USB 2.0 ce asigură un transfer rapid și ușor al fișierelor pe orice calculator. Garanție 1 an. Cerințe de sistem: Windows 2000, XP (Windows Media Player 9 sau 10), Intel Pentium PC sau echivalent, CD-ROM, Port USB 2.0

Preț Sansa e130 – 329 lei, Sansa e140 – 479 lei

Canon Digital IXUS 750

Rezoluție CCD (MegaPixeli) 7.4 (3072 x 2304), Zoom optic 3x, Zoom digital 4x, Distanțe focale obiectiv 37-111mm, Diafragma obiectiv F/2.8-F/4.9, Shutter Speed 15 – 1/2,000 sec, Tip memorie SecureDigital (SD)/MultiMediaCard (MMC), Capacitate card memorie: 32MB - capac. Card inclus, viteza fotografieră 1,3 cadre/sec, format fișier JPEG (EXIF 2.2), AVI, LCD 2.5"

Preț cu TVA 1.799 lei

Laptop Toshiba Qosmio G20-127

Descriere produs: Intel Centrino Technology, Intel Pentium M 770 (2,13 GHz, 2 MB cache); 1024MB DDR, RAM (2x512MB, expandabil 2GB), 200GB S-ATA (2 HDD), DVD-RW/DVD-RW Super Multi (DL) Drive; Placa video nVidia GeForce Go6600 128MB DDRAM. Preț 11.274,42 lei

Trimiteti talonul de mai jos pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.03.2006

și veți putea fi fericitul câștigător al unui DVD cu filmul *Carrie* (în regia lui William Wyler cu Laurence Olivier și Jennifer Jones în rolurile principale) respectiv al cărții *Contractul de* Vladimir Volkoff.

Concurs Diverta

KAROTTE

Casa de modă Karotte, al cărei magazin de prezentare se află în Unirea Shopping Center, corp Splai, etaj 1, a lansat noua colecție de primăvară sub sloganul: **Simți florul!**

Concurs
KAROTTE

Întrebare concurs: **Care este sloganul Casei de modă Karotte pentru colecția vestimentară de primăvară?**

Premii oferite: trei perechi de pantaloni, 40-46 mărimile disponibile.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.03.2006

Depozitul de vinuri

vă propune!

Sangiovese și
Cabernet Sauvignon 2000
Sauvignon Blanc 2005
Pinot Blanc 2002
Preț 460.000 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 1-2/2006:

City Mail:

Coco - Iuliana Florescu - jud. Argeș

Loft - Iuliana Florescu - jud. Mureș

Boxing - Iuliana Florescu - jud. Botoșani

Perla Gold - Iuliana Florescu - jud. Botoșani

Fiore - Iuliana Florescu - jud. Suceava

Dinamite Fashion - Iuliana Florescu - jud. Suceava

Peggy Sage: Iuliana Florescu - jud. Suceava

Dinamite Fashion - Iuliana Florescu - jud. Suceava

Cătălina Bănuș - jud. Suceava

Laropharm: Iuliana Florescu - jud. Suceava

Olga Bona - jud. Harghita

Olga Bona - jud. Harghita

Niculescu: Iuliana Florescu - jud. Suceava

Olga Bona - jud. Harghita

Olga Bona - jud. Harghita

piscină

Bazinul de 25 m este dotat cu filtre și instalații de clorinare automată care asigură calitatea perfectă a apei. Are prevăzute culoare și iluminare subacvatică.

Vă stă la dispoziție și o modernă sală de forță și fitness cu un circuit format din 15 aparate comandate special sub denumirea „Linea Parc”

Opt terenuri de tenis, dintre care patru hard court și patru cu zgură, prevăzute cu o performantă instalație de nocturnă.

saună

fitness

**Best
Western
Parc
Hotel**

B-dul Poligrafiei, nr. 3-5
Sector 1, București,
România, cod 71556
Tel.: (+4021)549.25.24
Fax: (+4021)319.87.69

biliard

bar

tenis

terasă

Pentru relaxare poți practica sporturi ca biliard și tenis de masă.

Terasa piscinei are 150 mp, este în încălzire mochetată și dotată cu toate accesoriile necesare.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@citycenter.ro

Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@citycenter.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Drinkstyle

Vinul e un aliment? Da, chiar mai mult decât atât, e un semn al statutului social, intelectual și financiar. România se află între primele zece țări producătoare de vin din lume, dar din păcate nu a știut să facă din acest avantaj un instrument de afirmare a identității naționale. În consecință, a pierdut trenul, ceea ce nu înseamnă că nu poate face ceva măcar la nivel național pentru îmbunătățirea relației românului cu vinul. Un vin bun nu este neapărat cel căruia i se face reclamă zi de zi la televizor. Un vin adevărat trebuie căutat în vinoteci și crame cu tradiție în țară, în ediții limitate, având garanția părerii unor oameni avizați în domeniu. Cătălin Păduraru, președintele Vinexpert, consideră că: „Vinurile cu adevărat bune de pe piață sunt cele care nu au un caracter industrial. Reclamă, astăzi, se face numai la produsele industriale. Produsele reproductibile în milioane de exemplare nu sunt produse de elită.”

Spune **ce vin bei** și-ți spun **cine ești**

In vino veritas!, spuneau latinii și aveau dreptate. Dar pentru a descoperi adevărul pe deplin, trebuie să avem grijă de unde achiziționăm licoarea cea prețioasă. În plus, vinul marchează momente diferite din viața unui om, momente în special plăcute – botez, nunta de argint, zile de naștere ale apropiaților, drept urmare, vinul se asociază momentului celebrat. Nu mai spunem că vinul este *sângele Domnului*, iar medicina îi recunoaște puterile tămăduitoare, dacă este consumat ponderat. Cei de la Vinexpert selecționează, colecționează și îndrumă oamenii către rețeta de care au nevoie, pentru a asocia un vin bun cu un eveniment pe măsură. „La ora actuală putem spune că avem (la Vinexpert – n.r.) cea mai mare și cea mai bună colecție de vinuri de pe piață. Colecție înseamnă acces la un set de valori, presupune selecție, informație prelucrată, sincron cu tendințele mondiale, instrucție intelectuală. Nu putem pune o barieră artificială pe criteriul național, calitatea este detectată oriunde în lume. Cum retailerii de mare suprafață selectează vinul doar după criteriul preț, eu mă simt dator, prin Vinexpert, să selecționez după criteriul calitate, sau acolo unde este cazul, și după modă”, declară Cătălin Păduraru, omul care duce de 11 ani încoace munca „de investi-gare” a vinurilor românești și străine de calitate superioară, fiind degustător autorizat, dar și membru al Federației Internaționale a Jurnalistilor Scriitori despre Vin. Cătălin Păduraru și-a început aventura în lumea vinului, după ce a părăsit-o pe cea a filmului, susținând impunerea DOC-urilor în România. Ce este mai bun, un vin vechi sau un vin nou, poate ne-am pus adesea această întrebare atunci când ne-am aflat într-un magazin și am vrut să facem cuiva cadou o sticlă de vin de calitate sau să marcăm o clipă fericită din viața noastră. „Sunt unghiuri de vedere diferite, subiective. Un vin vechi este deja o plusvaloare prin faptul că este păstrat

„Ca să ai acces la un vin bun trebuie să ai în spate (citită!) măcar literatură română, dacă nu și pe cea universală. Îți trebuie un orizont cultural consistent pentru a avea repere și o scară de valori. Altfel, cumperi vinul ca pe un semn formal, imitându-i pe alții, numai că astăzi formatorii de opinie sunt cei care au bani și trebuie să vă spun că un proprietar de club de fotbal, pentru că are bani, nu înseamnă că are neapărat și gusturi în materie de vin sau de orice altceva.”

asemenea unei comori, un vin cu potențial și evident că reprezintă mai mult decât un simplu lichid alimentar, dar și un vin nou, care promite foarte mult și a ajuns la niște performanțe deosebite poate reprezenta o revelație putemică. Vinurile românești vechi care confirmă cu adevărat nobletea se regăsesc în stațiunile de cercetări de la Murfatlar, cele din cramele de la Miniș – acolo unde găsim Cadarca, un soi perfloxeric care nu a avut nevroze de altolul din SUA. Noi, românii, putem părea niște epigoni dacă încercăm să ne afirmăm pe plan internațional cu Cabernet Sauvignon sau Pinot Noir, când am putea să ne mândrim cu soiuri autohtone precum Fetească neagră, Grasă de Cotnari sau Busuioacă de Bohotin. Chiar dacă nu facem superperformanță comercială, un danez ori un francez ar dori să guste cu siguranță picătura de vin românească obținută din terroirul de aici. Valorile noi ale vinului se afirmă în toată țara. În mod special le-aș aminti pe cele din Oltenia, în mare parte datorită investițiilor străine din zonă. Mă refer la Vinarte, Vinterra, Caril Reh Winery. (evident cu proprietatea ecologică de la Opișor, care va leși în curând cu vinurile certificate Ecocert) și, mai nou, Domeniile Coronei de la Segarcea. Moldova stă pe doi operatori – Vinia Iași și Cotnari, iar în vest avem Recas și Jidvei, apreciază președintele Vinexpert. Și fiindcă Vinexpert este un consultant pentru multe firme românești, nu e de mirare că în spațiile Vinexpert amatorii licorii zeilor să găsească pe drept cuvânt vinuri rare, deosebit de rafinate. „Pe plan internațional sunt câteva vinuri care nu pot fi comentate, mă refer la vinurile Chateau – Figeac, Chateau Petrus, Chateau La Tour – ele sunt etalonul calității, în anii în care producția e de slabă calitate nu scot vinuri pe piață. Vinexpert se simte dator să aducă astfel de vinuri în România, ele se numesc vinuri Premier Grand Cru Classé, adică vinuri de crezut pe care le regăsim în hotelurile de cinci stele și care nu necesită degustare în prealabil, 100% de calitate. Pentru că este la modă Sauvignon-ul Blanc din Noua Zeelandă, am adus și un astfel de vin. Avem și vinuri de nișă, vinurile de gheață, făcute din struguri care se culeg la -12° C de la Kenderman. Am adus și de la Vito Verde din Portugalia – expresia vinurilor tinere, exuberantei latine, dar avem și Rose d'Anjou, Barolo din Italia. Noi, în România, nu avem un vin rege, dar, de pildă, în Ungaria, Tokay este considerat regele vinului și vinul regilor”, declară cu tristețe Cătălin Păduraru.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Octavian Tîbăr** și **Robert Hanciar**

Complexul Expozițional ROMEXPO
Târgul Internațional București

4 - 7 Aprilie, 2006

Program de vizitare:

4 - 6 aprilie 2006 orele 10.00 - 18.00

7 aprilie 2006 orele 10.00 - 16.00

www.romenvirotec.ro

www.seponline.it

ROMENVIROTEC - SEP

**Expoziție internațională
de echipamente și tehnologii
pentru protecția mediului**

Parteneri media:

Organizator:

Membru:

PadovaFiereSpA

Zâna Verde

Istoria absintului

Muza poeziei și preferata boemei pariziene

Zâna verde, absintul și-a câștigat prima dată renumele datorită calităților sale curative, dar a devenit cunoscut în întreaga lume datorită culorii și aromei. Artiștii, poeții și întreaga boemă franceză au fost sedusi de licoarea cu aspect de smarald. Henri Louis Pernod poate fi considerat un pionier în această industrie. Chiar și în prezent băutura creată de el este apreciată în lumea întreagă și continuă să ne răsfete și să ne binedispună

Absintul era băutura preferată a artiștilor și poeților la jumătatea secolului al XIX-lea. A fost o adevărată sursă de inspirație pentru ei și a apărut în operele lui Van Gogh și Pablo Picasso. Alți consumatori faimoși ai acestei licori sunt: scandalosul Oskar Wilde, excentricul Toulouse Lautrec, poeții Charles Baudelaire și Edgar Allan Poe și memorabilul Ernest Hemingway.

Absintul își ia numele de la *artemisia absinthium*, denumirea botanică a unei plante amare, pelinul, cunoscută în Franța ca *Grande absinthe*. Aceste infuzii au fost folosite încă de pe vremea grecilor, dar elixirul alcoolic a fost creat abia în 1792. Pierre Ordinaire, un doctor francez ce trăia în Elveția, în cantonul Neuchâtel, a distilat în alcool pelin, anason, parfum de lămâie și alte câteva plante locale. Produsul obținut, cu 72% alcool, a devenit foarte cunoscut pe plan local, având darul de a vindeca toate bolile, motiv pentru care a și fost numit Zâna verde. Pe rând, rețeta a fost dată mai multor persoane, printre care primarului Dubied, al cărui ginere era Henri Louis Pernod. Oricare ar fi adevărul din spatele legendei, absintul a încetat să mai fie o curiozitate locală și a început să devină un fenomen mondial în 1797, odată cu fondarea distileriei de la Couvet, Elveția. Impozitele percepute la vamă fac puțin rentabil exportul în Franța al acestei băuturi. Henri Louis Pernod surmontează

această dificultate, creând de cealaltă parte a frontierei, la Pontarlier, distileria Pernod și filii.

Medicamentul făcut în casă se va șterge din memoria colectivă aproape definitiv, odată cu apariția aperitivului. Fabricat industrial, absintul este produs prin distilarea alcoolului cu frunze de absint, amestecate cu semințe de mărar și anason, ce îi temperează amăreala. În acest fel, i se dă produsului distilării, mai degrabă incolor, o tentă verde, făcându-l o infuzie cu un amestec de absint-pitic și Isop. Lichidul astfel obținut este albicios, iar pentru a i se da culoarea verde, originală, se utilizează spanac, mentă și pătrunjel. Gustul poate fi nuanțat cu coriandru. Cât privește alcoolul, el este mai mult decât puternic, mai ales dacă ne gândim că aperitivul obținut are între 60 și 70 de grade.

L'heure verte

Absintul și-a câștigat popularitatea datorită faptului că a fost consumat în campania franceză în Africa de Nord din 1840 ca purficator al apei și medicament preventiv pentru bolile de stomac. Soldații francezi au adus cu ei în cafenelele pariziene gustul băuturii care a ajuns să fie la modă pentru burghezie, astfel încât intervalul între 5.00 și 7.00 p.m. era cunoscut ca *l'heure verte*, iar absintul a devenit în curând cel mai popular aperitiv din Franța. Din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, el a fost asociat cu viața boemă din Capitala franceză, apărând în picturile lui Manet, Van Gogh sau Picasso. Când nu pictau, consumau această băutură în cantități mari în compania unor poeți precum Baudelaire,

Rimbaud sau Verlaine, care, practic, și-au făcut o „carieră” din asta.

Producția absintului a crescut atât de mult încât a devenit mai ieftin decât vinul. Între 1876 și 1900 consumul anual în Franța a variat între 1.000.000 și 21.000.000 de litri. Astfel stând lucrurile, nu este nici o exagerare dacă vom compara impactul interzicerii acestei licori cu cel al interzicerii scotch-ului în Scoția. Și totuși, dacă era atât de popular, de ce a fost interzis? Din mai multe motive. La începutul secolului al XX-lea, oamenii din întreaga Europă au fost cuprinși de un val de cumpănare, iar absintul a fost găsit țap ispășitor pentru efectele nocive ale consumului de alcool în general. Un cuvânt important l-au avut de spus și producătorii de vin care și-au văzut amenințată afacerea de popularitatea acestei băuturi, mai ales că ei, oricum, fuseseră afectați de *phylloxera* care atacase podgoriile franceze în jurul anului 1890. Un alt argument în defavoarea produsului despre care vorbim a fost senzaționala *Crimă a absintului* care s-a produs în 1905, în Elveția, când un așa-numit domn Lanfray și-a împușcat întreaga familie după ce a băut absint.

Faptul că omul mai consumase și câțiva litri de vin și o cantitate considerabilă de whisky a fost trecut cu vederea, iar în 1910 băutura a fost interzisă în Țara Cantoanelor. Presa negativă din Europa și romanul *Pelinul*, o dramă a Pansului, scris de Marie Corelli, un fel de *Danielie Steele* a zilelor noastre, a făcut furor în Statele Unite. Absintul era consumat în orașele cosmopolite precum San Francisco, New Orleans, Chicago și New York, iar poveștile scandaloase care s-au răspândit au dus la interzicerea sa în întreaga Americă în 1912. Trei ani mai târziu a fost interzis și în Franța, dar a fost nevoie de intervenția armatei pentru a se pune în aplicare decretul. Contrar credinței oamenilor, nu a fost interzis niciodată în Spania, Marea Britanie sau Portugalia.

Cincisprezece ani mai târziu, guvernul francez a dat un decret prin care acesta era relegalizat sub un alt nume, dar trebuia să respecte anumite norme de ambalare, prezentare și, foarte important, trebuia să fie supus unor analize chimice de laborator. O adevărată realizare pentru absintul legalizat, însă, stupoare, nimeni nu

a fost informat în legătură cu apariția acestei legi decât zece ani mai târziu. Aceste reglementări se regăsesc și în legislația a numeroase țări din Uniunea Europeană, iar numele de *absint* a fost permis și în afara Franței, ba chiar s-a abuzat de el. Din păcate, puțini producători moderni știu câte ceva despre absintul original ori despre scopul decretului dat la începutul secolului și s-au îndepărtat de rețeta inițială. Unele studii recente făcute de *Liqueurs de France* au arătat că reglementările adoptate atunci nu au îngăduit apariția unor sortimente noi, identice în fiecare aspect cu sortimentele vechi, cu condiția să fie folosite aceleași tehnologii pentru producere.

Ritualul absintului

Toate sortimentele de absint sunt un pic amărui și sunt servite adăugându-se un pic de zahăr. Ceea ce contează nu este numai amăreala, ci și aroma de plante. Ritualul clasic al absintului presupune plasarea unui cub de zahăr pe o linguriță perforată ce este așezată pe marginea paharului umplut cu o doză de absint. Apă răcită la frigider este turnată peste cubul de zahăr care se topește ușor și ajunge odată cu apa în pahar, făcând ca „licheurul” să devină alb opac datorită precipitării uleiurilor esențiale din soluția alcoolică. De obicei, trei sau patru părți apă sunt adăugate la o parte de 68 de grade absint. Băutorii de absint din trecut erau foarte atenți la modul cum adăugau apa, picurând ușor pe cubul de zahăr și privind efectul transformării fiecărei picături în pahar. Observarea schimbării culorilor era parte din atracția ritualului.

Pernod Absinthe, simbolul boemei franceze, a fost lansat și în România

Pernod Ricard Romania a lansat recent *Pernod Absinthe*, simbol al boemei franceze de mai bine de 200 de ani. Cu o tradiție îndelungată în barurile și cafenelele pariziene, *Pernod Absinthe* a fost sursă de inspirație în viața literară și artistică franceză. Fără echivalent pe piața românească, *Pernod Absinthe* are 68 de grade și beneficiază de un gust distinct în care se regăsesc anasonul în combinație cu diverse plante aromatice cum ar fi menta, feniculul, coriandrul. Nimic nu se compară cu un *Pernod Absinthe* pentru a-ți regăsi tonusul și a-ți dezvolta simțurile.

Consumat ca aperitiv, *Pernod Absinthe* — *The Green Fairy* (Zâna Verde) a fost, este și continuă să fie un apreciat revitalizator, o băutură distinctă ce aduce cu sine atmosfera de boemă franceză.

Text: Raluca Șeinoiu

Vrei să fii Charmant?

Lumea nouă continuă tradiția

„Vinul – sursă de bucurie din cele mai vechi timpuri!”, amintea istoricul Neagu Djuvara la „pledoaria pentru vin” pe care a susținut-o la prima degustare organizată de casa de vinuri CHARMANT. Evenimentul, onorat de prezența a numeroase personalități diplomatice, printre care amintim pe Excelența Sa, domnul John Oliver, ambasador al Australiei acreditat pentru România, având reședința la Belgrad, a alăturat în mod fericit tradiția și noul în prezentarea vinurilor franțuzești și australiene.

Pentru istoricul Neagu Djuvara, vinul este și „obiect de studiu”

Dacă *Grand Bateau*, *Chateau Beaumont* sau *Amiral de Beychevelle* au fost apreciate ca reprezentante de marcă ale regiunii Bordeaux, cele australiene au atras în mod deosebit atenția datorită noutății pe care o aduc: arome intense de fructe de pădure sau note profunde – de condimente exotice.

În ultimii 20 de ani vinul a devenit un purtător de imagine pentru istoria, cultura și civilizația oricărei țări cultivatoare de viță-de-vie. Pe continentul australian aceasta a fost adusă în 1788, pe la Capul Bunel Speranțe, fiind plantată în grădina guvernatorului Philippe, pe amplasamentul actual din centrul orașului Sydney. În anul 1803 emigranții europeni de pe continentul australian puteau citi în *Sydney Gazette* un prim articol despre prepararea vinului și metodele de vinificație. Era întâiul pas în implantarea și dezvoltarea unei activități care se cifrează astăzi la zeci de milioane de dolari, devenind una dintre

ramurile economice principale ale Australiei. O figură proeminentă în acest nou sector de activitate din viața australianilor este James Busby. Înainte de a emigra în Australia trăise în zona Bordeaux și inițiasse o școală despre agricultură, specializată pe viticultură. În 1830 acesta aduce pe insulă un butoi de vin făcut la școala viticolă din Anglia. Vinul este considerat ca fiind „foarte promițător”.

Anul următor, Busby întreprinde un tur de câteva luni prin Spania și Franța și se reîntoarce pe continentul australian cu o selecție de 543 lăstare de viță-de-vie, din care doar 362 au prins. Astfel, Busby a început cultivarea lor mai întâi în Grădina Botanică din Sydney, acestea urmându-i încă două plantații în sudul Australiei.

Pe drept cuvânt se poate spune că vinurile cele mai vechi din lume sunt cele australiene și asta pentru că regiunile viticole de aici au scăpat de cumplitul flagel al *phylloxerei* care a atacat multe dintre culturile străvechi din Europa de-a lungul anilor 1800. Începând cu jumătatea secolului al nouăsprezecelea și până către sfârșitul celui de al douăzecelea, activitatea de export din Australia nu a fost una organizată, ci una ocazională. Un prim succes al activității de export a fost *Chardonnay*, un vin plin de savoare, care a devenit în scurt timp extrem de popular în Marea Britanie datorită calității sale excepționale.

Acestei povești de succes i-au urmat altele două: *Shiraz* și *Cabernet Sauvignon*. Vinurile australiene îmbină echilibrat specificitatea locală cu diversitatea, reușind să constituie feed-back în sine un unicat. Australia este insula cu cea mai mare diversitate regională, fapt ce influențează alături de condițiile climatice în mod direct vinurile produse aici. Diversitatea de sol și climat pe care spațiul vast al Australiei o face posibilă constituie unul dintre factorii care favorizează bogăția de sortimente.

Și totuși, vinurile australiene sunt prezente pe piața internațională

Începând cu mijlocul anilor '80, acest fapt fiind posibil în mare măsură datorită transferurilor de tehnologie modernă din Europa. Dar să nu uităm că importul de vinuri este „ghidat” de modă și percepția acestora în rândul consumatorilor.

Produse în zona de sud, la o latitudine optimă cultivării podgoriilor, vinurile australiene – fructuoase și savuroase – și-au câștigat o reputație excelentă pentru calitatea și originalitatea lor. Vinurile albe australiene se disting prin conținutul redus de zaharuri, dar și prin prospețimea lor, datorată aromelor de pepene galben și fructe exotice. Vinurile roșii, de la robuste până la lejere, de la seci până la dulci, se „asortează” perfect cu mâncăruri tradiționale și sunt dominate de unul dintre cele mai cunoscute soiuri ale Australiei – Shiraz. Doar aici, în Australia, acest soi de struguri capătă o

aromă de fruct roșu de pădure, cu note de condiment și un buchet puțin sălbatic, robust. Piața de vin australiană este într-o continuă creștere, propunând un nou tip de vin, reprezentat la raft prin combinații grafice inedite și nume neobișnuite: *Yering Frog Chardonnay*, *Xanadu*, *Naked Range*, *Billi Billi Creek* etc.

Cu siguranță, la degustarea casei de vinuri Charmant, acesta din urmă a fost clasat în topul preferințelor, urmat de *Parker Terra Rossa Cabernet Sauvignon 2003* și vinurile din *Yarra Valley*, cea mai faimoasă regiune viticolă din Victoria care încă din 1890 furniza mai mult de jumătate din producția națională de vin. În aproximativ 25 de ani, australienii au reușit să își impună vinurile în peste 100 de țări din întreaga lume: din Marea Britanie până în Statele Unite, din Canada până în Japonia, consumatorii apreciază vinurile produse pe îndepărtatul continent.

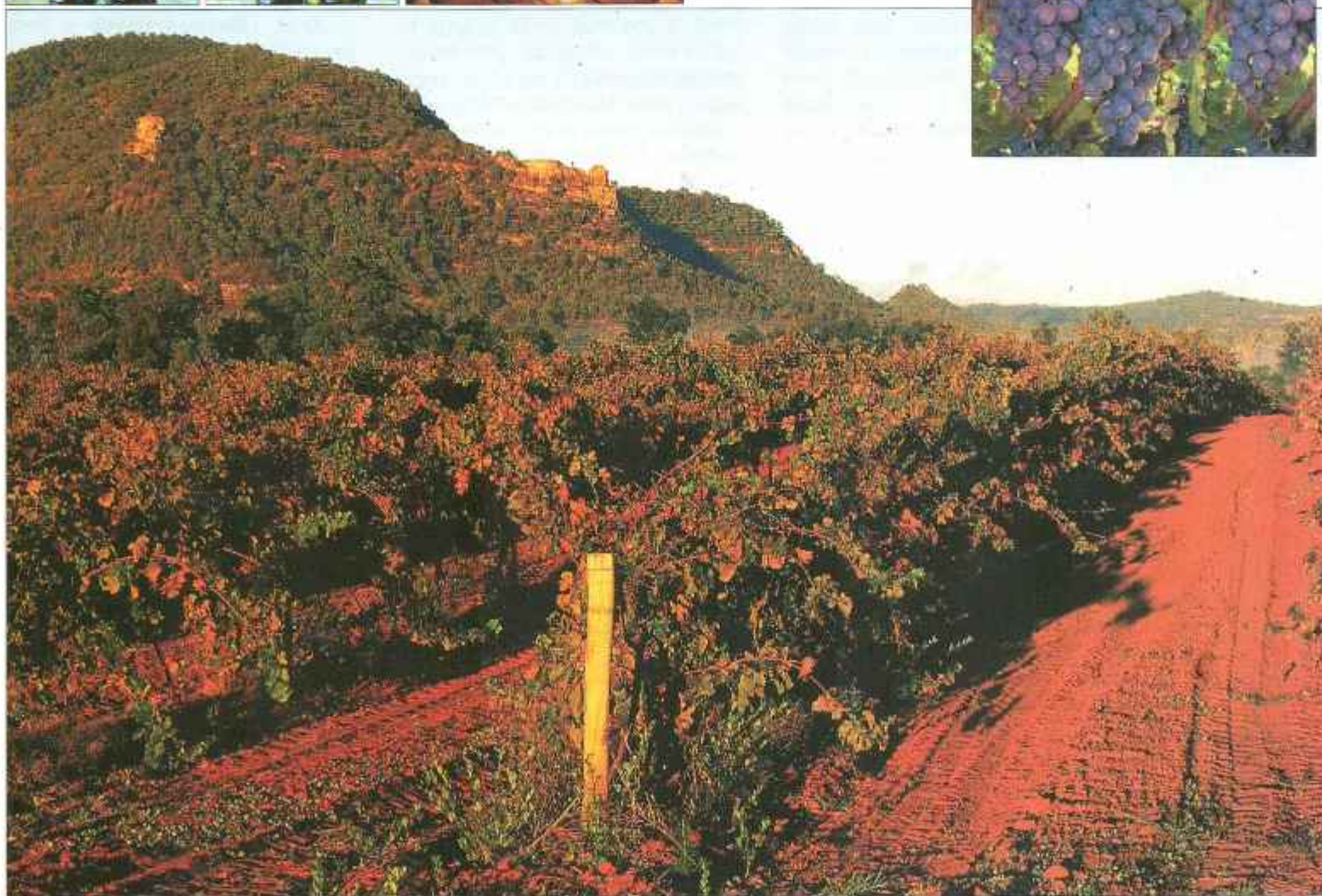
Și în România consumul de vin este în creștere; datele statistice arată că dacă în 2003 se consumau circa 23 de litri

de vin pe cap de locuitor, în 2004 se înregistra o creștere de până la 30 l. Potrivit datelor Patronatului Național al Viei și Vinului, la nivelul anului 2010, consumul de vin este așteptat să atingă 40 de litri pe cap de locuitor. Creșterea se cifrează la circa 25% pentru anul 2005, și se datorează în parte creșterii bunăstării populației, a gradului de educație și a revenirii vinului în atenția consumatorilor din România.

În acest sens, prin oferta prezentată, Charmant va îmbogăți oferta vinurilor de import cu încă 150 de mărci de vin de masă și peste 350 de vinuri de colecție, propunându-și să devină nu numai un actor important pe piața de profil, dar și un factor activ în educarea unui public consumator destul de conservator, dar care, în timp, va cunoaște și va aprecia vinurile Lumii Noi la același nivel cu cel al producătorilor europeni consacrați. Să părăsim obiceiul de a îndoi vinul cu apă și să ne bucurăm de importul de vinuri alese, în speranța că vom învăța să îl prețuim așa cum se cuvine pe acest „înțelept al înțelepților”.

(real) **Monica Eftimiu**

Despre vinurile australiene se spune că sunt cele mai vechi din lume, pentru că regiunile viticole de aici au scăpat de flagelul phylloxerei

Jumătatea plină a paharului

La Torino, timp de 17 zile, s-a desfășurat cea de-a XX-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă • În turneul de hochei, favoritele (Canada – deținătoarea titlului – și SUA) au fost eliminate încă din „sferturile” competiției • La patinaj artistic, rușii nu au mai luat „aurul” la toate cele patru probe • Clasarea între primii 20 – obiectiv îndeplinit pentru delegația noastră (redușă la 25 de sportivi): două locuri 14, unul 15 și altul 19 • În Cupa Davis, SUA – România 4-1 (am suferit a șasea înfrângere în fața americanilor, din tot atâtea confruntări) • Brazilianul Felipe Massa îi va lua locul conaționalului Rubens Barrichello în cadrul scuderiei Ferrari • În Cupa Europeană a Națiunilor la rugby, România – Georgia 35-10 • Pe 24 februarie s-au împlinit 19 ani de când Steaua a cucerit Supercupa Europei (1-0 cu Dinamo Kiev, la Monte Carlo), singurul gol fiind marcat de nou-venitul Gheorghe Hagi • După 17 ani, avem din nou două echipe în „optimile” unei cupe europene de fotbal • În „sferturile” Cupei Cupelor la handbal masculin, HCM Constanța s-a impus în manșa tur cu 35-31 în fața celor de la Skjern, o comună din Danemarca.

Amicale
pe post
de revanșe

La orizont,
finala
Cupei UEFA

Retur amănat
în Divizia A

Mugurel Buga
(la minge)
este unul dintre
artizanii victoriilor
rapidiste

Cu exact o sută de zile înaintea începerii turneului final al C.M., reprezentativa României a efectuat „tradiționalul” turneu de pregătire și jocuri din Cipru. Victoriile cu același scor (2-0) raportate împotriva selecționatelor similare ale Armeniei și Sloveniei constituie doar tardive revanșe asupra celor care ne-au împiedicat să fim prezenți la „mondialele” din vară și, respectiv, de acum patru ani. Dar, o veche zicală românească ne învață că trebuie să privim jumătatea plină a paharului și nu pe cea goală. În același timp, partenerile noastre din grupa preliminară a C.E. 2008 înregistrau, tot în amicale, rezultatele: Olanda – Ecuador 1-0, Macedonia – Bulgaria 0-1, Finlanda – Belarus 2-2 și Albania – Lituania 1-2. De asemenea, într-o „dublă” oficială, în decurs de trei zile (ca la barajul de tristă amintire) vom

întâlni din nou Slovenia, însă abia în 2007. Desigur, este prea devreme pentru a formula unele concluzii, deocamdată să remarcăm că a fost rechemat Mirel Rădoi, în urma reconcilierii cu antrenorul Victor Pițurcă, Dorinel Munteanu a ajuns la „cota” 130, iar căpitanul echipei, Cristian Chivu, a comentat astfel absența lui Adrian Mutu, accidentat: „Am demonstrat că naționala nu stă într-un singur jucător, chiar dacă lipsa lui Mutu a fost o pierdere foarte mare pentru noi. Îl așteptăm la următoarele partide pentru că avem nevoie de el”. De menționat că selecționabilii au fost supuși unui test anti-doping, comandat de FRF, iar în cantonamentul din Cipru li s-a efectuat un test anti-drog.

În „16-imile” Cupei UEFA, după ce s-au impus în deplasare (Steaua la Heerenveen cu 3-1, iar Rapid la Berlin, cu 1-0), în retur bucureștenele au obținut calificarea așa cum impunea logica fotbalului. Nebeneficiind de avantajul terenului din Ghencea, roș-albaștrii au susținut returul pe renovatul Stadion Național, în fața unei asistențe record de 55.000 de spectatori. Surprinzător, însă, olandezii au câștigat cu 1-0, provocând mânia suporterilor steliști. Din păcate, s-a dovedit încă o dată valabilitatea altui proverb: „La pomul lăudat să nu te duci cu sacul”. Deși au avut o

misiune mult mai grea, rapidiștii l-au întrecut, fără drept de apel, cu 2-0, pe cei de la Hertha. Iată-ne, așadar, în faza „optimilor”, în care Steaua va întâlni pe Betis Sevilla, iar alb-vișinii pe SV Hamburg. Ipoteza unei finale românești este tot mai aproape, nu-i așa?

Altfel, răbufnirea bruscă a iernii provoacă amânarea cu o săptămână a returului Diviziei A, conform hotărârii Comitetului de Urgență al LPF. Prilej binevenit, probabil, pentru a se mai liniști lucrurile la clubul Dinamo și chiar la Rapid. În Ștefan cel Mare, după cum se știe, există un conflict puternic de interese între prea mulți acționari și președintele executiv Ion Becali. Astfel, renunțarea la funcție a acestuia din urmă a condus și la înlăturarea antrenorului spaniol Esteban Vigo (care a efectuat doar pregătirea de iarnă, fără a avea ocazia de a conduce un meci oficial). Nici sub Podul Grand nu este prea multă liniște, George Copos, principalul investitor, arătându-le din când în când pisica mai ales președintelui Dinu Gheorghe, dar și antrenorului Răzvan Lucescu.

În altă ordine de idei, după ce foștii antrenori de gimnastică Octavian Belu și Mariana Bitang au devenit consilieri de stat, coordonatori ai Comisiei prezidențiale pentru susținerea sportului românesc, numeroși sportivi de valoare au acceptat să facă parte din Consiliul Consultativ: Nadia Comăneci, Gabriela Szabo, Laura Badea, Ghiță Mureșan și Gică Hagi, iar lista rămâne deschisă.

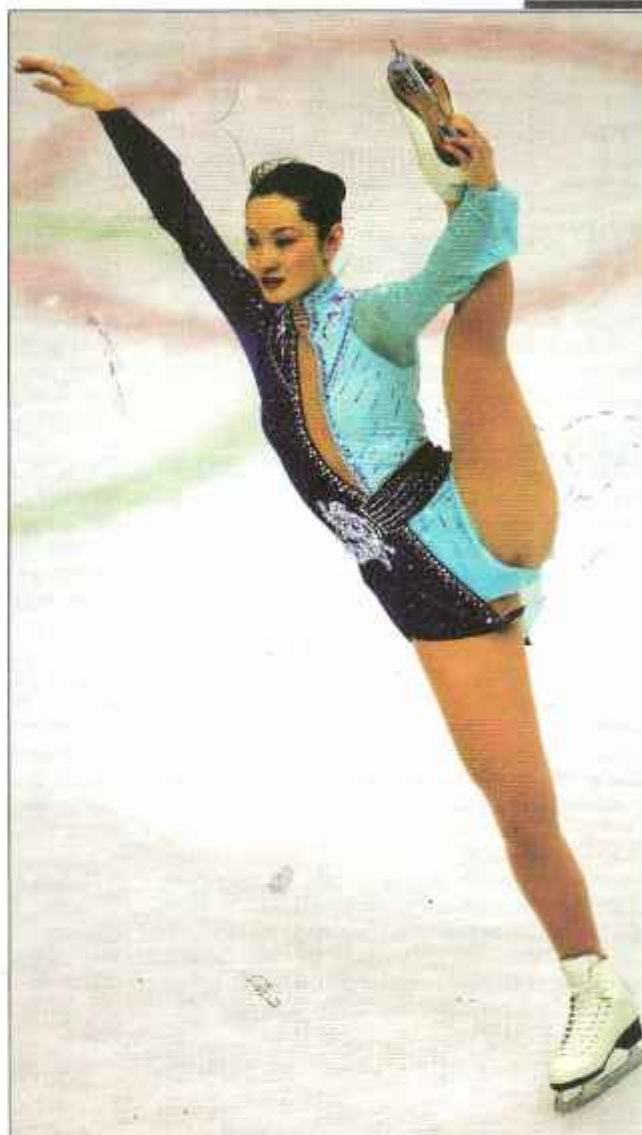
● ultimul eveniment sportiv: finala turneului de hochei, Suedia - Finlanda 3-2; pentru „bronz”, Cehia (campiona mondială en-titre) - Rusia 3-0 ● prima „triplă” din istoria slalomului olimpic, podiumul fiind ocupat de austriecii Benjamin Raich, Reinfried Herbst și Rainer Schonfelder ● pentru cei 2.500 de sportivi participanți la 15 discipline au fost puse în joc 84 de titluri olimpice ● în clasamentul pe medalii: 1. Germania (11 aur - 12 argint - 6 bronz), 2. SUA (9 - 9 - 7), 3. Austria (9 - 7 - 7), 4. Rusia (8 - 6 - 8), 5. Canada (7 - 10 - 7) ● cele mai bune clasări ale sportivilor români: locul 14 la patinaj artistic (Gheorghe Chiper) și la biatlon, ștafeta feminină 4x6 km - probă nou introdusă la această ediție a J.O. (Eva Tofalvi, Daniela Cojocă Potlogă, Mihaela Purdea, Alexandra Rusu), 15 la sanie două persoane (Eugen Radu și Marjan Lăzărescu) și 19 la biatlon, 15 km (Eva Tofalvi) ● în palmaresul României la J.O. de iarnă figurează doar o singură medalie (de bronz) cucerită la Grenoble, în 1968, prin echipajul de bob două persoane Ion Panțuru și Nicolae Neagoe ● apropo de rezultatele slabe ale sportivilor români, redăm o declarație interesantă a lui Liviu Cepoi, vicepreședinte al ANS: „La bob, sanie și skeleton sunt nu mai mult de 100 de sportivi”. De asemenea, Federația Română de Schi Biatlon (înființată în 1924) numără în prezent 960 de sportivi legitimați, juniori și seniori, și 41 de cluburi afiliate. Comentariile sunt de prisos ● canadianul Duff Gibson (39 de ani) a devenit cel mai bătrân campion olimpic într-o probă individuală (skeleton); el este de fapt campionul mondial din 2004; l-a depășit astfel pe norvegianul Magnar Solberg (35 de ani), aur la biatlon 20 km în 1972, la Sapporo ● norvegianul Kjetil Andre Aamodt (34 de ani), locul 1 la schi alpin - Super G, a cucerit a patra medalie de aur și a opta medalie olimpică din carieră ● la dans a câștigat cuplul rus Tatiana Navka/ Roman Kostomarov, dubli campioni mondiali și tripli laureați europeni ● cvintuplul campion european Evgheni Viktorovici Plușenko a ocupat primul loc, interpretarea sa pe acordurile piesei *Sex Bomb* fiind aproape de desăvârșire.

text și foto: **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto: **AP Rompres**

Jocurile Olimpice de iarnă

**Japoneza
Shizuka Arakawa
a „spart” careul
de aur al rușilor.
Campioană mondială
în 2004, doar
locul 9 în 2005,
nipona a reușit
această performanță
la Torino
fiind antrenată de
un ex-sovietic,
belarusul Nikolai
Morozov.**

Concurs Europa Travel

Europa Travel vă invită să sărbătoriți Paștele în Grecia, trecând prin Paralia, Meteora, Atena și Salonic. Plecarea va avea loc pe 19 aprilie a.c., din București, iar revenirea în țară se va face în 24 aprilie 2006. Cu 199 euro plus 199 RON sunt incluse: transport cu autocar licențiat, aer condiționat, toaletă, audio-video, doi șoferi; cazare în hoteluri de 2-3* conform programului; mic dejun și cină, conform programului; masa festivă de Paște, cu program folcloric (în valoare de 30 euro); vizite și excursii conform programului; ghid însoțitor. Prețul nu include: asigurarea medicală, taxele de intrare la obiective turistice și supliment cameră single, 60 euro.

Răspunde corect la următoarea întrebare și poți și tu sărbători Paștele în Grecia:

Care este prețul unei excursii de Paște în Grecia?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

București, str. Berzei, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.03.2006

Concurs
EUROPA TRAVEL

Caracteristica lunii martie

O perioadă în care nevoia de manifestare este mult accentuată mai ales în plan social. Prudența se cere a fi pusă pe primul plan deoarece cvadratura Marte-Uranus poate face mult rău. Relațiile de prietenie pot avea de suferit din cauza neglijențelor.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Veți avea parte de o multime de evenimente care vă vor da posibilitatea de a vă pune în valoare calitățile. Interesul pentru chestiunile materiale se va accentua în a doua jumătate a lunii. Tot atunci ați putea demara o nouă activitate. Prietenii vor putea fi de mare folos în acest sens.

Taur (21.04 - 20.05)

Veți fi cam agitat, cam neliniștit în această perioadă. Nu este exclus să vă implicați în tot felul de discuții în contradictoriu mai ales cu șefii sau cu alte persoane cu funcție. Ar fi bine să vă gândiți de două ori înainte de a face sau de a spune ceva. Și relația cu colegii va fi ceva mai tensionată decât de obicei.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Veți avea nenumărate ocazii de a vă întâlni cu prietenii, dar și de a cunoaște oameni noi care vă vor stimula din toate punctele de vedere. Este posibil, mai ales la începutul intervalului, să primiți o propunere de colaborare. Relația cu străinătatea vă poate aduce unele avantaje.

Rac (22.06 - 22.07)

Veți munci destul de mult la serviciu, iar rezultatele nu vor fi întotdeauna satisfăcătoare. Veți reuși, însă, să convingeți o persoană cu funcție să vă dea sprijinul său. Cheltuielile vor fi destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați cu bine. Nu este exclus nici să faceți o investiție de mai mari dimensiuni.

Leu (23.07 - 23.08)

Calătoriile vă avantajează în această perioadă, indiferent că este vorba de afaceri sau de divertisment. Din punct de vedere mental funcționați la limita superioară, iar activitățile intelectuale vă pot aduce nesperate satisfacții. Relația cu partenerul de viață s-ar putea deteriora dacă nu vă veți cenzura pornirile impulsive.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Aveți în față o perioadă cu cheltuieli, dar și cu câștiguri. Este posibil să aveți unele discuții cu partenerul de viață legate de cheltuielile ce ar trebui făcute, dar până la urmă veți găsi o soluție care să vă satisfacă pe amândoi. În ceea ce privește sănătatea, vă puteți aștepta la migrene sau dureri de dinți.

Balanță (23.09 - 23.10)

Oportunitățile de distracție nu se vor lăsa așteptate pe parcursul acestei perioade. Popularitatea dv. în rândul persoanelor de sex opus va crește considerabil și oriunde vă veți duce vi se vor face complimente, declarații. Inițiativele dv. în plan sentimental se vor bucura, cu siguranță, de succes.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Proiectele în care sunteți implicat la serviciu vă vor consuma multă energie fizică și nervoasă. Colegii vor fi de partea dv., ceea ce vă va face mai încrezător și mai optimist. Prudența se cere a fi pusă pe primul plan, altfel riscați să vă implicați în tot felul de conflicte.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Chestiunile sentimentale vă vor interesa în mod special în această perioadă. Relația cu partenerul de suflet va fi bună, iar unele nemulțumiri mai vechi vor putea fi rezolvate. Ați putea demara un proiect interesant, pentru care, însă, va trebui să munciți destul de mult și în timpul liber.

Capricorn (22.12 - 20.01)

În familie s-ar putea lămurii ceva de ce vă ținut mult timp încordat. De asemenea, este o perioadă bună pentru a vă îmbunătăți confortul în apartament. Investițiile pe care le aveți în plan își vor arăta roadele în scurt timp. Totuși, mare atenție în cazul în care doriți să vă implicați într-o colaborare.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Sunteți agitat și nu aveți stare pentru mai nimic. V-ar face bine dacă v-ați implica în activități practice. De asemenea, ar fi indicat să nu vă asumați nici un fel de riscuri deoarece există pericolul de a avea parte de un mic accident. Este o perioadă bună pentru a lua decizii în chestiuni a căror rezolvare ați tot amânat-o.

Pesci (19.02 - 20.03)

Șansa de câștiguri este destul de mare pentru dv. în această perioadă. Programul pe care vi l-ați făcut pentru divertisment ar putea fi dat peste cap de evenimente neprevăzute, dar veți reuși să vă reorganizați fără probleme. În a doua jumătate a lunii ați putea pleca la drum.

Cu cine iti faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designer

E bine ca peste ani
să te bucuri de liniște.

Leul înaripat te ocrotește.

Generali Asigurări - asigurări de viață.

Beneficiind de experiența acumulată în peste 170 de ani de activitate, cu 60.000 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVETI NEVOIE